RAMTHA

Cartea albă - Puterea gândului

Supravegheaţi-vă cu atenţie toate gândurile. Atunci când sunteţi asaltaţi de gânduri negre, experimentaţi o stare depresivă. În acest caz puteţi bea o ceaşcă de lapte ori de ceai. Aşezaţi-vă în linişte. Închideţi ochii, încercaţi să depistaţi cauza depresiei, iar apoi înlăturaţi-o.

Cea mai bună metodă pentru a depăşi gândrile negre şi stările depresive ce le însoţesc este să vă gândiţi la lucruri şi acţiuni inspirate. Amintiţi-vă mereu şi mereu că pozitivul învinge negativul. Aceasta este o mare lege a naturii. De aceea, gândiţi-vă întotdeauna la contrariul gândurilor negre ce vă asaltează, la acele lucruri ce vă elevează mintea, la fericire. Uzaţi de puterea imaginaţiei pentru a realiza avantajele stării de fericire şi apoi urmăriţi să trăiţi cu adevărat această stare. Nu ezitaţi să zâmbiţi dacă simţiţi nevoia şi chiar să izbucniţi în hohote de râs.

Trebuie să fim puternici să înlăturăm gândurile negre ce ne macina uneori…

Dacă vă priviţi cu atenţie mintea veţi descoperi multe gânduri inconsistenţe. Cel mai adesea mintea rătăceşte la întâmplare, fără niciun scop. Unui gând referitor la corp şi la necesităţile sale îi va urma o amintire despre un prieten, apoi vă veţi gândi cum să faceţi să mai obţineţi nişte bani, bă veţi aminti că este foame ori sete, apoi o scenă din copilărie, etc. Dacă studiindu-vă mintea, veţi reuşi să vă menţineţi concentrat asupra unui unic subiect (altfel spus, să menţineţi un gând consistent), excluzând orice alte gânduri, aceasta este deja o mare realizare, un pas uriaş pe calea controlului gândirii.

—

Îndrăzneşte să fii diferit!!!

Nu ezitaţi să îndepărtaţi din mintea dumneavoastră gândurile care nu vă sunt necesare, căci ele împiedică evoluţia spirituală. Atunci când vă lăsaţi absorbiţi de gânduri inutile, vă îndepărtaţi de Dumnezeu. Înlocuiţi-le cu gânduri divine, utile şi folositoare.

Gândirea este izvorul acţiunii, vieţii şi manifestării; fă izvorul curat şi

totul va fi curat. —James Allen

Tot ce suntem este rezultatul a ceea ce gândim. Dacă un om vorbeşte sau se poartă în urma unui gând rău, durerea îl va urmări. Dar dacă vorbeşte sau se poartă în urma unui gând pur, fericirea îl va urma, că o umbră care nu îl părăseşte niciodată. —Buddha ignoraţi gândurile rele, căci orice luptă cu ele nu va face decât să le dea putere (să le amplifice) şi înlocuiţi-le cu opusul lor (sau cu orice gând inspirat şi sublim pentru care aveţi o anumită preferinţă).

Atunci când diverse gânduri irelevante (care nu au nicio legătură cu obiectul concentrării) vă pătrund în minte urmăriţi să fiţi indiferenţi. Astfel, ele vor muri de la sine. Dacă veţi încerca să vă opuneţi, ele vor persista, iar puterea lor de rezistenţă va creşte. O mare cantitate de energie (din planul voinţei) va fi atunci irosită în lupta împotriva lor. Înlocuindu-le însă cu gânduri divine, ele vor dispărea treptat. Practică concentrării necesită aşadar deopotrivă fermitate şi constanţă.

Ori de câte ori un dubiu nou apare, va trebui să-l eliminăm prin sugestii şi afirmaţii bine direcţionate, precum: „Este adevărat, voi reuşi. Mă voi depăşi pe mine însumi şi voi realiza Adevărul Ultim. Nu există niciun dubiu în această direcţie”, sau „În vocabularul meu mental nu există asemenea expresii, precum nu pot, imposibil, dificil, etc. Totul este posibil sub soare”. Adoptând o asemenea atitudine nimic nu vi se va mai părea dificil. Voinţa vă va deveni din ce în ce mai puternică şi vă va aduce un succes fulgerător în tot ceea ce veţi întreprinde şi mai ales în încercarea voastră de a vă cuceri propria minte.

Gândurile negative otrăvesc viaţa

Gândurile de îngijorare sau de frică sunt forţe de temut care există în lăuntrul fiinţei noastre. Ele otrăvesc înseşi sursele vieţii şi distrug armonia, eficienţa pe termen lung, vitalitatea şi vigoarea. În timp ce gândurile opuse de bucurie, bună dispoziţie şi curaj– vindecă, mângâie, alină iritarea şi sporesc enorm eficienţa fiinţei prin multiplicarea puterilor mentale. De aceea, nu vă pierdeţi niciodată bună dispoziţie. Zâmbiţi şi râdeţi tot timpul.😁

Gândurile atrag gânduri similare

În lumea gândurilor, ca şi pretutindeni în univers, funcţionează „legea atracţiei prin rezonanţă”. Oamenii care au gânduri similare se simt atraşi în mod natural unul către celălalt. Sau cum spune înţelepciunea populară: „Cine se aseamănă, se-adună”, ori „Spune-mi cu cine te întovărăşeşti ca să-ţi spun

cine eşti”.

Doctorul va fi atras de alţi doctori, sau de cercurile medicale; poetul de alt poet (sau de un suflet poetic); cântăreţul de alţi cântăreţi; filosoful de filosofi; vagabondul de vagabonzi, etc. Mintea are putere de atracţie. Omul îşi atrage continuu spre sine din universul vizibil şi din cel invizibil (ce conţine forţele vieţii) gândurile, influenţele şi condiţiile cel mai apropiate de cele ale propriilor idei. Ducând cu voi anumite gânduri şi reţinându-le o durată mai lungă de timp, veţi atrage fără încetare, conştient sau inconştient, tot ceea ce corespunde calităţii voastre dominante de gândire. Gândurile sunt proprietatea voastră privată şi le puteţi folosi într-un mod creator, împlindu-vă dorinţele, prin cunoaşterea puterii lor şi utilizarea lor conştientă, prin focalizare şi concentrare.

Voi ţineţi în mâinile voastre întreaga putere de a vă alege gândurile şi de a atrage astfel spre voi influenţele pe care le doriţi. Folosiţi această putere, şi nu vă limitaţi la a fi sărmane creaturi bătute de valurile circumstanţelor întâmplătoare. Reamintiţi-vă că „omul este ceea ce el gândeşte”.

Puteţi ajuta un prieten aflat la greu, transmiţându-i gânduri de uşurare, fără să fiţi nevoiţi să vă mişcaţi din locul în care vă aflaţi. Puteţi ajuta un prieten ce caută Adevărul transmiţându-i mental, într-un mod cât mai clar şi bine definit, adevărurile pe care le cunoaşteţi.

Dacă trimiteţi cuiva un gând de iubire sau de ajutor, acesta va pătrunde în mintea lui unde va provoca în virtutea rezonanţei un gând similar, după care se va întoarce la voi cu o forţa îndoită. Atenţie însă, acest lucru este valabil şi pentru gândurile de ură care lovesc pe alţii, dar mai tare vă vor lovi apoi pe voi.

De aceea, cel care înţelege legile gândirii nu va trimite decât gânduri de compasiune, iubire şi blândeţe, atingând astfel fericirea veşnică.

Atunci când trimiteţi un gând util cu scopul de a ajuta pe cineva, el trebuie să aibă un scop pozitiv şi foarte clar definit, căci altfel el nu va aduce efectul dorit. Un gând confuz sau lipsit de forţă nu pate aduce în niciun caz rezultate benefice.

— Un gând sublim elevează mintea şi purifică sufletul; un gând rău excită mintea şi umple sufletul cu emoţii morbide şi întunecate. Cei care au un control cât de mic asupra gândurilor şi vorbelor lor pot fi recunoscuţi imediat, prin faţa lor senină, calmă, frumoasă şi fermecătoare, prin vocea dulce şi

liniştită, prin ochii strălucind de o lumină interioară

Un ocultist puternic poate hipnotiza întreaga asistenţă prin puterea sa de concentrare şi prin voinţa sa, manifestând faimosul truc al frânghiei. El aruncă o frânghie în aer şi îşi sugestionează publicul spectator că se urcă pe aceasta, după care dispare. Dacă scena este însă filmată, nimic din toate acestea nu este înregistrat pe peliculă.

Înţelegeţi şi realizaţi voi înşivă puterile gândului. Închideţi ochii; concentraţi-vă. Exploraţi cele mai înalte regiuni ale minţii. Veţi putea astfel vedea obiecte aflate la mare distanţă, veţi putea auzi voci de departe, veţi comunica sau vindeca la distanţă

Cum puteţi obţine victoria asupra atacului unor gânduri nedorite?

Supravegheaţi-vă cu atenţie toate gândurile. Atunci când sunteţi asaltaţi de gânduri negre, experimentaţi o stare depresivă. În acest caz puteţi bea o ceaşcă de lapte ori de ceai. Aşezaţi-vă în linişte. Închideţi ochii, încercaţi să depistaţi cauza depresiei, iar apoi înlăturaţi-o.

Cea mai bună metodă pentru a depăşi gândrile negre şi stările depresive ce le însoţesc este să vă gândiţi la lucruri şi acţiuni inspirate. Amintiţi-vă mereu şi mereu că pozitivul învinge negativul. Aceasta este o mare lege a naturii. De aceea, gândiţi-vă întotdeauna la contrariul gândurilor negre ce vă asaltează, la acele lucruri ce vă elevează mintea, la fericire. Uzaţi de puterea imaginaţiei pentru a realiza avantajele stării de fericire şi apoi urmăriţi să trăiţi cu adevărat această stare. Nu ezitaţi să zâmbiţi dacă simţiţi nevoia şi chiar să izbucniţi în hohote de râs.

La începutul practicii de control al gândurilor veţi experimenta mari dificultăţi. Va trebui să duceţi un adevărat război pentru a le învinge, căci ele vor lupta cu întreaga lor forţă pentru a-şi păstra dreptul la existenţă, spunându-vă: „Avem toate drepturile să rămânem în acest palat al minţii tale, căci noi deţinem din timpuri imemoriale monopolul asupra acestei zone. De ce ne-am părăsi acum propiul domeniu?! Vom lupta până la sfârşit, căci este dreptul nostru prin naştere!”

Ele se vor arunca asupra voastră cu o mare ferocitate. Când vă veţi aşeza în postura pentru meditaţie, veţi constata că o sumedenie de gânduri malefice vor fi şi ele prezente la întâlnire. Pe măsură ce veţi încerca să le suprimaţi, ele vă vor ataca cu o vigoare dublă. Dar nu uitaţi: pozitivul

întotdeauna învinge negativul. Aşa cum întunericul nu poate exista în preajma soarelui, sau leopardul în faţa leului, nici gândurile întunecate– adevăraţi invadatori invizibili, duşmani ai păcii noastre lăuntrice – nu pot rezista în faţa gândurilor divine, sublime. Ele vor muri de la sine.

CARTEA ALBĂ

Această carte este formată dintr-o serie de comunicări de la entitatea RAMTHA

prin doamna medium american J.K.Knight

(lângă Yelm Washington D.C.)

INTRODUCERE

MÂNTUIREA OMULUI NU POATE FI ALTCEVA DECÂT DESCOPERIREA

ESENŢEI SALE DIVINE. ACEASTĂ DESCOPERIRE ESTE ÎN VOI GERMINÂND CHIAR.

Eu sunt Ramtha, o entitate suverană, care a trăit acum foarte multă vreme în urmă, pe acest plan, purtând numele de Terra. La sfârşitul acestei existenţe eu nu am murit de fel, am cunoscut ascensiunea căci am învăţat să supun puterea gândului şi să-mi trimit corpul într-o dimensiune cu viaţă invizibilă. De asemenea, am realizat o existenţă de libertate nelimitată, de forţă de viaţă nelimitată. Alţii au făcut ascensiunea lor de la (pământ) Terra, care au trăit după mine.

În prezent fac parte dintr-o frăţie invizibilă care iubeşte omenirea şi o iubeşte mult. Noi suntem fraţii voştri care vă auzim rugăciunile şi meditaţiile voastre şi care vă observăm mişcările. Ca şi voi, noi am trăit sub formă omenească făcând experienţa disperării, a suferinţei şi a bucuriei. Totuşi, învăţând să stăpânim şi să depăşim experienţa omenească pe acest plan, noi am realizat o stare de existenţă superioară.

În sfârşit, eu am venit să vă învăţ că voi toţi sunteţi foarte importanţi şi preţioşi, deoarece viaţa care curge în voi şi gândirea acordată fiecăruia dintre voi – aşa cum o întrebuinţaţi – este inteligenţa şi forţa vitală pe care voi o numiţi Dumnezeu. Această esenţă ne leagă pe toţi, nu numai de cei ce trăiesc în acest plan, dar şi de cei ce trăiesc în imensele universuri pe care ochii voştri nu ştiu încă să le deosebească.

În sfârşit, sunt aici ca să vă reamintesc moştenirea voastră, uitată de voi de multă vreme, de foarte multă vreme. Am venit să vă înalţ până la o

perspectivă ridicată de unde să puteţi deduce şi înţelege că voi sunteţi de fapt nişte entităţi divine şi nemuritoare care dintotdeauna aţi fost iubite şi hrănite de către esenţa numită Dumnezeu. Şi mai sunt aici ca să vă ajut să înţelegeţi că numai voi aţi creat toate realităţile vieţii voastre prin sublimă voastră inteligenţă şi că este aceeaşi forţă care vă permite să alegeţi pentru crearea şi experienţa din toată realitatea pe care doriţi să o creaţi şi cunoaşte.

Nenumărate entităţi au venit de-a lungul istoriei voastre şi noi toţi am încercat pe nenumărate şi diferite căi să vă reamintim măreţia voastră, puterea voastră şi nemurirea. Noi am fost regi cuceritori, sclavi, eroi, Christi, crucificaţi, profesori, ghizi, prieteni, filosofi – orice stare susceptibilă de a crea conştiinţă. În anumite momente noi am intervenit în treburile voastre ca să vă împiedicăm să vă distrugeţi şi sp permitem vieţii aici de a continua să ofere suportul necesar experienţelor voastre şi evoluţiei voastre spre fericire. Dar voi aţi persecutat pe cei veniţi să vă ajute sau i-aţi transformat în statui, voi aţi deformat şi schimbat cuvintele lor de aşa manieră că ele să coincidă cu destinele personale. În loc să aplice învăţăturile lor, numeroşi dintre voi aţi sfârşit prin a adora pe cei ce vă învăţau.

Pentru a evita de a fi adorat, am ales să nu vin în învelişul meu material, aşa că m-am adresat vouă prin intermediul unei entităţi care a fost fiica mea iubită în timpul cât am trăit aici, pe acest plan. Fiica mea care a consimţit cu amabilitate să-i folosesc propriul ei înveliş şi care s-ar putea numi un canal pur având în vedere că sunt esenţă. În momentele în care vă vorbesc, ea nu este în corpul său, sufletul şi spiritul au părăsit-o cu desăvârşire.

Eu am adus cu mine vântul schimbării. Eu însumi şi cei din jurul meu pregătim umanitatea pentru un extraordinar eveniment, de altfel deja schiţat. Noi vom face unirea dintre popoarele din acest plan şi pentru aceasta vom acorda omului posibilitatea de a fi martor a unor lucrări sublime, strălucitoare, care vor produce în el o descriere care va permite conştiinţei şi dragostei să se răspândească.

Pentru care motiv se fac toate acestea? Din dragoste, căci voi sunteţi iubiţi cu o iubire superioară aceleia pe care o puteţi concepe şi pentru că a venit timpul să se conducă într-un mod cu adevărat inteligent şi nu în modul cum a fost până acum, ca un flagel care l-a cufundat în obscuritate timp de secole, luându-i libertatea, împărţind popoarele, provocând ură între amante şi rpzboaie, între naţiuni. Timpul a venit pentru că toate acestea să ia sfârşit.

Timpul pentru că omul să-şi dea seama că este divin, nemuritor şi să înceteze să se târască pentru a-şi asigura supravieţuirea pe acest plan.

Va veni ziua, şi este aproape, când cunoaşterea va fi abundent răspândită pe acest plan de către uluitoare entităţi, de fapt fraţii voştri mult iubiţi. Atunci ştiinţele vor prospera, ele se vor dezvolta că niciodată până acum. Această epocă se va numi „Epoca lui Dumnezeu" şi se va naşte în parte în virtutea unei noţiuni diferite de timp.

În anii următori boală, suferinţa, ură şi războiul vor dispare. Corpul omenesc nu va mai îmbătrâni şi nici nu va muri, viaţa pe acest plan va fi neîntreruptă. Acestea toate se vor manifesta în viaţa fiecăruia, graţie inteligenţei mărite şi dragostei mult mai profundă.

Nu este mântuire în om decât în descoperirea esenţei divine din el. Această descoperire există în voi germinând (chiar de pe acum). În timp ce voi vă veţi descoperi meritele voastre, valoarea voastră şi nemurirea vieţii voastre, conştiinţa gândului nelimitat, a libertăţii nelimitate se va amplifica încetul cu încetul. Atunci, gândurile şi descoperirile voastre vor înălţa şi mări conştiinţa peste tot în jurul vostru. Trăind aceste lucruri pe care le-aţi înţeles pentru binele şi întregul vostru beneficiu, veţi oferi şi altora posibilitatea a fi martorii, prin voi, unui proces superior de gândire, de o inteligenţă – înţelegere-superioară, a unei existenţe mai fericite şi mai plină de înţelepciune.

Epoca prezentă este cea mai extraordinară din toată istoria voastră. Cu toate că este presărată cu dificultăţi şi sfidări, aţi înţeles să trăiţi din pricina împlinirii pe care o oferă. De multă vreme a fost făcută promisiune oamenilor că-l vor vedea pe Dumnezeu în viaţă. În timp ce vieţile s-au succedat, n-aţi reuşit să-l descoperiţi. În prezent, în schimb, cei mai mulţi dintre voi îl vor vedea cu adevărat. O minunată împărăţie se va ivi, civilizaţii vor apare, a căror existenţă nici n-aţi putut să o bănuiţi. Dragostea, pacea, bucuria de a trăi, vor onora cu prezenţa lor acest pământ binecuvântat, nestemata universului vostru şi locuinţa lui Dumnezeu.

Luaţi aminte la ceea ce vi se va spune. Permiteţi acestor cuvinte să pătrundă în voi. Făcând-o din gând în gând, din sentiment în sentiment, din clipă în clipă, veţi înţelege din nou material, puterea şi slava voastră.

CAPITOUL 1

EU SUNT RAMTHA. EU SUNT RAM CUCERITORUL, RAM DUMNEZEUL.

AM FOST UN BARBAR ŞI AM DEVENIT DUMNEZEU. AM DEVENIT GRAŢIE UNUI MIJLOC ÎN ACELAŞI TIMP FOARTE SIMPLU ŞI FOARTE PROFUND. CEEA CE VĂ ÎNVĂŢ, ESTE EXACT CEEA CE AM ÎNVĂŢAT.

Eu sunt Ramtha, „Le Ram”, în limba foarte veche a timpului meu, aceasta înseamnă Dumnezeu. Eu sunt prea celebrul Ram al poporului hindus, primul om născut din matricea de femeie şi din mijloc de om, care a făcut ascensiunea de la acest nivel. Această artă n-am învăţat-o de la vreo fiinţă omenească ci prin mine însumi, înţelegând Dumnezeul viu în toate lucrurile. Mai înainte am fost omul care ură şi dispreţuia, care ucidea şi cucerea ca să domnească.

Eu am fost primul cuceritor pe care acest plan l-a cunoscut. Am întreprins un foarte lung drum, un drum care a durat în total 63 de ani, şi prin care am cucerit trei sferturi din lumea cunoscută pe atunci. Totuşi, cea mai mare cucerire a mea a fost propria mea cucerire. Am învăţat să mă iubesc şi să îmbrăţişez totalitatea vieţii, după care m-am ridicat cu vântul pentru eternitatea timpurilor.

Ascensiunea mea a avut loc în prezenţa poporului meu, la nord-estul muntelui numit Indus. Poporul era compus din Lemurieni, din poporul Ioniei şi din triburi fugite din Atalia, ţara pe care voi o numiţi Atlantida. Sunt descendenţii poporului meu cei care în zilele voastre formează populaţia Indiei, Tibetului, Nepalului şi a Mongoliei de Nord.

Nu am trăit decât o singură viaţă pe acest plan, sunt de atunci 350 000 de ani, după felul vostru de a percepe timpul. M-am născut în ignoranţă şi disperarea extremă a unui popor nenorocit, pelerinii veniţi din ţările Lemuriei şi care trăiau în cartierele mărginaşe ale Onaiului, oraşul portuar, cel mai important al Atlantidei, în sfera să meridională. Aceasta se petrecea în perioada numită „cei ultimii o sută de ani”. Acest pământ după aceea s-a desprins şi valurile l-au înghiţit.

Civilizaţia Atlantidei era condusă prin intelect. În Atlantida trăiau oameni extrem de dotaţi pentru ştiinţe. Ştiinţele lor, de altfel, întreceau pe

cele ale lumii moderne, căci Atlanţii înţeleseseră principiul luminii şi îl puneau în aplicare. Ei ştiau să transforme lumina în energie pură. Ei posedau chiar şi vase acţionate prin lumină (ştiinţă care le-a fost dezvăluită de entităţi ce locuiesc în alte sisteme solare cu care aveau legături). Foarte rudimentare aceste vase, evoluau bine în aer. Cum Atlanţii erau pasionaţi de tehnologie, adoraţia lor mergea spre intelect. Astfel, într-un fel intelectul era religia lor.

Lemurienii erau foarte diferiţi. Ei nu aveau tehnologia avansată a atlanţilor, ei posedau doar o mare înţelegere a lucrurilor spirituale. Măreţia strămoşilor mei stătea în înţelegerea valorilor invizibile. Ei adorau şi visau la ceea ce era dincolo de Lună şi de stele. Ei iubeau o esenţa, o putere pe care au denumit-o Dumnezeu necunoscut. Şi cum Lemurieii nu adorau decât pe acest Dumnezeu, Atlanţii îi dispreţuiau aşa cum dispreţuiau tot ce era „progresist”.

În zilele lui Ram, când eram un mic băieţel, viaţa era dură şi excesiv de aspră. În acest moment anume Atlanţii pierduseră tehnologia lor, centrele din nord fiind distruse. Călătoriile în spaţiu au străpuns stratul ceţos care înconjura planeta voastră, asemănător aceluia care înconjoară acum planeta Venus. Stratosfera distrusă, averse de apă cădeau pe pământ, unde s-a resimţit o răcire a atmosferei. Aproape toată Lemuria şi întreaga suprafaţă din nordul Atlantidei a fost acoperită de ape. Locuitorii din nord şi poporul Lemurian s-au refugiat atunci în sudul Atlantidei.

După distrugerea tehnologiei din nord, viaţa a devenit treptat primitivă în sud. În cei 100 de ani care au precedat scufundarea Atlantidei, regiunea meridională a cunoscut decăderea şi în curând s-a regăsit în mâna unor tirani care au ţinut poporul în plasa unor legi draconice. Sub înfiorătoarea stăpânire a acestor tirani, Lemurienii erau priviţi ca bălegarul Pământului, mai puţin decât câinii vagabonzi.

Imaginaţi-vă un moment că, sunteţi scuipaţi, că se urinează pe voi şi nu aveţi decât lacrimile pentru a vă spăla. Imaginaţi-vă că şi câinii vagabonzi au hrană mai bună decât a voastră, care mâncaţi orice pentru a vă potoli durerile din burţile voastre.

Pe străzile Onaiului frecvent se puteau vedea copii brutalizaţi şi femei bătute şi violate. Adesea se observau Atlanţi trecând pe lângî un Lemurian pe stradî, un Lemurian înfometat, ducându-şi batista la nas (îmbibate cu apă de trandafir sau iasomie), căci noi eram pentru ei infame creaturi rău

mirositoare. Noi eram mai puţin decât nimic, deşeuri fără suflet şi inteligenţă deoarece nu cunoşteam ştiinţific gazul şi lumină. Pentru faptul că noi nu eram înclinaţi către intelectualitate, ca să zicem aşa, am fost reduşi la starea de sclavie, numai buni să lucrăm pământul.

Iată deci, ceea ce avea loc în anii în care m-am născut pe acest plan. Iată ce era pe vremea mea. În ce fel de vise eram eu prins? Cel în care venea omul intelectual, arogant şi prost.

Nu o condamn pe mama că m-am născut din tată necunoscut. Nu îl condamn pe fratele meu pentru că nu era din acelaşi tată cu mine. Tot aşa n-o condamn pe mama că eram de o totală sărăcie. Eram încă mic copilandru când am văzut-o pe mama scoasă în stradă şi batjocorită. După cele întâmplate am văzut cum mamei i se mărea burtă şi astfel am ştiut cine este tatăl. Am văzut-o pe mama plângând că a trebuit să mai apară un copil nefericit, care să sufere ca noi în acest „pământ al făgăduinţei”!

Mama era foarte slabă. A trebuit să am grijă de ea. Plecăm după hrană pe străzi, după câinii vagabonzi sau animale sălbatice, mergeam noaptea târziu să fur grâu de la cei ce posedau. E drept că eram foarte iute de picior. O hrăneam pe mama, astfel a putut să alăpteze pe mica mea surioară. Nu o condamn pe mica mea surioară de moartea mamei mele mult iubite, căreia i-a supt şi ultima picătură de vlagă. Imediat după aceasta, sora mea a avut diaree; neputând să mai păstreze hrana în ea, viaţa s-a scurs din ea.

M-am dus să adun câteva scânduri şi deasupra am aşezat-o pe mama şi pe micuţa mea soră. Apoi am plecat cu multă precauţie noaptea în căutarea focului. Am spus o rugăciune pentru mama şi sora mea, amândouă dragi inimii mele. După care am dat foc degrabă scândurilor. Am vrut ca miasma să nu-i incomodeze pe Atlanţi, căci dacă ar fi simţit-o, ar fi aruncat corpul degrabă şi hienele s-ar fi năpustit şi l-ar fi sfârtecat.

În timp ce priveam cum dispăreau mama şi sora mea, ura mea pentru Atlanţi se îngroşa în mine până la a deveni un puternic venin de viperă – şi nu eram decât un copil. În timp ce fumul încărcat cu miros de carne arsă se răspândea prin toată valea, am început să mă gândesc la Dumnezeul Necunoscut al poporului meu. Nu reuşeam să înţeleg nedreptatea acestui Dumnezeu şi nici de ce a autorizat crearea acelor monştrii ce urau atât de mult poporul meu. Ce-au făcut mama şi sora mea ca să merite un sfârşit atât de josnic (nefericit), cum a fost al lor?

Nu-l dezaprobam pe Dumnezeul Necunoscut pentru lipsa Lui de dragoste pentru mine. Nici de lipsa Lui de dragoste pentru poporul meu. Nu-l dezaprobam pentru nimic – îl uram! Nu mai aveam pe nimeni, căci fratele meu a fost ridicat de un satrap şi dus în stare de sclavie în aceea ţară care mai târziu a primit numele de Persia. S-a abuzat de persoana lui pentru plăcerea satrapului, pentru ceea ce se chema satisfacerea şalelor.

Eram pe atunci un băiat de 14 ani, slăbit, având în el o mare amărăciune. De aceea, am hotărât să dau bătălia cu Dumnezeul Necunoscut al strămoşilor mei – era singurul motiv pentru care mi se părea demn de a muri. Eram hotărât să mor cu condiţia să o fac cu demnitate; ori în ochii mei moartea primită din mâna omului nu putea fi decât dezonorantă.

Am observat un munte înalt, un loc misterios care se contura exact deasupra orizontului, în depărtare. Mi-am zis că dacă există Dumnezeu, acela nu poate locui decât acolo, adică deasupra noastră, asemenea celor ce guvernau poporul nostru. Dacă m-aş fi urcat pe acest munte, mi-am zis eu, aş putea să-l întâlnesc pe Dumnezeul Necunoscut şi să-i declar ura ce mi-o inspiră nedreptatea Să.

Am părăsit cocioaba mea şi mergeam zile întregi devorând lăcuste, furnici, rădăcini. La poalele muntelui am început să mă caţăr. După aceea urcăm şi urcăm, până la norii, care în acel moment ascundeau ochilor mei vârfurile lor albe, în sfârşit voi da bătălia cu Dumnezeul Necunoscut. Strigam către El. Sunt un om! De ce n-aş avea şi eu demnitate? Şi i-am cerut să-şi arate faţa, dar el mă nesocoti. Eu am căzut în fund şi mi-am dat drumul lacrimilor. Am plâns până ce întinderea albă din jurul meu îngheţa din pricina lacrimilor. Când am ridicat ochii, o femeie era în faţa mea, minunat de frumoasă, ţinea în mână o sabie imensă. Ea îmi vorbi, spunând: „Ram, Ram tu care ţi-ai pierdut curajul, rugăciunile tale au fost ascultate. I-a această sabie şi fă propria ta cucerire!” O secundă după aceea, ea a dispărut.

Să mă cuceresc eu însămi? Îmi era imposibil să întorc lama spre mine ca să-mi tai capul; braţele mele prea scurte nu erau nici cât teaca sabiei. Dar această sabie impunătoare mă onora. Deja nu mai tremuram, ba chiar dimpotrivă, mă încălzisem. Şi când ochii mei priviră din nou locul unde căzuseră lacrimile mele, o floare creştea, o floare cu un parfum suav şi cu o culoare atât de delicată încât am înţeles că însemna speranţă.

Cobor din munte ţinând în mână sabia enormă. În analele poporului

hindus această zi este descrisă ca teribilă zi a lui Ram. Un copil s-a urcat pe munte, un om s-a coborât. Trupul meu nu mai era nici slab, nici delicat, am devenit un Ram adevărat în deplină semnificaţie a acestui cuvânt. Eram un foarte tânăr bărbat cu o strălucire înspăimântătoare în privire şi cu o sabie mai mare ca el. Uneori îmi pare că aş fi avut înţelegerea înceată în această existenţă, căci niciodată n-am înţeles cu adevărat ce făcea sabia uşoară atât încât să o pot duce, ea fiind atât de imensă încât nouă mâini împreună n-o puteau ţine în gardă.

Din munte m-am întors la Onai. Pe câmp, în jurul oraşului, o femeie ridică capul. Puse mâna streaşină la ochi şi mă privea, în timp ce mă apropiam. Curând toţi şi-au întrerupt lucrul. Căruţele se opriră. Măgarii zbierau. Poporul se puse să fugă în direcţia mea, şi atitudinea mea i-a convins căci unul câte unul îşi adunau uneltele amărâte şi m-au urmat până în oraş. Când am cerut Atlanţilor să-şi deschidă grânarele poporului înfometat, ei mă scuipară în ochi. Noi am deschis grânarele şi apoi dădurăm foc la Onai. Onai arse până la temelii. Nici un singur moment nu m-am întrebat dacă aş fi în stare să-i răpun pe Atlanţi. Puţin îmi păsa dacă voi fi viu sau mort căci nu mai aveam niciun motiv să trăiesc.

Dar, în ciuda masacrului şi a incendiului, a rămas în străfundul meu o rană adâncă. Ura mea nu se potolise. Am părăsit oraşul mergând spre munte, gândind să mă ascund, dar poporul mă urmă. Totuşi, blestemam pe toţi, le aruncăm pietre şi pe deasupra şi scuipam.

„Ram, Ram”, cântau ei, purtând pe umeri ustensilele lor de câmp şi baloturi pline cu grâu şi conducând în faţa lor turme de oi şi capre. Le strigam să mă lase în pace, să se întoarcă la ei; degeaba şi totuşi mă urmau căci ei nu mai aveau în ce locui.

Cum ei insistau să mă urmeze oriunde m-aş fi dus, am adunat toate aceste creature „fără suflet” de diferite denumiri. Au devenit armata mea, poporul meu. Această era momentul în care s-a constituit marea armată a lui Ram. La început ea număra aproape 10.000 de oameni. Din acea zi m-am simţit îndemnat să dobor tirania şi să mă fac bine respectat. Şi după toate asediile, toate bătăliile purtate, numeroase ţări biruite, mulţimi eliberate, armata mea puţin câte puţin creştea şi devenit celebră, apoi a devenit legenda lui Ram şi armata sa.

Următorii 10 ani care au urmat, am rămas o entitate sub influenţa

constrângerii, un barbar dispreţuind tirania oamenilor, uram specia umană şi nu speram decât un singur lucru: a muri. Spre deosebire de un mare număr din oamenii mei, mie nu-mi era deloc frică de moarte – dorinţa mea era numai de a muri onorabil. De asemenea, eu nu cunoşteam frică; nu cunoşteam decât ură.

Pentru a susţine un atac de unul singur, fără să ai pe nimeni nici la stânga – nici la dreapta, trebuie să fii nebun. Cel care riscă aşa ceva este plin de un puternic sentiment pe nume ura. Pentru duşmanii mei, eram desigur un frumos spectacol de nimicire (măcar dacă ar dori să-mi facă onoarea) şi ca să primesc moartea am ales cei mai viteji opozanţi. Dar vedeţi voi, **lipsa fricii întăreşte voinţa de a cuceri**. Astfel, am devenit un mare cuceritor. Înainte de mine, nu au existat cuceritori, numai tirani.

Eu am creat războiul. Din toţi cuceritorii pe care i-a avut acest pământ (plan), eu am fost primul. Înaintea mea nu s-a format încă niciodată vreun grup de răzvrătiţi ca să lupte împotriva aroganţei Atlanţilor; niciunul. În furia mea şi în duşmănia mea care mă animau, am devenit ceea ce voi aţi numi o valoroasă entitate. Ştiţi voi ce este un erou? Ei bine, eu eram într-adevăr. Eroul prezervă viaţa, el pune capăt relelor vieţii, cu toate că acţionând în acest fel, el creează fără să-şi dea seama un alt rău. Dorinţa mea era de a combate tirania sub toate aspectele ei şi am făcut-o realmente, dar pentru a deveni exact ceea ce dispreţuiam.

Eram o entitate ignorantă, un barbar, un imbecil. Şi în marşul meu, timp de 10 ani am făcut război unor nevinovaţi şi mi-am croit drum printre multe ţări cu lovituri de sabie şi incendiu – până în ziua în care am fost străpuns la rândul meu de o sabie foarte vitează. Sângeram din abundenţă. La un moment dat, când priveam cum viaţa se scurgea din mine pe un teren de marmură albă ca zăpada, aparent fără defect, am văzut cum fluviul roşu a găsit o fisură prin care se scurgea. În timp ce eram aici pe marmură rece, privind cum sângele îmi gâlgâia din trup, se făcu auzită o voce şi această voce mi se adresă mie, spunând „în picioare!”. Ea spuse: „în picioare!”.

Atunci, am ridicat cu greutate capul, am întins mânile înaintea mea; apoi mi-am adunat genunchii sub mine. Am ridicat fruntea, mi-am redresat şi reechilibrat capul pe umeri. După aceea am pus piciorul stâng întărindu-l pe podea. Şi, în sfârşit, adunându-mi toate forţele am pus mâna stângă pe genunchiul stâng şi mâna dreaptă în rană şi dintr-o mişcare bruscă m-am

ridicat. Aici în picioare, sângele curgându-mi din gură, am văzut atacatorii rupând-o la fugă. Văzându-mă pe picioare au dobândit convingerea că sunt nemuritor. Soldaţii au asaltat oraşul şi au pus foc. Oraşul a fost distrus până la temelie. Eu n-am putut uita aceea voce care mi-a ordonat să mă scol şi m-a împiedicat de a muri. În anii care au urmat, m-am ocupat ca să-i găsesc chipul.

Oamenii mei m-au încredinţat femeilor care ne însoţeau, care m-au îngrijit. A fost la drept vorbind o experienţă foarte umilitoare, căci eram forţat să le ascult şi să mă las dezbrăcat în faţa lor. Nu puteam să-mi fac nevoile singur. Printre altele, trebuia să suport cataplasme rău mirositoare care constau din grăsime de vulture, aplicate pe piept. (grăsimea de vulture, îmi spuneam eu, nu serveşte la vindecare ci la menţinere în viaţă; atât de cumplită era aceea miasmă că numai simplul fapt că o respirăm păstra în mine un pic de viaţă).

În timpul acestei convalescenţe, mândria şi ura mea au trebuit să cedeze din plin din pricina exigenţelor supravieţuirii. În timp ce-mi reveneam din cumplita rană, orice activitate îmi era interzisă; aşa că am început prin a contempla lumea înconjurătoare. Într-o zi, am observat, aşadar, o bătrână femeie pe punctul de a părăsi acest plan, o vedeam cum se agăţa cu toate puterile de o pânză. Alungită la lumina Soarelui de amiază, o străbăteau frisoane; am văzut gura deschizându-i-se şi faţa luând o expresie consternată, ochii i-au devenit sticloşi şi indiferenţi la lumină. Nimic nu mişca, în afară brizei şi a părului de pe bătrânul ei cap.

Am început să mă gândesc la acestă femeie şi la fiul ei care a pierit şi mă gândeam la marea lor inteligenţă. Apoi atenţia mea s-a îndreptat către Soare, care nu piere niciodată. Este acelaşi Soare pe care bătrâna l-a văzut prin crăpăturile acoperişului când s-a născut. Şi tot pe el l-a observat în momentul morţii. Am privit soarele. Şi, vedeţi voi, el nu face caz de această moarte. Şi am mai privit Soarele când femeia a fost băgată în pământ, sub un plop înalt lângă râu.

În ziua aceea, când el se culca, l-am blestemat. El părea aşezat pe mantia munţilor, asemenea unei imense bijuterii arzătoare cu ochii stacojii. Am parcurs din privirea înălţimile violacee şi valea deja învelită în ceaţă şi iată cum ţepii de lumină aureau toate cele dând iluzia frumuseţii. Am văzut norii mişcându-se şi luând tonuri stacojii, roşu aprins şi roz.

Soarele încet-încet s-a retras dispărând în spatele munttlor şi aceştia se ridicau ameninţători deasupra orizontului, ca nişte dinţi gata să muşte. Ultimele raze au dispărut în faţa întunericului care avansa. O pasăre ţipa deasupra mea. Atunci am ridicat capul spre cer şi am văzut că luna se ridică palidă, în cerul întunecat. Briza începu să sufle: am simţit-o trecând prin părul meu, uscându-mi lacrimile – o greaţă mă cuprinse.

Eram un luptător desăvârşit, care cu sabia sa putea străpunge un om într-o fracţiune de secundă. Am tăiat capete, am doborât şi masacrat oameni. Am sorbit sângele şi mirosul cărnii arse. La ce bun, mi-am spus eu, tot acest masacru? Soarele va apune cu aceeaşi măreţie, păsările vor ţipa în noapte, luna va răsări.

În aceea noapte, am început să meditez despre Dumnezeul Necunoscut. În adevăr, nu mai doream altceva decât un singur lucru: să înţeleg această esenţă invizibilă, aparent atât de înspăimântătoare, atât de misterioasă şi depărtată. În fond, ce este omul? Da, ce este el? De ce nu este el superior Soarelui? De ce bătrâna femeie nu şi-a mai putut continua viaţa? Pentru care motiv omul este după toate aparenţele fiinţa cea mai vulnerabilp din toate fiinţele de pe acest plan; el fiind foarte numeros, fiind şi forţă creatoare. Dacp omul are atâta importanţă câtă îi acordă poporul meu, de ce Soarele nu se opreşte pentru a plânge moartea unuia dintre ei? De ce Luna nu-şi îmbracă culoarea violet? De ce păsările sălbatice nu-şi întrerup zborul. Chiar aşa se pare, are prea puţină importanţă, căci toate îşi continuau mersul lor, în ciuda pericolului ce-l ameninţa.

Voiam să înţeleg. Nimic altceva nu mă mai interesa.

N-am primit învăţătura de la niciun om, ca să înţeleg pe Dumnezeul Necunoscut, căci n-aveam încredere în nimeni. Ochii mei au văzut prea mult răutatea lui şi perversitatea lui, am suferit prea multe pierderi din cauza lor. Am văzut oameni dispreţuindu-şi semenii, crezându-i fără suflet. Am văzut nevinovaţi cu măruntaiele scoase sau arşi. Am văzut copii culcaţi goi pe blocuri pentru sclavi şi fiinţe perverse aplecate peste ei, examinându-i şi smulgând părul adolescentin ca să semene aparent cu copii înainte de a-i viola. Am văzut preoţi şi profeţi care, în ura lor de oameni, inventau creaturi oribile capabile de îngrozitoare chinuri, în sfârşit ca să poată guverna şi reduce la starea de sclavie pe semenii lor.

Nu există om viu pe care să mi-l doresc profesor, căci gândirea tuturor

era alterată– ceea ce în realitate era pur inocent, ei l-au alterat din pricina înţelegerii lor limitate. De asemenea, am refuzat şi am de-a face cu un Dumnezeu creat din înţelegerea omului, un asemenea Dumnezeu era în ochii mei vulnerabili.

Au fost elementele vieţii, cei mai autentici profesori ce pot fi găsiţi, care m-au învăţat Dumnezeul Necunoscut. Am învăţat de la zile, de la nopţi, de la viaţă fragilă şi neglijabilă, abundenta până în faţa distrugerii şi a morţii.

Contemplam Soarele care se ridică cu măreţie la orizont. Observăm drumul lui spre cer, până în sfera occidentală unde pleca la culcare. Am învăţat că oamenii ce se luptau cu vitejie, încetau să se mai lupte la apusul Soarelui.

Am observat Luna care în frumoasa ei lumină palidă parcurgea, dansând, bolta cerească iluminând întunericul în drumuri misterioase şi minunate. Focul din tabăra noastră se ridică spre cer noaptea şi îl lumină. Ascultăm păsările sălbatice atingând apă cu aripile lor, foşnetul păsărilor în cuiburile lor, râsul copiilor. Pândeam stelele căzătoare, observăm privighetorile, chiciură scânteind şi astfel creând iluzia unei alte lumi. Vedeam frunzele de măslin schimbându-se din verde deschis spre argintiu la adierea vântului.

Urmăream din ochi femeile în picioare lângă râu, care scoteau apa în urne, fuste ridicate şi înnodate, ele îşi descopreau genunchii de alabastru. Ascultăm vorbăria lor zgomotoasă şi râsul lor tachinător. Sorbeam fumul focurilor depărtate şi usturoiul şi vinul din respiraţia oamenilor mei.

Dar natura Dumnezeului Necunoscut, ceea ce era cu adevărat, nu am descoperit, decât după ce am observat viaţa în mersul ei şi după ce m-am gândit. Din aceste observaţii şi din aceste reflexii am conchis că Dumnezeul Necunoscut era diferit de zeii creaţi de gândirea alterată a omului.

Am înţeles că, zeii oamenilor nu erau decât personificarea lucrurilor de temut sau respectate, că adevăratul Dumnezeu este esenţa care întreţine şi permite omului să creeze şi să joace serios iluziile pe gustul lui, pe care le va regăsi în ziua în care va reveni în această lume pentru o nouă primăvara, o nouă viaţă. Am înţeles că era în puterea forţei vitale în indestructibilitatea care se găsea în Dumnezeul Necunoscut.

Şi cine era Dumnezeul Necunoscut? Era eu… dar de asemenea păsările în cuiburile lor de noapte, chiciură pe trestii, cerul de dimineaţă şi cerul de

seară. Este Soarele şi Luna, râsul copiilor, genunchii de alabastru şi apa cristalină, mirosul de usturoi, de pielărie şi aramă. Mi-a trebuit timp până am înţeles, cu toate că erau mereu în faţa ochilor mei. Dumnezeul Necunoscut nu era, mi-am zis eu, nici dincolo de Soare, nici dincolo de Lună – era peste tot în jurul meu.

La naşterea acestui nou mod de fi, am îmbrăţişat viaţa şi mi-a plăcut să o fac, căci descoperisem un ideal. Am înţeles că viaţa nu este numai moarte şi duhoare de război – că ea era cu mult mai mult decât ceea ce percepusem până atunci. Această descoperire este aceea care, în anii următori, mi-a permis să înţeleg de asemenea că omul era creaţia supremă, căci dacă Soarele îşi continuă drumul său pe firmament, atunci când omul murea, era numai pentru că nici nu se gândea să moară. Soarele nu ştia decât un singur lucru – **a fi**.

Ziua în care prin observaţie şi prin gândire am înţeles cine este Dumnezeul Necunoscut, ceea ce EL era, mi-am spus că eu nu vreau să pier şi să mor ca bătrâna femeie. Mijlocul există desigur, mi-am zis eu pentru a ajunge să fii veşnic că Soarele.

Rană mortală din corpul meu s-a vindecat, nu mai aveam altă treabă decât aceea de a privi, aşezaţi pe un platou, armata mea devenea leneşă şi grasă. Într-o zi, când priveam spre orizont şi contemplam contururile fantomatice ale munţilor şi văilor neexplorate, am făcut această reflexie. Să fii Dumnezeul Necunoscut, forţă Vitală, a ce poate să semene? Şi cum aş putea eu avea parte de această esenţă care există veşnic?

În acel moment anume vântul îşi bătu joc de mine şi insultă lui depăşea limitele suportabilului, îmi ridică mantia lungă, că a unui rege, până deasupra capului. Era o situaţie penibilă, nu prea indicată pentru un cuceritor! După aceea, ridică o coloană de praf din pământul alăturat de culoarea şofranului. Ea se ridică exact lângă mine până în înaltul cerului. Apoi fiind un moment distrat, vântul se linişti şi făcu să cadă pe mine tot praful.

Vântul se puse din nou să sufle, dar puţin mai departe. L-am auzit mugind prin canion, acolo unde curgea un râu şi apoi mai departe în minunaţii măslini care-şi schimbau culoarea de la un verde deschis la argintiu. El ridică fusta unei frumoase tinere fete până la talie şi ea începu să chicotească. El smulse pălăria de pe capul unui băieţel şi el fugi să-şi prindă pălăria.

I-am cerut vântului să revină, dar el s-a abţinut, se mulţumea să râdă în

rafale prin canion. I-am trimis ordine, până când mi-am învineţit obrajii. Degeaba. A revenit doar când mă găseam întins pe spate şi îmi mângâia obrazul. Aceasta este libertatea, mi-am zis.

Dacă nu era nimeni să mi se pară demn de a servi de ideal, vântul în schimb mi se părea prin comportamentul lui. Nimeni nu poate vedea vântul, totuşi când vine peste tine cu furie, te copleşeşte. Şi oricât ai fi de puternic sau glorios, nu-i poţi declara război. Ce îi poţi face? Să-l tăi cu sabia? Să-l despici cu securea? Să-l scuipi? Va continua să sufle şi-ţi va trimite scuipatul în obraji.

În afară de vânt, mă gândeam eu, mai poate fi ceva care poate da omului atâta libertate de mişcare, atâta putere care poate în întregime să scape naturii limitate a omului? Cine poate să-i permită acestuia să fie peste tot şi în acelaşi timp să nu moară niciodată?

În ochii mei, vântul era o ultimă esenţă, deoarece el subzista mereu, această mişcare fără piedică venind de hac oricui, neavând nici frontieră, nici formă; aşadar, iubind explorarea şi aventură; în aşa fel că el este desigur cel mai asemănător de esenţa Vieţii, de Dumnezeu. Şi vântul nu judeca omul şi nici nu-l părăseşte. Când îl chemi, el vine la tine, din dragoste. Este ceea ce trebuie să fie un ideal.

Astfel am dorit să devin vântul. Am început să-l contemplu, să îl observ cu atenţie. Era idealul meu. Eu vântul voiam să fiu. Şi toate gândurile mele tindeau spre această devenire. Contemplam vântul, mă forţam să mă acord cu uşurinţă lui, cu conturile lui insesizabile, cu inconsistenţa lui.

Am devenit vântul abia după 6 ani. 6 ani s-au scurs de când cu rană mea. Seara, mă duceam să mă aşez pe un platou mai lateral, priveam Luna, dulcea să paloare şi eram atent la vânt. Şi, veni ziua când m-am regăsit foarte sus la cer, într-un mod cu totul neaşteptat. Mi-au trebuit câteva clipe ca să înţeleg că eram afară din corp. Când l-am văzut pe acesta, departe sub mine, pe platou, extrem de mic, frică intră în mine (n-am cunoscut frică din ziua în care un adversar mi-a implantat sabia în corp). Ea a fost cea care m-a făcut să mă reintegrez în corp.

Când am deschis ochii o sudoare în acelaşi timp rece şi caldă picura pe fruntea mea – pentru a înţelege că am fost plecat afară din închisoarea învelişului meu.

Dar foarte curând, frică cedă locul unei exaltări, în faţa dovezii că am

devenit vântul. M-am……. Dumnezeu-Izvorul, Puterea, Cauza, Vântul. Nu voi uita niciodată aceste minute extraordinare în care am fost harul şi frumuseţea şi viaţa abundentă a vântului şi am dedus că dacă am putut să devin vântul era numai din motivul hotărârii în privinţa idealului meu, pentru a fi ştiut să menţin clarviziunea acestuia în spiritul meu.

Ziua următoare, seara, m-am dus din nou în locul meu solitar, şi îmi imaginam devenind vântul cu bucurie şi exuberanţă, dar nimic nu se produsese. De nenumărate ori mi-am dat osteneala să devin vântul. Ştiam sigur că experienţa mea n-a fost produsul imaginaţiei mele. Ea mi-a permis să văd lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Am evoluat în cer în felul cum ar face un porumbel, un vulture şi mi-am văzut bietul corp culcat sub mine.

Nu mai voiam nimic, nu mai doream nimic, nu aveam decât un singur gând: să redevin acea libertate pe care am cunoscut-o. Dar, în ciuda tuturor sforţărilor mele, în ciuda tuturor transpiraţiilor mele ce se revărsau din corp (şi de nenumărate înjurături), nu m-am mai dus nicăieri. Am rămas în corpul meu şi această îmi păru mai greu ca niciodată căci acum aveam mai bine conştiinţa greutăţii lui. Totuşi, nu m-am îndepărtat de idealul meu. Şi nici nu voi uita ceea ce am resimţit în clipa în care, de acolo de sus, mi-am aruncat ochii asupra bietului meu corp.

N-am mai redevenit vântul decât după multă vreme după aceea – numai după 2 ani, socotind după noţiunea voastră de timp. Şi de data aceasta nu a fost contemplând vântul, ci într-un moment în care m-am lăsat într-un somn reparator. Tocmai adusesem laude Soarelui, prafului asemănător cu şofranul, Lunei, stelelor, mirosurilor delicate de iasomie – pe toate acestea le-am lăudat. Şi cum am închis ochii, m-am simţit din nou evoluând în cer, ca vântul!

După ce am învăţat bine cum să-mi părăsesc corpul, am început să învăţ evaluarea distanţelor – lungă ucenicie. Dar veni ziua în care unul din oamenii mei s-a găsit într-o situaţie periculoasă. El căzu de pe cal şi piciorul îi rămăsese în scară. Gândul meu plecă la el şi îndată am fost acolo, eliberându-i călcâiul captiv. M-am ridicat deasupra lui şi i-am urât: Noroc. Dar el a crezut că a visat!

Timp de mulţi ani am călătorit cu gândul în alte lumi şi pe lângă alte entităţi. Am văzut civilizaţii (născându-se) în zorii lor şi viitorul lor şi vieţi încă necunoscute de ele. Reuşesc să anulez timpul în călătoriile mele, pentru a învăţa că entitatea se găseşte în locul precis unde gândeşte. Şi ce deveni de

atunci strategia cuceririlor? Eram un adversar de temut, căci ştiind să citesc gândurile inamicilor mei, eu îi învingeam pe toţi prin inteligenţă. Nu mai desfăceam împărăţiile, le lăsam să se desfacă singure.

Încetişor, aceasta a durat mai mulţi ani, în timp ce gândul la idealul meu deveni forţă vie a celulelor învelişului meu, sufletul meu schimbă cu încetul programarea acestuia ridicând intensitatea vibratorie, atât de mare îmi era dorinţa! De asemenea, mare era şi seninătatea în faţa vieţii de aici înainte. Şi aceasta se propagă în întregul meu corp, făcându-l după măsură mai uşor şi mai luminos. Oamenii mei văzându-mă, îmi spuneau: „Este o aură în jurul corpului stăpânului nostrum”. Şi era adevărat! Vibraţiile corpului s-au accelerat. Corpul meu nu mai vibra ca material ci că lumină, de unde şi aura ce emană din corpul meu.

Cu timpul, corpul meu deveni transparent astfel că într-o seară m-am ridicat până la Lună. Reuşind să-mi intensific vibraţiile corpului – această a reuşit să vibreze atât de intens cât lumina – am călătorit cu, şi numai cu gândul. Eram în culmea bucuriei căci niciodată încă nu s-a auzit vorbind de o asemenea antrepriză! Cu toate acestea am revenit, dorind să verific dacă voi reuşi să reproduc experienţa. Şi am reuşit de multiple ori, 63 de ori înainte de ultima mea ascensiune. Actul ascensiunii deveni pentru mine la fel de natural cum este pentru voi respiraţia.

Devenind vântul, am înţeles în ce măsură am trăit în limitare şi cât de libere sunt elementele. Am devenit inima unei puteri în mişcare, unei puteri de neîmblânzit, o mişcare sălbatică şi liberă – nesupusă greutăţii, măsurii şi timpului. Am devenit o forţă invizibilă fără formă, lumină pulsând care nu seacă. În acestă stare puteam să mă mişc în toată libertatea prin văi şi vâlcele şi şanţuri, pe munţi, pe oceane şi printre nori fără ca nimeni să mă zărească. Ca şi vântul aveam puterea să fac frunzele să se încline spre argintiu, să scutur arborii foarte viguroşi, să pătrund în plămânii unui bebeluş, apoi în gura unui îndrăgostit, apoi să mă întorc către nori ca să-i gonesc înaintea mea.

Când am devenit vântul, am înţeles cât era omul de neînsemnat şi neputincios în neştiinţa lui despre el însuşi şi cât de puternic devine prin cunoaştere.

Am învăţat că omul devine ceea ce are în vedere să devină. Dacă îşi repetă suficient de mult timp că este un mizerabil neputincios, el devine mizerabil şi neputincios. Dacă, dimpotrivă, îşi spune că este stăpânul vântului,

el devine stăpânul vântului, cum eu însumi am devenit şi dacă îşi spune să fie Dumnezeu, el va deveni Dumnezeu.

Când am învăţat aceste lucruri, am început să-i învăţ pe fraţii mei mult iubiţi despre Dumnezeul Necunoscut Izvorul a toată viaţa. Apoi a sosit timpul când am împlinit tot ceea ce îmi propusesem să împlinesc. Atunci am plecat şi am traversat Indusul. Şi acolo, pe partea cealaltă a fluviului, la poalele unui munte eu comunicam cu poporul meu şi această comunicare s-a prelungit timp de 120 de zile. Îi îndemnam să recunoască adevărul acestor învăţăminte, le-am spus că erau de inspiraţie divină, că izvorul era Dumnezeu, creatorul nostru al tuturor, nu eu însumi. În sfârşit, ca să mă creadă m-am înălţat binişor deasupra lor. Femeile ţipau de mirare, soldaţilor le scăpaseră săbiile din mâini de stupefacţie. După aceea i-am îndemnat pentru ultima oară să înveţe cum eu am învăţat să devin ceea ce eu însumi am devenit, fiecare după calea care îi este proprie. După care, le-am spus, „bun rămas!”, şi m-am ridicat la cer.

Meditând asupra elementelor vieţii, după mine mai puternice, mai inteligente decât omul, şi care coexistau în pace lângă el şi în ciuda lui, am descoperit pe Dumnezeul cel Necunoscut.

Dacă-l întrebi pe om „Cum trebuie să arăt?”, „În ce trebuie să cred?”, „Cam cum trebuie să trăiesc?”, dacă o faci vei muri. Această este un adevăr. Du-te mai degrabă către vânt şi spune-i lui: „Dă-mi cunoaşterea. Fă-mă receptiv şi învaţă-mă“ şi vântul îşi va tremura frunza schimbând-o din verde olive la argintiu şi te va plimba prin canioane. Va râde cu tine, cu toată libertatea.

Mare a fost norocul meu de a fi învăţat de către elementele vieţii. Soarele nu m-a blestemat şi Luna nu mi-a spus să fiu aşa sau pe dincolo. Mai mult, elementele vieţii nu-mi înapoiau imaginea eşecului. Chiciură şi rouă, mirosul ierbii, insectele zburând de ici colo, ţipătul piţigoiului sunt esenţe simple care nu m-au dus nicioadată în eroare. Ceea ce era minunat cu ele este că în simplitatea lor şi constanţa lor n-au avut nicio pretenţie de la mine. Soarele nu mă privea cu condescendenţă spunându-mi „Ramtha dacă vrei să mă cunoşti, trebuie să mă admiri“. Nici Luna nu-mi spunea: „E timpul să te trezeşti că să-mi admiri frumuseţea!“. Soarele şi Luna erau acolo de fiecare dată când ridicăm capul ca să le privesc.

Am fost învăţat ceea ce era constant, fără judecată şi uşor de înţeles.

Astfel am scăpat de gândul alterat al omului – de ipocrizia lui, de dogmele sale, de superstiţiile lui de Dumnezeii lui cu multe feţe pe care trebuia mereu să-i potoleşti (linişteşti). Această este motivul pentru care am învăţat fără greutate într-o singură existenţă pe acest plan ceea ce marea majoritate a oamenilor n-au habar – pentru că încearcă să-l descopere pe Dumnezeu după ceea ce înţeleg alţii. Ei îl cautp pe Dumnezeu prin autoritatea guvernamentală sau bisericească, sau în istoria pe care nu se ştie cine a scris-o, nici de ce a fost scrisă. Credinţele, ştiinţa, vieţile oamenilor sunt bazate pe postulate, care viaţă după viaţă apar greşite. Deşi cu toată poticneala din pricina gândirii greşite, omul se încăpăţânează în ipocrizia ce nu-l poate duce decât la moarte.

Am învăţat tot ceea ce am vrut să învăţ. Am reuşit să învinge greutatea corpului şi să devin fluiditatea gândirii. Astfel, am cunoscut ce este Dumnezeu în esenţa lui. Am învăţat să mă identific cu puterea şi majestatea vântului. Toată inteligenţa căpătată în exterior o aplicăm mie însumi. Atunci viaţa mea deveni plină, pacea cobora peste mine, am crezut mai tare în inteligenţă şi astfel am putut deveni una cu Dumnezeul Necunoscut.

Să recunosc că nu vântul am devenit, ci idealul pe care îl reprezenta pentru mine. De acum înainte eu sunt stăpânul, eu comand, căci am devenit principiu de libertate, omniprezenţă şi unitate. Devenind acest principiu am putut înţelege Dumnezeul Necunoscut, tot ce este El şi de asemenea ceea ce nu este. Voiam să înţeleg şi prin voinţa mea găseam răspunsurile care îmi mărea înţelegerea.

Am fost Ram cuceritorul. Am devenit Ram Dumnezeul. Am fost barbar, am devenit Dumnezeu. Am devenit graţie unui lucru în acelaşi timp foarte simplu şi foarte profund. Ceea ce vă învăţ este exact ceea ce am învăţat.

CAPITOLUL 2
ÎN TIMP CE ERAŢI POPORUL MEU.
CEI CE SE DEDAU ADORĂRII, TREBUIE SĂ ŞTIE CĂ ASTFEL DECID DE A RENUNŢA LA IDENTITATEA LOR ŞI SE PIERD VIEŢI ÎNTREGI, ÎN CEA A ALTUIA

Pe vremea când o parte din voi făceaţi parte din poporul meu, este de atunci extrem de multă vreme, am trecut peste continente şi am asediat tirani

notorii. În timpul asprelor bătălii, a marşurilor lungi în ţări necunoscute, traversarea mărilor ameninţate cu vânturi biciuitoare, voi toţi aţi câştigat recompense în numele libertăţii – căci aţi trecut graniţele fricii extreme. După pace aţi ajuns în ţara în care avea să devină pentru voi o nouă patrie, eraţi foarte curajoşi, dar şi tot atât de obosiţi, încât aţi simţit nevoia să vă aşezaţi să însămânţaţi câmpurile, să recoltaţi, să creşteţi copii şi animale. Aţi cunoscut pacea, fructul marilor frici cucerite. Lucrurile obţinute la sfârşitul acestei lungi călătorii valorau din plin aventura întreprinsă, departe de ţara voastră de baştină şi o nouă dimensiune a inteligenţei.

Când eram pe punctul de a vă părăsi, aduceaţi pe lume copii, făceaţi umile bordeie, lucraţi pământul, mâncaţi bine şi vă desfătaţi cu dulceaţa dimineţii şi pacea serii. Aceasta era recompensa voastră.

Voi lucraţi ca să vă aşezaţi în noua viaţă în aşa chip, încât pentru mine veni timpul să plec spre viaţa mea. Căci ceea ce era pace pentru voi, nu era în ochii mei decât mulţumire. Şi spre ceea ce plecăm, care era casa mea cum am spune, avea pentru mine numele de Dumnezeul Necunoscut. Era Dumnezeul Suprem de neatins, misterul ultim, cauza tuturor lucrurilor.

Mi-am luat rămas bun de la voi într-o splendidă dimineaţă, după un adio mişcător, dar scurt. Voi trebuia să vă ocupaţi de copii, de cultivarea pământului, de creşterea animalelor. În timp ce eu mă duceam să mă întâlnesc cu Tatăl, pe care l-am căutat neîncetat şi l-am descoperit într-un loc prestigios – acela al cunoaşterii. Cu siguranţă această era destinul meu, căci n-am avut dorinţa altui lucru.

Fiecare din voi revine în acestă lume de nenumărate ori. Şi în fiecare viaţă voi progresaţi în înţelegerea voastră. În prezent, mulţi dintre voi căuta cunoaşterea. În prezent voi căutaţi această înţelegere de care mie îmi era atât de foame şi pe care mi-am însuşit-o. Voi aţi avut locuinţe. Voi aţi transmis în lume preţioasa voastră sământă. Aţi cunoscut totul, aţi experimentat totul. În prezent, sunteţi gata să învăţaţi ceea ce până acum nu puteaţi învăţa, prioritătile voastre fiind diferite. Astfel, din dragoste pentru voi şi pentru întreaga umanitate, am revenit printre voi că să vă învăţ, aşa cum v-am promis odinioră. Şi vă voi învăţa în felul marilor Învăţători, dar mă aştept din partea voastră să faceţi ceea ce simţiţi voi că este drept pentru voi.

Am revenit nu pentru a vă povesti splendoarea din cealaltă dimensiune, ci ca să vă ajut să o deosebiţi voi înşivă; nu pentru a vă ţine discursuri

filosofice, ci pentru a descifra învăţăminte ce sunt adevărate şi proprii fiinţei interioare, în aşa fel încât sufletele voastre să vă îndemne să redeveniţi principiul divin. Că rasă de entităţi divine, este absolut necesar ca să luaţi din nou cunoştinţă cu natură divină a noastră a tuturor. Prin puterea fiinţei mele şi din dragoste pentru voi, vă voi învăţa cum am făcut-o pentru mine însumi, să vă întoarceţi la măreţia şi la Gloria voastră. Şi în bucuria voastră voi râde cu voi. Şi în lacrimile voastre voi grăbi vântul spre voi spre a usca lacrimile.

Prin învăţătura pe care v-o dau veţi învăţa să redeveniţi stăpânii gloriei ce eraţi la începutul remarcabilei călătorii. Veţi învăţa să nu ascultaţi decât de vocea interioră şi nu veţi mai merge decât pe cărarea bucuriei. Veţi învăţa să resimţiţi lucrurile în profunzime pentru a vă însuşi comoara cea mai autentică din acest plan, să cunoaşteţi emoţia. Şi s-ar putea ca dragostea în voi să fie atât de mare, încât să-l distingeţi pe Dumnezeu în orice persoană, aşa cum l-aţi deosebit în voi, şi că îi veţi iubi pe toţi aşa cum vă iubiţi pe voi. Apoi, după ce v-am instruit atât de adânc, veţi fi fiecare ca o lumină de mare strălucire pentru ceilalţi, din cauza imaginii radioase a dragostei aproapelui.

Această învăţătură nu a izvorât din înţelegerea lui Dumnezeu în sens religios, căci religiile sunt dogmatice, restrictive şi gata de a judeca. Eu nu sunt un instructor religios, căci bisericile sunt cauza multor dezbinări şi de mari suferinţe pe acest plan. Învăţătura mea nu reclădeşte numai ştiinţa, ci implică învăţare, experimentare, iubire. Eu vă iubesc şi prin dragostea mea vă voi învăţa să-l cunoaşteţi pe Dumnezeu şi să deveniţi o infinitudine din El.

Învăţătura mea este scutită de legi. Nu socotim legi, căci legile sunt limitări şi piedici la libertate. Vă voi învăţa numai despre Dumnezeu şi despre alegeri. Eu sunt în acestă lume pentru a deschide uşile unei cunoaşteri lărgite, astfel că voi să vă puteţi realiza în alegerea voastră pe acest plan ca să puteţi înţelege că viaţa voastră nu este limitată la acest plan, ea există şi pe alte planuri şi în numeroase alte locuri.

În sfârşit, eu sunt în acestă lume pentru a vă ajuta, voi care sunteţi sclavii fricii şi prinşi în capcană fabricată de gândurile voastre, să descoperiţi o nouă perspectivă, aceea a gândului iluminat, a destinului nelimitat, a vieţii nelimitate. Aceasta vă voi învăţa astăzi, în măsura receptivităţii şi în măsura dorinţei de a o trăi. Vă voi face să ieşiţi din EUL vostru îngrădit ca să vă conduc la măreţia voastră. În aşa fel ca lumina din voi, lampa interioară să strălucească cu mai multă sclipire. Nu vă cer nimic altceva decât să fiţi voi

înşivă. Dar o mare majoritate din cei care sunteţi aici nu mai ştiţi cine este acel „voi”. Vă voi ajuta să-l redescoperiţi. Şi când veţi fi redescoperit acest Sine, nu veţi mai vrea niciodată să-l pierdeţi. Atunci veţi fi stăpâni în adevărul vostru şi liberi să trăiţi după destinul vostru.

Am hotărât să revin la voi în învelişul unei femei care în timpul dinainte a fost fiica mea iubită. În viaţa mea de pe acest plan n-am fost căsătorit niciodată, dar în timpul lungului nostru marş, numeroase entităţi mi-au dăruit copii lor în semn de recunoştinţă. Ciobanii îmi dăruiau brânza, viticultorii îmi dăruiau vin. Şi erau alţii pentru care recompensa recompenselor erau darul copiilor, şi ei îi ofereau la casa lui Ram. Eu, o entitate care n-am cunoscut niciodată femeie, aveam copii mai mulţi decât oricare din cunoştinţele mele. Şi copiii erau pentru mine mostre de învăţătură, căci în inocenţa şi puritatea spiritului lor, trăiau un adevăr de o extremă simplitate.

Fata mea era unul din aceşti copii. Şi-mi era foarte dragă. Copilă, ea nu voia să fie ca celelalte fete de vârsta ei, voia să meargă la război. Să fie femeie, să ţească şi să aibă ocupaţii de femeie, nu o atrăgeau. (cu mult mai târziu ea avea să înţeleagă războiul). Ea mă iubea din toată inima ei şi nu voia decât un lucru: să înveţe, ceea ce mă făcea s-o admir.

În ziua înălţării mele am promis fetei mele că voi reveni. Fiica mea a trăit multe vieţi şi a pierit şi de foc şi de sabie, şi a trebuit să îndure şi foamea; toate acestea din pricină a ceea ce ştia ea că este în adevăr. În pofida tuturor acestor vieţi, ea se transformă, devenind nobilă creatură care în cele din urmă trăi realitatea cu umilinţă. De altfel, din pricina umilinţei ei am putut reveni în această lume şi să-i reamintesc moştenirea pe care ea şi voi aţi uitat-o altădată. Astfel ea serveşte lumea. Pentru ea, ca şi pentru voi toţi, promisiunea mea s-a împlinit.

Am venit la fata mea în mijlocul vieţii ei, la o vârstă când evenimentele de genul acestuia în general nu se produc. Cum era scrupuloasă, cinstită şi inocentă, şi nu se aventură în credinţe extravagante, am ales-o pentru această misiune şi am învăţat-o timp de mai mulţi ani ceea ce în momentul de faţă vă învăţ pe voi. Această treabă am făcut-o în secret, până ce cunoaşterea şi înţelegerea ei s-au dezvoltat suficient.

Am hotărât să mă adresez vouă prin ea, aceasta pentru că voi sunteţi înclinaţi să adoraţi imagini, punându-i pe cei ce le reprezintă deasupra voastră. Pentru cei ce vin să mă asculte, n-am nici corp de adorat, nici

picioare de sărutat. Şi faţa, cu siguranţă, nu va admite să i le sărutaţi pe ale ei, întrucât îi aparţin. Plecând de la idea aceasta, ei nu vor avea nici imagine pentru a-şi aminti să o agaţe la gât sau pe perete sau să o sculpteze în piatră. În acest loc nu veţi învăţa să mă adoraţi, veţi învăţa să iubiţi şi să adoraţi din plin ceea ce voi sunteţi şi această minunată esenţă care doarme în voi, pe care o numim Dumnezeu Atotputernicul.

Eu nu sunt diferit de voi. **Nimeni, fie din lumea vizibilă sau invizibilă nu vă este superior. Şi nimeni nu vă este inferior. În Împărăţia lui Dumnezeu toţi suntem egali**.

Celor dintre voi ce doresc să urmeze pe cineva şi să-l adore sau să acţioneze mai mult în afara lor, decât înlăutrul lor, aş vrea să le spun că nu corespund aşteptărilor lor. Eu sunt în această lume pentru a vă ajuta pe fiecare să devină stăpân în adevărul său, după a sa înţelegere. Atâta timp cât veţi sta să adoraţi ceva în afară voastră, indiferent ce ar fi, pentru a-l servi şi a-i dărui timpul vostru, nu veţi putea exprima sublimă frumuseţe ce sunteţi şi nici nu veţi putea deveni cu adevărat liberi.

Numai voi singuri puteţi fi cel sau cea care vă puteţi iubi mai mult. Voi înşivă puteţi fi cel mai bun prieten şi profesor. Niciodată nicio voce nu va putea să vă instruiască mai bine decât a voastră. Ceea ce sunteţi astăzi este în măsură să răspundă nevoilor voastre de totdeauna. Dar dacă continuaţi să căutaţi în afară voastră să găsiţi cărări sau entităţi de adorat, niciodată nu veţi deosebi adevărata slavă a lui Dumnezeu. Nu veţi putea realiza divinitatea voastră, iluminarea voastră, dezvoltarea voastră, decât prin voi înşivă şi dragostea declarată pentru voi înşivă. Nu este decât un drum care duce la pace, la bucurie, la plenitudine, şi el constă în a se adora şi a se iubi pe sine însuşi – căci aceasta înseamnă să-l iubeşti pe Dumnezeu, şi această dragoste trebuie să fie mai mare decât cea pe care o purtaţi altcuiva, căci numai o astfel de dragoste vă va da perseverenţa necesară pentru a putea îmbrăţişa întreaga omenire.

Astfel, eu, Ramtha, nu pot fi pentru voi un model ideal. Voi nu puteţi înţelege misterul ce sunteţi voi, prin mine, numai prin ştiinţă. Această învăţare propune ca voi să vă inoculaţi atât prin a şti, cât şi prin experienţă, o cunoaştere atât de puternică să descoperiţi Dumnezeul Necunoscut pe care-l căutaţi, sunteţi voi. Aceasta este o călătorie care poate fi întreprinsă numai de voi înşivă, căci are legătură numai cu viaţa voastră. Învăţător sunt, dar nu

ideal! Dacă veţi găsi drumul spre acest învăţământ, cu siguranţă mi-ar face plăcere, dar nu este vorba de a ne opri asupra acestei descoperiri.

Tot ceea ce este de învăţat, tot ceea ce este înţeles se va manifesta în viaţa voastră, în aşa fel încât veţi înţelege că nu este vorba despre filosofie, ci de o sublimă realitate. Şi la fiecare manifestare veţi creşte şi vă veţi întări – lumina voastră, calmul vostru, simplitatea voastră vor fi mărite – şi în simplitatea voastră veţi descoperi vântul, şi această puternică esenţă va fi pentru voi ocazie de elevare.

Voi toţi aţi fost entităţi sub tutelă, o tutelă care vă era impusă de frică – tot timpul. Cunoaşterea este cea care desfiinţează frică, în aşa fel că nimeni nu va mai poate spune şi veţi fi liberi să trăiţi în întregime cum înţelegeţi. Cu cunoaşterea vine şi libertatea – ea vă eliberează pentru totdeauna. Cu cât veţi medita mai mult asupra acestor învăţăminte, cu cât le veţi pune în aplicare şi veţi face experienţa, cu atât mai mare vor fi libertatea şi bucuria voastră.

Într-o zi, în această viaţă sau într-una viitoare, locul în acestă viaţă va părea că nu mai are nimic de oferit, căci când ai gustat tot ce-ţi poate oferi, atât încât să simţi un mare gol în tine, o chemare imperioasă, o nevoie imperioasă de a deveni toate lucrurile. Atunci, la rândul vostru, veţi aştepta clipele când vă veţi putea aşeza pe un platou, în acel loc unde vântul este asemenea unor degete trecând cu forţă prin părul vostru, de unde păsările îşi iau zborul pentru cuiburi foarte îndepărtate şi de unde Soarele proiectează razele sale luminoase către cer. Şi când, ca şi mine, aţi „devenit”, căci a deveni va fi pentru voi doar un capitol, vă voi întâmpina în acel loc unde eu însumi m-am dus. Căci uşa libertăţii ce poartă numele de cunoaştere, este acolo pentru voi care v-aţi deschis spiritul şi înţelegerea superioară după care aţi şi trăit-o desigur nu în exteriorul vostru, ci înăuntrul vostru, şi această lume va lua sfârşit şi veţi pleca pentru o aventură minunată – aventurile de dincolo de acest plan sunt mai frumoase, mai spectaculoase decât imaginabilul; atât de maleabil aţi devenit în corpul vostru de lumină, că veţi putea călători atât în spaţiul exterior cât şi în spaţiul interior în orice loc doreşti să te duci.

Vă iubesc cu o dragoste profundă. Dacă nu v-aş iubi aşa, nu aş putea veni la voi aşa cum o fac. Când veţi învăţa să vă iubiţi cât vă iubesc eu, veţi înţelege adevărurile pe care vă învăţ; veţi înţelege măreţia care sunteţi într-adevăr. Şi va fi o zi mare şi glorioasă.

CAPITOLUL 3

DUMNEZEU ESTE. DUMNEZEU VĂ IUBEŞTE CU O DRAGOSTE FOARTE MARE,

O DRAGOSTE DEPĂŞIND ÎNŢELEGEREA, CĂCI EL ESTE VIAŢĂ CARE SUNTEŢI, PĂMÂNTUL PE CARE CĂLCAŢI, AERUL PE CARE-L RESPIRAŢI

Fraţii mei mult iubiţi, mulţi dintre voi aţi învăţat de secole că esenţa numită Dumnezeu este un personaj sever şi de temut, gata de a judeca. Dar Dumnezeu cu siguranţă nu este nimic din toate acestea. Dumnezeu care judecă, care intimidează, care persecută n-a existat niciodată, în afară de spiritul şi inima omului. Omul a creat un Dumnezeu care condamnă pe unii sau exaltă pe alţii. Acest Dumnezeu este de la om, a fost creat de om, voinţa omului.

Dumnezeul pe care-l cunosc, Dumnezeul pe care-l iubesc, care este forţă ce emană din mine şi din împărăţia ce sunt, este un Dumnezeu al dragostei plenare, scutit de orice judecată. El este numai această. Dumnezeu vă iubeşte cu o dragoste foarte mare, o dragoste ce depăşeşte înţelegerea, căci El este viaţa care sunteţi, pământul pe care călcaţi, aerul pe care-l respiraţi. El este culoarea pielii voastre, frumuseţea ochilor voştri, dulceaţa mâinilor voastre. El este voi înşivă în orice moment al vieţii voastre, în toată gândirea, în toată fapta, până la ungherele cele mai ascunse ale sufletului vostru.

Dumnezeu este o forţă care consumă totul şi este totul. El este vântul ce suflă peste ape, frunzele ce cresc şi apoi cad, simplitatea trandafirului, intens prin culoarea să. Dumnezeu este îndrăgostitul, înlănţuiţii, copii care râd, părul cu reflexe de miere. El este Soarele ce răsare, steaua strălucitoare în noapte, Luna care merge pe cer în miezul nopţii. Dumnezeu este frumoasă insectă, pasărea umilă în zborul ei, neînsemnată şi umila rimă. Dumnezeu este mişcare şi culoare, sunet şi lumină. Dumnezeu este pasiune. Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu este bucurie. Dumnezeu este tristeţe. Ceea ce este, tot ce este, este şi ceea ce numiţi voi Dumnezeu Tatăl, totalitatea Vieţii, iubitorul de tot ceea ce există Dumnezeu nu este un personaj aparte, aşezat pe un tron şi care judecă viaţa întreagă. Dumnezeu este viaţa întreagă fiecare moment ce bate.

El este ceea ce este continuu, etern.

Credeţi voi că viaţa v-a judecat vreodată? Ea n-a făcut-o niciodată. Căci dacă Dumnezeu, care este ceea ce voi sunteţi, v-ar fi judecat pe voi sau pe oricine altcineva, cu siguranţă pe El însuşi s-ar fi judecat! Şi de ce inteligenţa Supremă ar fi făcut asemenea lucru?

Forţa Vitală pe care voi o numiţi Tatăl, nu are facultatea de a judeca. Căci viaţa nu este dotată cu personalitate, cu un egou capabil a percepe o parte din sine ca fiind ceea ce numim bun sau rău, drept sau greşit, perfect sau imperfect.

Dumnezeu, prin El însuşi, este complet lipsit de bine sau de rău. El este complet lipsit de aspecte pozitive sau negative. El este total lipsit de perfecţiune, căci imperfecţiunea impune limite Vieţii Sale debordante, tot timpul în mişcare, tot timpul în transformare. Dumnezeu este, atât. Mult-iubitul vostru Părinte (Tată) nu este decât un lucru: **este**, că astfel toate lucrurile să poată exprima viaţa care este Dumnezeu.

Tatăl nu vede nici răul, nici greşeala: nu se vede decât pe El însuşi. Tatăl nu vede eşecul, El vede doar Fiinţa Sa în mişcare pentru totdeauna. Voi produceţi florile Vieţii şi chiar lucruri care dezonorează, şi Tatăl devine josnicia şi El devine florile, dar El nu judecă niciodată încercând să înţeleagă ce este inferior şi ce este superior. El este şi atât. Este bine că este aşa, căci dacă ar fi cu adevărat acest Dumnezeu creat de om nimeni n-ar vedea vreodată ceea ce se cheamă „Porţile Raiului”. Nimeni! Căci nimeni nu ar putea vreodată să satisfacă aşteptările acestui Dumnezeu creat de om.

Dumnezeul pe care-l cunosc este fără limită. El este Fiinţa Supremă, totalitatea neîmpărţită a ceea ce este. Şi ceea ce este numit Tatăl, sunteţi voi şi scena Vieţii unde vă exprimaţi Eul divin încărcat de sens. El v-a dăruit un Eu Unic şi liber arbitru că, în fine, să puteţi deveni ceea ce doriţi să deveniţi, că voi să puteţi percepe viaţa în care Dumnezeu este după propria voastră alegere. Şi nimic din ceea ce aţi făcut vreodată sau gândit, cât de dezgustător sau jalnic sau minunat ar fi fost percepţia voastră, nu a apărut lui Dumnezeu altfel decât în calitatea sa de a fi.

Numai voi, prin atitudinile voastre sau acceptarea atitudinilor altora, voi vă veţi fi judecat. Numai voi aţi hotărât că acel lucru este bun şi celălalt rău, acel lucru drept şi celălat nedrept; căci pentru Tatăl nimic nu este bun sau rău, drept sau nedrept. Orice lucru este parte din „a fi numit Dumnezeu –

Atotputernic”. Dumnezeu vă iubeşte cu o dragoste mare, profundă, depăşind tot ce se poate închipui, căci El v-a acordat să creaţi viaţa voastră în funcţie de dorinţele voastre. Tatăl v-a iubit întotdeauna. El nu vă poate percepe în alt mod, căci ceea ce sunteţi voi, aceea este şi El.

Dar ce este Dumnezeu în forma Lui Supremă? El este Gândire. Tatăl este, după o înţelegere lărgită, Gândire, căci gândirea este ultimul creator a tot ceea ce este, ceea ce a fost şi care va fi vreodată. Gândirea este substanţa din care toate lucrurile sunt create. Căci tot ceea ce există are ca izvor iniţial Gândirea, supremă inteligenţă numită de spirit Dumnezeu.

V-aţi întrebat voi vreodată ce asigură coeziunea lucrurilor, fiecare în desenul lui şi forma sa unică? Este Gândirea, „lipiciul cosmic” numit iubire. Gândirea este cea care asigură coeziunea materiei. Este dragostea la cel mai înalt nivel (suprem) căci toate lucrurile au fost mai întâi concepute de gândire, care este Dumnezeu, şi este Dragostea Tatălui pentru gândire care ţine la locul lor toate lucrurile.

Toate lucrurile, înţelegând şi corpul vostru, datorează coeziunea lor lui Dumnezeu. Ceea ce asigură coeziunea dintre celulele şi moleculele corpului vostru este iubirea admirabilă şi minunată a gândirii ce este într-adevăr Dumnezeu. Fără Gândire, corpul vostru nu ar exista, materia n-ar exista – nimic n-ar exista. Gândirea este cea care creează viaţa.

Credeţi voi că Dumnezeu, gândirea care menţine împreună şi leagă toate – este o entitate severă şi înfricoşătoare? Nu, nu este. Tatăl este bucurie plenară, căci nu ştie a fi altceva. El este orice formă de viaţă vibrând în armonie unele cu celelalte, şi această vibraţie emite un sunet comparabil cu un râs răsunător. Dacă veţi asculta intens, veţi auzi chiar şi muzica Tatălui, râsul tatălui – un râs extrem de voios. Niciodată nu l-am auzit plângând.

În consecinţă, cine este Dumnezeu, cauza preţioaselor voastre fiinţe? Uimitoarea forţă de Viaţă, care curge prin mijlocul vostru, care vă leagă şi vă uneşte pe toţi, care este promisiunea vieţii după această viaţă şi eternitatea înaintea voastră? Este Fiinţa care este Gândire. Este viaţa care este continuă. Este Fiinţa care iubeşte tot ceea ce este. Este Fiinţa care din iubire acordă Vieţii fiinţarea (existenţa). Este Fiinţa care este bucuria totală şi absolută. Iată care este moştenirea voastră şi destinul vostru.

Maestre: Ne înveţi că Dumnezeu este calitatea de a fi toată viaţa. În

acelaşi timp întrebuinţezi şi alţi termeni, în afară termenului de „Dumnezeu” pentru a desemna forţa şi Viaţa. Dar de ce foloseşti cuvântul „El” şi „Tata”? Aceste apelaţiuni aparent perpetuează noţiunea, nu numai a unei identităţi, existând în afara noastră, dar şi un personaj masculin, ceea ce devine puţin o ofensă pentru anumite femei.

Ramtha: Este necesar pentru educaţia întregii umanităţi să folosim diferiţi termeni care au servit pentru a-l numi pe Dumnezeu. Altfel spus, trebuie să vorbim de Fiinţă în termeni pe care să-i înţeleagă toţi. Cu toate că Fiinţa a fost desemnată sub numele de „Tata” şi în consecinţă considerat de genul masculin. „Tatăl” nu este bărbat. **Încă – omul**, adică individul de sex masculin, este Tatăl; dar şi femeia este tot atât, căci Tatăl este într-adevăr în acelaşi timp bărbat şi femeie. Termenul de „Dumnezeu” nu cuprinde apartenenţa la un sex, înseamnă „Inteligenţă Supremă”. Cei care nu înţeleg termenul de „Fiinţă”, au nevoie de cuvântul „Tata”. Cei care nu înţeleg noţiunea de „Inteligenţă supremă” au nevoie de cuvântul „Dumnezeu”.

Maestre (stăpâne), că Dumnezeu este un tată, este un adevăr pentru cel care susţine această teză, că cele ce spun că Dumnezeu nu este de sex masculin, este un adevăr pentru acele femei în ochii cărora enunţarea contrară este un afront. A-l percepe pe Dumnezeu înseamnă în toate cazurile a-l percepe în ceea ce este. Şi această percepţie este întotdeauna unică pentru fiecare entitate.

Adresându-se celor care vin să-l asculte Ramtha foloseşte termenul „stăpâne” căci după părerea lui **„fiecare dintre noi este stăpânul destinului său, autorul vieţii sale, stăpânul împărăţiei sale”**

Dumnezeu nu este un cuvânt, ci un sentiment care trăieşte în fiecare. Şi cu cât percepţia voastră despre Dumnezeu este mai nelimitată, cu atât ea va fi mai frumoasă şi va răspândi mai multă bucurie, căci va fi capabilă de a cuprinde mai bine emoţia numită Dumnezeu Atotputernicul.

R – (adresându-se unei femei destul de în vârstă, aşezată într-un fotoliu cu rotile). Dumneavoastră Doamnă, care vă deplasaţi pe roţi de argint, ce spuneţi?

M – îl iubesc pe Dumnezeu, dar mi-e frică de moarte.

R – De ce?

M – Nu ştiu. Sunt incapabilă să gonesc frică. M-am gândit, m-am gândit

mult.

R – Credeţi în Infern?

M – Da

R – De aceea nu vreţi să muriţi, căci vi se pare că acolo veţi merge.

M – Pe cinste, nu cred că mă voi duce în Infern. Nu cred că Dumnezeu va consimţi. I-am cerut iertare pentru tot răul ce l-am făcut.

R – Doamnă! Doamnă! Credeţi că Tatăl vă iubeşte cu o dragoste mai mică decât cea cu care vă iubiţi proprii dvs copii?

M – Nu. La drept vorbind uneori am impresia că nu mă iubeşte. Poate am impresia că nu m-a iertat, cu toate că ştiu că a făcut-o.

R – Ce mare greşeală ai comis?

M – Pe cinstea mea… mai multe.

R – Acestea v-au împiedicat să trăiţi?

M – Nu. M-am forţat să trăiesc şi vreau să trăiesc şi vreau sp am o viaţă corectă.

R – Ce înţelegeţi prin asta?

M – Că diavolul să nu mă înhaţe!

R – Ah!

M – Luminaţi-mă, vă rog.

R – Mă veţi crede?

M – Da

R – Şi dacă vă spun că Iadul nu există!

M – Dar am învăţat că există!

R – Şi eu vă învăţ că nu există! Mă veţi crede tot atât de mult cum aţi crezut contrariul?

M – Eh! Bine vă cred.

R – În acest caz acceptaţi că nu există Iad, căci nu este. Ştiţi ce este Infernul? Cuvântul „infern” era întrebuinţat în Iudeea pentru a desemna un mormânt deschis şi foarte puţin profund. Acolo erau întinse corpurile entităţilor care nu aveau suficiente drahme pentru a avea un mormânt închis. Şi aceste morminte deschise constituiau un blestem, pentru că noaptea veneau hiene şi câini vagabonzi şi devorau corpurile. Şi entităţile credeau că odată învelişul distrus, ele nu vor mai putea progresa spre utopia lor. Iată ce însemna cuvântul „infern” în timpurile primitive, până în ziua în care preoţii

au hotărât să facă un loc de pedeapsă.

M – Eu citesc Biblia cu regularitate şi ea vorbeşte cu insistenţă despre infern.

R – Cine a scris Biblia?

M – Ea a fost scrisă de mai mulţi.

R – Cine sunt aceşti „mai mulţi”. Oamenii?

M – Nu ştiu.

R – Sună frumos şi bine, oamenii. Am fost până în cele mai mari adâncuri ale lumii voastre, până în centru, crezând că voi descoperi un loc de foc. Nu există. Şi m-am dus până în marginile Universului vostru, gândind că voi găsi un loc de chinuri. Nu există nici atâta. Şi în aceste locuri am căutat peste tot diavolul, degeaba. Înapoidu-mă pe pământ, l-am găsit în inima celor ce cred în el şi în infern. Dar locul numit infern nu există.

M – Eh! Bine sunt fericită că, credeţi altfel.

R – Nu este vorba că, cred altfel – ştiu altfel.

M – La drept vorbind, pare neverosimil ca Dumnezeu, iubindu-ne atât de mult cât ne iubeşte, poate la cea mai mică greşeală să ne trimită să trăim în infern în mijlocul flăcărilor.

R – Aceasta este foarte adevărat. Tatăl n-a creat un astfel de loc de tortură pentru nimeni, n-aţi fost creată de Dumnezeu?

M – Ba da.

R – În consecinţă, Dumnezeu nu este în dumneavoastră?

M – Ba da, şi-l iubesc pe Dumnezeu.

R – Nu sunteţi parte din Dumnezeu?

M – Oare sunt?

R – Cu siguranţă!

M – Ah, dar asta mă emoţionează!

R – Doamnă, Dumnezeu este în toate lucrurile, cu ce substanţă v-ar fi creat dacă nu cu propria Lui substanţă. Dvs sunteţi Dumnezeu. În consecinţă, de ce s-ar duce să se arunce în groapă şi să se urască pentru un „rău” când El este parte din viaţa care este?

Am să vă relevez un mare adevăr: Omul a creat imagini despre Dumnezeu ca să se servească pentru a domina proprii lui fraţi. Religiile au fost create că astfel popoarele şi naţiunile să poată fi manipulate atunci când

armatele nu vor putea să o facă, şi frica este arma care menţine popoarele şi naţiile în „ordine”. Omul pe care îl despoi de natură divină – pe care-l despoi de Dumnezeu – este uşor de guvernat şi de supus.

Dumnezeu n-a creat nici iadul nici diavolul. Acestea sunt îngrozitoare creaţii ale omului care servesc să-şi chinuiască fraţii. Ei au fost creaţi de dogmele religioase în vederea intimidării maselor, pentru a face o colectivitate manipulabilă. Această este un mare adevăr.

Dumnezeu Tatăl este orice lucru – cel mai mic fir de nisip în mare, fluturii de primăvară, stelele mici şi mari în imensitatea cerului vostru. Toate lucrurile sunt Dumnezeu; atât de bine că un loc ca Iadul ar fi comparabil cu un cancer în corpul său care încetul cu încetul l-ar măcina.

Niciodată, nimic nu v-ar putea separa de împărăţia Cerurilor, căci nimic nu este mai mare decât Dumnezeu şi Viaţa. Dumnezeu Tatăl vă iubeşte pentru totdeauna, pentru că El este orice direcţie pe care ai putea-o lua, orice gând pe care l-ai putea îmbrăţişa.

M – Dumnezeu ne iubeşte pe toţi – aceasta este pentru mine o certitudine.

R – Evident! Evident! Dat fiind că este fiecare din noi! Şi în ceea ce priveşte răul pe care l-aţi făcut stimată doamnă, n-aţi comis niciunul. Niciunul!

M – Mulţumesc!

R – Căci viaţa nu a fost alterată cu nimic din ceea ce aţi făcut. Toate lucrurile oricât de îngrozitoare, oricât de cumplite ar fi fost în ochii dvs., au înfrumuseţat viaţa din cauza înţelepciunii câştigate prin ele.

Îmi doresc să vă fac să înţelegeţi cele ce urmează. Religia voastră şi credinţa voastră au cauzat distrugerea civilizaţiilor de-a lungul secolelor. **Mayasii** şi **Aztecii** au dispărut, ei au fost masacraţi din cauza dominaţiei Bisericii pentru că credinţa lor nu era aceeaşi cu cea a Bisericii. Toate războaiele sfinte, secole de obscurantism, au fost purtate pentru perpetuarea credinţei religioase. Şi într-o ţară pe nume Franţa, copii au fost smulşi din braţele mamelor lor pentru că acestea aveau credinţa diferită de cea a Bisericii. Femei au avut ochii scoşi şi sânii marcaţi cu fierul roşu, şi sângele curgea pe străzi – toate acestea pentru credinţă!

Apoi protestanţii au făcut ceea ce se numea focul iadului, sulful şi diavolul şi aşa s-a născut frică în inima mielului, astfel congregaţiile au rămas

în stat – învăţându-i că faptul de a lipsi de la diverse îndatoriri şi de a încălca anumite legi sau reguli obişnuite îi vor arunca în iad pe veci.

M – Cam în felul această am fost şi eu crescută.

R – Doamnă, modul în care aţi fost educată este înfiorător! V-aţi gândit vreodată ce-au devenit toţi acei oameni care au trăit înaintea vremurilor biblice?

M – Nu. Mă mulţumeam să mă gândesc că infernul i-a distrus!... Oh! Dar îmi pare foarte rău.

R – Nu fiţi câtuşi de puţin, gândul dvs nu este decât produsul credinţei dvs. Acum aţi îmbătrânit. Nu mai aveţi nici tinereţea, nici energia şi vp îngrijorează ideea morţii. Iată cum învăţămintele ameninţătoare, cele ce au fost programate în dvs timp de zeci de ani, încep să apese şi vă spuneţi „Există iadul?”, „acolo mă voi duce?”. Eu vă spun, nu vă veţi duce în iad, căci un astfel de loc nu există. Plecarea corpului dvs vă avea loc într-o clipă. Apoi veţi fi deasupra lui şi veţi redeveni entitate de lumină pură. Mari instructori vor veni şi vă vor lua într-un loc unde vă veţi putea continua ucenicia şi vă veţi convinge singură că aceste lucruri pe care vi le spun sunt mari adevăruri. Iisus, fiul lui Iosif, Iisus din Nazaret cum îl numiţi, este un mare Dumnezeu, ceea ce eşti şi dumneata. Dar el nu este fiul unic al lui Dumnezeu, doar un fiu printre alţii. A fost om şi acest om a devenit Dumnezeu, aşa cum veţi deveni când veţi dori cu putere aceasta.

M – Credeţi că Iisus a fost un fiu al lui Dumnezeu?

R – Nu este o credinţă, ci o cunoaştere! El este fiu al Dumnezeu cum sunteţi şi dvs fiica lui Dumnezeu.

M – Niciodată n-am învăţat aşa ceva!

R – Doamnă, ce ne-a învăţat Iisus? El a spus că este fiul lui Dumnezeu, ceea ce este într-adevăr. De asemenea, el a mai proclamat deschis că fiecare om este fiul lui Dumnezeu. Aceasta ne-a învăţat. Fiecare om este Dumnezeu exprimându-şi perfecţiunea ca om. Ce ar servi Tatălui să aibă un mare număr de copii imbecili şi unul singur perfect? Ar fi o imagine de lipsă de valoare despre sămânţa Tatălui. Iisus este fratele vostru, nu mântuitorul vostru. Era un om având pe Dumnezeu în el, aşa cum şi dvs îl aveţi în dvs.

Mi-ar plăcea să înţelegeţi acestea. Iisus a trăit pe acest plan într-un timp în care oamenii nu se iubeau deloc între ei, unii erau sclavii altora şi

dragostea puţin preţuită. Iisus era un exemplu de dragoste pentru toţi! Este aceeaşi dragoste care l-a făcut să fie recunoscut ca „Mântuitor al lumii” pentru a fi adus dragostea pe acest plan unde foarte puţini oameni o exprimau şi o dădeau cu generozitate. De altfel, a adus această învăţătură după care Tatăl nu este Dumnezeu care judecă şi pedepseşte, ci numai un Dumnezeu al iubirii – de milă, de har şi de compasiune.

În decursul istoriei această învăţătură din nefericire s-a alterat, în parte din scrierile celor care au înţeles complet greşit învăţătura atât de simplă acestui suflet fără păcat. Iisus iubea. Era dragostea, marele şi minunatul dar pe care-l făcea omenirii. Şi a proclamat deschis că originea acestei iubiri este Tatăl ce trăia în El – acelaşi Tată care trăieşte în toţi oamenii. Ceea ce dădea lui Iisus libertatea şi forţa de a îmbrăţişa întreaga omenire, era cunoaşterea unirii sale şi identitatea cu Tatăl. El s-a desprins rând pe rând de iluziile care erau cauza unei vieţi de ipocrizie; şi făcând-o El exprimă din plin pe Tatăl trăind în El. Prin aceasta Iisus a devenit un Christ adică un om ce se exprimă complet cum o face Dumnezeu; Dumnezeu se exprimă complet în om. Iată ceea ce înseamnă termenul „Christ”: Dumnezeu– omul, omul – Dumnezeu. Christ este oricine înţelege că este Dumnezeu şi după aceea trăieşte acest adevăr.

Singura diferenţă între Iisus şi dvs este, iubită doamnă, este că invers decât dvs, Iisus a înţeles principiul Dumnezeului din om, apoi a trăit în întregime conform acestui principiu. Pentru acest motiv El este într-adevăr o admirabilă entitate. Ca şi El, dvs sunteţi o admirabilă entitate, dotată cu toată nobleţea şi cu toată înţelepciunea ca să puteţi deveni ceea ce El însuşi a devenit.

Iisus nu este responsabil nici de mântuirea dvs şi nici a nimănui. El a înţeles că este un Dumnezeu Viu pe pământ şi astfel a devenit propriul său mântuitor; apoi, el a învăţat pe alţii să lucreze în ei propria lor mântuire prin Dumnezeu în ei. El spunea fără încetare: **„Ceea ce Eu am făcut, fiecare din voi o poate face căci voi şi Tatăl sunteţi Una. Împărăţia cerurilor este în voi”**. Şi El nu vorbea de Iad, numai de viaţă şi de frumuseţea să. Femeie mult iubită, iubiţi minunată entitate care sunteţi şi Dumnezeul ce Sunteţi. Recunoaşteţi că Tatăl trăieşte în dvs şi că veţi trăi veşnic, căci efectiv veţi trăi veşnic. Lucrurile sunt atât de simple pe cât se văd. De altfel, ce ar face diavolul cu dvs odată ce aţi ajunge în mâinile lui?

M – Aş prefera să nu ştiu! Oricum mulţumesc.

R – Doamnă, ce fel de tată poate fi acela capabil să creeze asemenea entitate şi asemenea loc şi asemenea frică, care în plus vă lasă total neputincioasă în faţa acestora toate. Nu este Dumnezeul fiinţei mele, eu refuz să-l recunosc. Eu recunosc Viaţa, calitatea de a fi tot ceea ce este. Dumnezeu este totul, căci dacă ar exista ceva care n-ar fi Dumnezeu, ar trebui să vă întrebaţi cine le-a creat? Toate lucrurile sunt Tatăl, deoarece toate lucrurile sunt Viaţă, şi Tatăl cunoaşte numai dragostea. El n-a judecat niciodată pe nimeni, nici pe dvs şi nici pe altcineva. Niciodată! El nu are puterea de a se altera şi a deveni mai puţin iubire sau Viaţă.

M – Bine, Dumnezeu este dragoste. Asta, o ştiam!

R – Este El de asemenea şi ură?

M – Nu, nu cred.

R – Cine este ura?

M – Trebuie să fie cineva rău, se presupune că o astfel de fiinţă există.

R – Nu, nu există o astfel de fiinţă.

M – Perfect! Atunci cum suntem noi pedepsiţi?

R – Doamnă, ce nevoie aveţi de a fi pedepsită? Dvs aţi făcut-o singură toată viaţa. Faptul de a crede că sunteţi vinovată şi că veţi fi pedepsită din această cauză, v-a făcut să trăiţi un infern – pe care vi l-aţi creat singură. În împărăţia lui Dumnezeu nu există nici temnicer, nici călău. Dacă Dumnezeu este iubire, atunci e foarte clar – iubire – şi nu altceva.

M – Acela ce a învăţat foarte mult timp că diavolul există, cum poate face să simtă invers?

R – Am să vă învăţ**. Este recunoscând că nu există, adică folosind acelaşi proces care s-a folosit învăţându-vă că există**.

Frumoasă entitate, vă iubesc mult. Meditaţi asupra a ceea ce v-am spus. V-ar plăcea să întâlniţi pe Tatăl în dvs. Fiţi în pace cu dvs înşivă, căci după ce veţi părăsi acest plan, veţi cunoaşte din nou o viaţă plină de strălucire.

M – Amin!

R – Aşa să fie!

CAPITOLUL 4

PRIVIŢI-L PE DUMNEZEU DACĂ VREŢI SĂ ŞTIŢI CU CINE

SEAMĂNĂ DUMNEZEU,

MERGEŢI ŞI VĂ PRIVIŢI ÎN OGLINDĂ – FATA PE CARE O veţi VEDEA ESTE CHIAR CEA A LUI DUMNEZEU.

De secole învăţaţi că Dumnezeu stă deasupra împărăţiei voastre, undeva în profunzimile spaţiului. Mulţi dintre voi cred aceasta şi o acceptă ca un adevăr. Ori Dumnezeu, cauza primară a tot ce este viaţa, n-a trăit niciodată în afară voastră. El este voi, Dumnezeu, minunatele mecanisme ale gândirii, supremă inteligenţă care, cu toate că este tăcută, este constant prezentă în om.

Aţi fost învăţaţi că vă naşteţi pentru a trăi numai o parte din timp, că veţi îmbătrâni şi veţi muri. Cum luaţi aceasta drept adevăr, această a devenit realitate pe acest plan. Dar eu sunt în acestă lume pentru a vă ajuta să înţelegeţi că sunteţi într-adevăr esenţă continuu nemuritoare, care există deja de miliarde de ani – începând din ziua când Dumnezeu Tatăl vostru mult-iubit, totalitatea Gândurilor, se contemplă în strălucitoarea lumină ce fiecare din voi a devenit. Altfel spus, în momentul în care fiecare deveniţi ucenic şi stăpân pentru totdeauna parte din spiritul lui Dumnezeu.

Aţi fost învăţaţi că Dumnezeu era o entitate care cu mâinile sale a plămădit cerul şi pământul şi fiinţa cu numele de om. Atunci când voi sunteţi entităţile dotate cu inteligenţă divină şi liber arbitru, sunteţi eminenţi creatori ai întregii vieţi. Voi aţi creat răsăritul, înserarea, frumuseţea tuturor lucrurilor care există. Cu siguranţă, voi, luminile ce străluciţi în spaţiu, care aţi creat remarcabilă fiinţă numită om în aşa fel încât să puteţi face experienţa în cele mai minunate forme pe care voi le-aţi creat.

Iubiţii mei fraţi, înţelegerea prin fiecare de ceea ce este el, este cu adevărat născută de suma iluziilor trăite de el timp de milioane de ani. Voi nu sunteţi doar oameni: sunteţi mai mult, cu atât mai mult decât fiinţa limitată numită om. Voi sunteţi Dumnezeu. Aţi fost întotdeauna şi veţi fi întotdeauna. Voi aţi fost fiinţele nemuritoare care viaţă după viaţă aţi revenit în acestă lume ca să obţineţi din nou această minunată cunoaştere care v-a fost luată, dar cu consimţământul vostru.

Fiecare din voi sunteţi Dumnezeu, Dumnezeu născut din Dumnezeu. Voi sunteţi Dumnezei născuţi din prima şi unică Fiinţă direct de la Izvorul Vieţii.

În cursul aventurii explorării Vieţii, voi aţi amestecat supremă inteligenţă cu materia celulară, devenind Dumnezeu-omul: spiritul lui Dumnezeu exprimându-se în formă numită om Dumnezei trăind în farmecul emanat prin creaţia lor numită Om. Voi bărbaţii, femeile, omenirea, sunteţi Dumnezeu, într-adevăr ascunse în entităţi limitate şi nevoiaşe.

Cine sunteţi voi? De ce sunteţi voi în această lume? Care este sensul vieţii voastre, a destinului vostru? Gândiţi că sunteţi doar jocul întâmplării, născuţi pentru a trăi un scurt moment şi destinaţi apoi dispariţiei? Credeţi voi într-adevăr că nu sunteţi decât atât? Ce vă face să credeţi că n-aţi mai trăit? Şi de ce sunteţi în viaţă în acest moment? Şi de ce tocmai dvs precis?

Aţi trăit mii de vieţi pe acest plan, aţi venit, apoi aţi plecat ca un vânt schimbător. Aţi îmbrăcat diferite feţe, aţi avut toate culorile pielii, aţi aderat la diverse credinţe şi religii. Aţi făcut război şi vi s-a făcut război. Aţi fost rând pe rând rege şi servitor, marinar şi căpitan. Aţi fost învingător şi învins. Aţi fost toate lucrurile transmise prin istorie. De ce? În sfârşit, de a putea pregăti sensibilitatea voastră, de a putea creşte în înţelepciune, de a pătrunde cel mai mare mister al tuturor timpurilor – dumneavoastră!

Ce credeţi că aţi fost la origine? O ciudată celulă care s-a dezvoltat amărâta masă celulară a corpului dvs? În acest caz, cine este cel cu privirea intensă din spatele propriilor voştri ochi? Care este esenţa care v-a înzestrat cu trăsături deosebite, personale, care vă dau caracteristicile şi veselia, înclinaţia de a iubi, îmbrăţişa, spera, a visa şi fantastică putere de a crea? Şi unde erau adunate toată inteligenţa, cunoaşterea, toată înţelepciunea de care dădeaţi dovadă încă de mic? Vă închipuiţi că aţi devenit tot ceea ce sunteţi, într-o singură viaţă, o viaţă care nu este decât o respiraţie, în comparaţie cu infinitul?

Ceea ce sunteţi, aţi devenit de-a lungul timpurilor, trăind viaţă după viaţă. În fiecare din aceste experienţe de viaţă aţi recoltat înţelepciune şi această înţelepciune v-a ajutat să vă exprimaţi absolută originalitate şi frumuseţe a ceea ce se numeşte domniile voastre. Sunteţi prea preţioşi, prea frumoşi pentru a fi creaţi doar pentru un timp scurt în care să domniţi peste eternitatea timpului.

Vă gândiţi că sunt părinţii voştri care v-au creat? Tatăl şi mama voastră sunt doar părinţi genetici, dar nu ei v-au creat. După o înţelegere superioară, ei sunt fraţii voştri iubiţi – şi voi sunteţi desigur de aceeaşi vârstă cu ei, dar

fiind că toate entităţile au fost create în acelaşi moment. Ele toate s-au născut când Dumnezeu, admirabilă şi minunată Gândire, contemplă strălucitoarea Lumină ce devenise, se desfăşura. Atunci a venit fiinţarea; atunci v-aţi născut. Adevăratul vostru părinte este Dumnezeu, Principiul vieţii Mamă -Tată.

V-aţi gândit vreodată că sunteţi corpul? Sunteţi mai mult decât corpul. Această nu este decât haina vizibilă a esenţei invizibile care sunteţi şi care constituie adevărata voastră identitate; suma atitudinilor emotive – personalitatea care locuieşte în învelişul dvs.

Gândiţi-vă un moment la aceasta: Ce iubiţi dvs într-o altă entitate? Este corpul său nu, nu este el; este esenţa pe care o iubiţi, invizibilă lui personalitate. Ceea ce iubiţi în altcineva este invizibilă esenţă, motorul corpului, care dă vioiciunea privirii, dă catifelarea vocii, dă strălucire părului şi expresivitate mâinilor.

Corpul este un mecanism subtil, minunat dar care nu este nimic fără dvs care-l acţionaţi. Dvs nu sunteţi învelişul. Ceea ce sunteţi într-adevăr este tot atât de invizibil ca vântul, deoarece prin esenţă sunteţi un ansamblu de gânduri şi de sentimente deosebite, ceea ce se desemnează prin „personalitate”. Aţi văzut vreodată gândurile voastre? Sau personalitatea? Şi ce se întâmplă cu emoţiile dvs? Aţi observat vreodată speranţele sau visele, temerile sau aspiraţiile dvs, mândria sau pasiunile? Nu. Aşa cum sunteţi o enigmă pentru dvs, enigma enigmelor, aşa sunt şi eu pentru dvs o enigmă.

Ce sunteţi dvs în afară pretenţiilor, fără mască pe care o îmbrăcaţi. Fără armură de tărie? În inima dvs sunteţi Dumnezeu, într-adevăr Dumnezeu, acest mare mister pentru om nu este în afară dvs. În spatele ochilor, sub frumoasă dvs lenjerie, pe deasupra aparentei dvs feţe, este invizibilă Gândire numită Dumnezeu. Dumnezeu este în dvs sublimă inteligenţă ce vă acordă credit şi fantastică putere de a crea. Este extraordinară forţă de viaţă care face că viaţa dvs să dureze veşnic pentru eternitatea timpurilor.

Corpul – o minunată creaţie a Dumnezeilor – adică a dvs şi a fraţilor dvs mult iubiţi. A fost creat de dvs, esenţa invizibilă făcută din gând şi sensibilitate, să puteţi interveni în viaţa pe care aţi creat-o pe acest plan. Fiinţa numită om este un vehicol, a fost creat numai pentru a se exprima – în aşa fel încât creatorii acestor expresii să le poată cunoaşte şi înţelege (prin simţuri).

Corpul a fost conceput astfel încât să poată ocroti sistemul electric

extrem de complex datorat variaţiilor de lumină care compune şi constituie eul. Ceea ce sunteţi într-adevăr, nu este masă corporală. Sunteţi un minuscul vârf de ac de lumină. Infimă suprafaţă a fiinţei voastre este impregnată de tot ceea ce aţi fost din ziua în care v-aţi născut din Dumnezeu, Tatăl mult iubit.

Dvs principiul-Dumnezeu, nu sunteţi o entitate carnală. Sunteţi principiul de energie pură de lumină ondulatorie într-un corp, în sfârşit pentru a obţine preţiosul dar al creaţiei prin intermediul percepţiei. Nu sunteţi vehicolul pe care-l locuiţi, ci percepţiile şi emoţiile dvs. Vă cunoaşteţi prin intermediul emoţiilor şi nu al corpului.

Sunteţi într-adevăr spirit şi suflet, o entitate făcută din lumină şi emoţie (sensibilitate). Spiritul dvs, minuscul punct de lumină – îmbracă fiecare moleculă a corpului dvs şi ocroteşte şi susţine masa învelişului dvs. Sufletul dvs are locuinţa în această masă a învelişului, aproape de inimă, într-o încăpere situată sub o protecţie osoasă unde se găseşte energie electrică. Sufletul înregistrează şi conservă – sub formă de sentiment – toate gândurile pe care le-aţi avut vreodată. Şi este în funcţie de suma unică a emoţiilor înregistrate în suflet că posedaţi o identitate, o personalitate unică. Corpul pe care-l locuiţi este doar un echipaj, un vehicol complex ales de dvs şi care vă permite să trăiţi şi să jucaţi (un rol) în acest plan material. Totuşi, din pricina lui vă frământaţi în iluzia că ar constitui ceea ce sunteţi. Ceea ce nu este cazul. Căci aşa cum Dumnezeu nu are chip astfel şi voi nu aveţi chip.

Genial Dumnezeu Creatorul, cine credeţi că a creat viaţa? Credeţi că vreo fiinţa sau forţele Supreme exterioare sunt stăpânii vieţii voastre? Adevărul este că voi înşivă purtaţi întreaga răspundere, de ceea ce aţi făcut vreodată sau experimentat. Voi care aveţi puterea să creaţi splendoarea stelelor, aţi creat fiecare clipă şi fiecare circumstanţă a vieţii voastre. Sunteţi ceea ce aţi decis să fiţi. Sunteţi conform cu imaginea pe care voi înşivă aţi creat-o. **Trăiţi în întregime după cum aţi plănuit şi stabilit**. Acestea sunt funcţiile şi privilegiile, putem spune ale Dumnezeului-Om. Voi vă creaţi viaţa în funcţie de mecanismele gândirii – de gândurile voastre. Căci ceea ce gândiţi este resimţit şi ceea ce resimţiţi se manifestă, creând condiţiile vieţii voastre.

Meditaţi asupra acesteia. Nu este nevoie decât să vă închipuiţi o clipă de fericire şi corpul se simte plin de bucurie. Nu este nevoie decât de o singură clipă să vă imaginaţi că sunteţi o persoană demnă de milă, fără prieteni, pentru a resimţi durere şi milă pentru dvs. Este suficient o clipă! De

asemenea, este suficient doar o clipă ca să vă opriţi din plâns şi să râdeţi şi să fiţi vesel. Este suficient un singur moment să încetăm să judecăm şi să resimţim pe loc frumuseţea lucrurilor. Dar cine comandă toate acestea? Dvs! Şi în timp ce v-a apucat fantezia să creaţi sentimente în fiinţa dvs, s-a schimbat ceva în jur? Nu, nimic nu s-a schimbat, dar dvs în schimb v-aţi schimbat.

Sunteţi foarte exact ca şi gândurile dvs. Căci tot ceea ce gândiţi deveniţi prin sentimentele din voi. Dacă vă imaginaţi despre actul sexual, veţi fi atraşi şi tentaţi de acest act. Dacă meditaţi asupra bucuriei, această bucurie se va materializa, dacă meditaţi asupra geniului, el se va manifesta.

Cum se face viitorul? Prin gândire. Toate „zilele de mâine" vor lua conturul după gândurile de azi. Orice gând îmbrăţişat, orice fantezie concepută, orice aşteptare emoţională creează o senzaţie în corpul dvs, care senzaţie apoi se înregistrează în suflet. Şi acest sentiment creează un precedent pentru ceea ce este condiţia vieţii voastre căci el atrage la dvs circumstanţe foarte exacte în raport cu el. Să ştiţi că orice vorbă pronunţată fasonează viitorul, deoarece orice cuvânt este un sunet care exprimă un sentiment în sufletul vostru.

Vă gândiţi că tot ceea ce vi se întâmplă sunt datorate hazardului? Nu este nici accident, nici coincidenţă în această împărăţie, şi – nimeni – nu se poate numi „victimă" din voinţa sau intenţia altcuiva. Ceea ce vi se întâmplă este rezultatul gândurilor şi sentimentelor dvs. Fie le-aţi imaginat din frică nedesluşită sau teamă, fie că cineva v-a spus că aceste lucruri vi se vor întâmpla şi le-aţi acceptat că adevărate. **Evenimetele toate sunt consecinţele intenţiilor orchestrate de gândurile şi emoţiile individuale, toate fără nicio excepţie**.

Orice gând îmbrăţişat, orice fantezie resimţită, orice vorbă pronunţată, fie s-au şi manifestat în viaţa voastră, fie urmează să se petreacă. Căci gândul este adevăratul autor al vieţii şi nici moartea, nici distrugerea nu-l poate ajunge; îl întrebuinţaţi în fiece moment pentru a vă crea viaţa.

De secole şi secole, numeroase entităţi fac eforturi să vă înveţe aceste adevăruri– cu ajutorul ghicitorilor, cântecelor, scrierilor – dar majoritatea dintre voi au refuzat să înţeleagă; doar unii au vrut să poarte responsabilitatea vieţii pe proprii lor umeri. Acest plan totuşi funcţionează astfel: orice gând

emis, orice atitudine către tine însuţi, Tatăl, viaţa o împlinesc – poate fi lucrul cel mai abject sau cel mai urât cu putinţă ca şi cel mai delicios şi minunat, căci numai tu ştii să faci deosebirea, Tatăl, El, nu cunoaşte decât Viaţa. Veţi obţine după vorbele voastre. Voi sunteţi ca şi gândurile şi deciziile voastre.

Cu cât vă veţi da mai puţină osteneală, cu atât veţi deveni mai puţin. Cu cât vă veţi da credit mai mic în materie de inteligenţă, cu atât mai prost veţi deveni. Cu cât te vei gândi că nu eşti frumos, cu atât vei deveni mai urât. Cu cât te gândeşti mai mult la sărăcie, cu atât vei deveni mai sărac – pentru că ai hotărât ca să fie aşa. Ţineţi seama de imensitatea dragostei lui Dumnezeu, care vă permite să fiţi şi să credeţi prin voi înşivă orice vă doriţi să fiţi şi să creaţi şi care, pe deasupra, nici nu vă judecă niciodată. Ţineţi seama ce dragoste are Dumnezeul Necunoscut pentru voi, o dragoste atât de mare că vă împlineşte fiecare gând şi fiecare cuvânt. Meditaţi asupra acestora.

Aşadar, cine este creatorul vieţii voastre? Dvs! Cine este arhitectul vieţii voastre? Dvs! Ceea ce sunteţi şi ceea ce experimentaţi este produsul raţionamentului Gândirii, care este Dumnezeu. Primiţi în viaţa voastră toate lucrurile pe care cu precizie le doriţi să le primiţi şi faceţi experienţa vieţii conform cu valorile reţinute. Voi determinaţi ceea ce este bine pentru voi, ceea ce trebuie să acceptaţi, ceea ce veţi experimenta. Voi decideţi toate acestea, în funcţie de gândurile voastre.

Nu sunteţi nici sclavul, nici valetul, nici marionetă vreunei zeităţi care să stea să vă observe în luptele voastre. Trăiţi în mijlocul extraordinarei Vieţi, într-o delicioasă totală libertate. Fiecare din voi este liber să adune şi să aleagă gândurile pe care le vrea şi prin această fantastică putere creaţi voi toate lucrurile. Fiecare gând prelucrează destinul în faţa voastră. Fiecare sentiment contribuie să marcheze ceea ce se numeşte cărarea vieţii voastre. Viaţa voastră va fi după cum aţi gândit şi resimţit, căci Tatăl spune „după cum este emoţia, aşa se va întâmpla”.

Cine sunteţi dvs? Sunteţi Dumnezeu care aveţi în liniştea fiinţei voastre facultatea de a gândi, de a crea, de a deveni exact ceea ce aţi dorit să deveniţi, căci în acest moment sunteţi foarte precis ceea ce aţi decis să fiţi – nimeni nu v-a reţinut sau v-a împiedicat să deveniţi. Voi sunteţi cei ce decid legile vieţilor..... supremi ai vieţii şi circumstanţelor voastre. Sunteţi într-adevăr guvernatorul suprem, dotat cu inteligenţă şi înţelepciune nelimitată, dar aţi omis să înţelegeţi, în această viaţă şi în

nenumărate alte vieţi.

Cândva, aţi ştiut să creaţi flori. Dar acum ce creaţi? Marile voastre creaţii sunt tristeţea, îngrijorarea, autocompătimirea, mizeria, ura, disensiuni, autonegarea, îmbătrânirea, boală, moartea. Voi creaţi pentru voi înşivă o viaţă limitată, acceptând credinţe limitate care apoi devin solide adevăruri în fiinţele voastre şi astfel realitatea vieţii voastre. Voi vă împuţinaţi viaţa judecând lucrurile, oamenii şi chiar propriile voastre persoane. Trăiţi conform unui cod la modă, numit frumos şi vă înconjuraţi de lucrurile care vă permit să fiţi acceptaţi de conştiinţa limitată a omului – care nu acceptă nimic decât uneori propriile voastre idealuri inaccesibile. Vă naşteţi, creşteţi, corpurile îşi pierd vitalitatea, îmbătrâniţi din credinţă în bătrâneţe şi până la urmă muriţi.

Voi, mari Dumnezei creatori, care cândva eraţi suflul libertăţii, aţi devenit nişte entităţi trăind în lume, vă îngrădiţi în oraşe gigantice şi trăiţi în frică, după uşi zăvorâte. Mai degrabă aţi urca pe creste, acolo sus şi aţi călări vânturile minunate, voi aţi construit imobile imense şi aţi clădit o conştiinţă a fricii; aţi construit o societate care reglementează modul vostru de a gândi, credinţele voastre, actele voastre, aparenţa voastră.

Vă îngrozesc războaiele şi zgomotele lor. Vă este frică să vă îmbolnăviţi. Vă e frică să nu fiţi recunoscuţi. Tremuraţi la gândul să priviţi pe cineva în ochi şi în acelaşi timp vă e foame de afecţiunea numită iubire. Vă întrebaţi asupra oricărui lucru bun ce vi se întâmplă şi vă îndoiţi de repetarea lui. Vă târâţi în locurile publice căutând succesul şi celebritatea, aurul, rupiile, dolarii şi francii. Şi ca să culegeţi ce? Nimic decât un pic de bucurie.

Aţi ajuns la disperare numai prin puterea gândului. V-aţi văzut reduşi la mârşăvie şi la mediocritate prin puterea gândului. V-aţi îmbolnăvit prin forţa gândului bolii. Voi aţi murit şi mai muriţi încă prin forţa gândului morţii. Este creaţia voastră. Căci înflăcăratul creator din voi dotat cu puterea de a stăpâni gândul şi de a crea din el un univers, de a aprinde stelele în cer pentru o eternitate – acest creator a căzut în cursa credinţei şi a dogmei, a modei şi a tradiţiei, alunecând din gând limitat în gând limitat şi prin propria voastră necredinţă v-aţi împiedicat să trăiţi.

Care este obiectul necredinţei voastre? Sunt toate lucrurile pe care simţurile voastre psihice sunt incapabile să le perceapă – ceea ce voi nu puteţi vedea, nici auzi, nici atinge, nici gustă, nici simţi. Totuşi, să mi se arate şi mie o credinţă? Cel ce poate să vină să mi-o pună în mână. Să mi se arate o

emoţie! Aş vrea să o ating. Să mi se arate un gând! Unde este el? Să mi se arate o atitudine! Cu ce seamănă ea? Arătaţi-mi o imagine a vântului. Şi apoi arătaţi-mi „timpul” care v-a răpit preţioase momente din viaţa voastră.

Voi aţi fost increduli în faţa celor mai mari daruri ale vieţii şi în felul această aţi permis că inteligenţa voastră nelimitată să se reducă. Viaţă după viaţă, existenţă după existenţă aţi lăsat iluziile din acest plan să vă invadeze, în aşa măsură că aţi uitat extraordinarul foc ce se mişcă în voi. În zece milioane şi jumătate de ani pe când eraţi la începutul entităţilor suverane şi atotputernice, voi v-aţi scufundat în materie până a vă îngropa cu totul; aţi devenit sclavii propriilor voastre creaţii: dogme, legi, mode, tradiţii; v-aţi separat în naţiuni, religii, bărbaţi, femei, rase diferite, v-aţi înecat în gelozie, amărăciune, vinovăţie, frică. V-aţi identificat atât de bine cu trupul vostru, că aţi căzut în capcana supravieţuirii, uitând adevărata esenţă invizibilă care sunteţi cu adevărat – Dumnezeul din voi care vă permite să vă realizaţi visele exact după alegerea voastră. Voi aţi aruncat nemurirea şi aceasta este cauza morţii voastre… şi de întoarcerea mereu repetată în această lume. Iată-vă încă o dată şi asta durează de zece milioane şi jumătate de ani! Asta nu vă împiedică să continuaţi a vă agăţa de incredulitatea voastră.

Dumnezeu, totalitatea Gândului, este cu siguranţă o extraordinară scenă de teatru. Şi el vă permite să scrieţi şi să jucaţi propriile voastre piese, act după act. Când cade perdeaua, ultimul cuvânt a fost spus şi reverenţa făcută. Voi muriţi. De ce? Din faptul că voi, supremul legislator, credeţi că veţi muri. Această viaţă nu este decât un joc, o iluzie, în întregime! Şi voi, actorii, aţi ajuns să credeţi că ea constituie o unică realitate. Totuşi, unică realitate care a existat din toate timpurile şi va exista întotdeauna este Viaţa – esenţa fiinţei, liberă şi existentă pe veci, care vă dăruieşte posibilitatea de a crea jocurile voastre, aşa cum doriţi să le jucaţi.

Atunci când observaţi că prin gândul vostru alunecaţi spre ignoranţă, spre boală şi moarte, vă daţi seama, de asemenea, că aveţi puterea de a deveni mai mari, numai prin a vă deschide unui flux de gândire mai puţin limitat; să vă măriţi creativitatea şi de a vă conserva viaţa pentru totdeauna. Atunci când vă veţi da seama că Dumnezeu creator al învelişului este însuşi puterea locuind în voi, atunci corpul vostru nu va mai îmbătrâni, nu va mai fi bolnav şi nici nu va mai muri. Dar atât timp cât vă veţi crampona de credinţa voastră şi pune bariere gândului vostru, voi nu veţi putea reface experienţa

nelimitării care a dat slavă Soarelui şi mister cerului nopţii.

Ce se petrece la moartea învelişului? El dispare, dar tu, că el care gândeşti în linişte în spatele ochilor, tu continui să trăieşti. Părăsind acest plan, când ai hotărât că vei muri, adevărul este că nu eşti îngropat şi dat hrană viermilor şi apoi redus la praf şi pulbere. Vei continua să trăieşti. Te vei duce la locul de origine şi acolo vei hotăra ce vrei să trăieşti în viitoarea ta aventură – existenţa nu este nimic altceva decât o aventură. Şi vei reveni în această lume, de atâtea ori de câte ori vei dori, până în ziua în care îţi vei revendica originea divină. Atunci vei pleca într-o aventură mai măreaţă, într-un alt cer şi o altă lume.

Eşti mai iubit decât ţi-ai putut imagina vreodată, căci orice ai face, viaţa nu îţi este luată. Aşadar, de ce te necăjeşti? De ce să fi luptat? De ce să te fi îmbolnăvit? De ce să te fi îngrijorat? De ce să te fi limitat? De ce să nu fi admirat splendoarea răsăritului Soarelui, libertatea vântului, râsul copilului? De ce mai degrabă ai luptat decât să trăieşti? Vei mai trăi încă şi încă. Sămânţa din care sunteţi făcuţi este nemuritoare; şi este pentru totdeauna. În ciuda incredulităţii tale, în ciuda tuturor limitărilor şi tuturor reducerilor pe care le-aţi impus planului vostru, în ciuda tuturor grijilor şi disperărilor, este un lucru pe care niciodată nu-l poţi distruge: VIAŢA! Oricât de mare este neputinţa ta şi refuzul tpu, viaţa nu îţi este luată şi niciodată nu va fi căci ea este valorea numită Dumnezeu, şi care eşti chiar tu.

Viaţa pe care o cunoşti în prezent este un vis, un imens vis, o faţadă s-ar putea spune. Ea este rezultatul gândului tău jucându-se cu materia, şi acest joc creează profunde realităţi care leagă emoţiile tale cu acest plan. Şi aşa va fi până când într-o zi tu, visătorule te vei trezi.

Nu ştii cât de mare este frumuseţea ta, căci tu nu te-ai privit în oglindă – faţa pe care o vei vedea este chiar cea a lui Dumnezeu!

Află că eşti valoros. Şi această valoare este incalculabilă. Pe scurt, nicio imagine nu-ţi poate reda frumuseţea şi împărăţia ta este fără sfârşit.

Cea mai extraordinarp predicp ţinutp vreodatp, este cea spusp de un mare maestru pe un munte. În picioare în faţa lumii venite să-l asculte, el spuse: „Priviţi-l pe Dumnezeu”. Aceasta este tot ceea ce era nevoie vreodată de spus: „Priviţi-l pe Dumnezeu”. Căci fiecare şi-a creat propriile sale limitări, dorinţele sale, bolile sale, bogăţia şi sărăcia sa, viaţa şi moartea sa.

Priviţi-l pe Dumnezeu. Amintiţi-vă aceasta. Căci voi sunteţi ceea ce

trăieşte în toate. Ziua va veni în care veţi vedea pe Dumnezeu. Să intraţi în contact cu Şinele, asta este tot ceea ce este de făcut.

CAPITOLUL 5

VIAŢA DUPĂ VIAŢĂ. MOARTEA ESTE O ILUZIE MARE, CĂCI EA NU AFECTEAZĂ DECÂT CORPUL. PERSONALITATEA CARE TRĂIEŞTE ÎN INTERIORUL PEREŢILOR DE CARNE ESTE FĂRĂ SFÂRŞIT

Sunteţi voi mai puţin decât florile? Florile născute din bobocii plini de viaţă, care au înflorit, apoi s-au dezvoltat din plin sub efectul razelor de soare. Parfumul lor minunat înmiresmează aerul şi toate se bucură atunci în promisiunea vieţii noi. Florile pun în valoare păsările zburând pe cer, albinele care adună polenul şi nectarul, omul vesel în căutare de dragoste.

Minunată floare face o sămânţă ca să poată să renască. Şi când petalele cad şi fructul se formează, ah! Acest proces are ca nume „înţelepciune”; este produsul vieţii. Şi când fructul este consumat şi toamna este în grădini şi pe câmpuri, arborele se înfioreză la trecerea rafalelor de vânt, minunatele sale frunze cad şi într-o zi ne apare într-o completă goliciune.

Când tăcerea albă se aşterne şi se depune pe crengi zi după zi zăpada strălucitoare şi când totul este rece şi dezolant, unde este floarea? Ea trpieşte în memorie. Ea locuieşte în înţelepciune, în viitoarea primăvara va renaşte. Căci după plecarea iernii, la schimbarea sezonului, bobocii se formează din nou şi va apare o nouă floare.

Dacă viaţa se continuă şi pentru o simplă floare, de ce v-aţi gândi a fi mai puţin decât aceasta? Vă gândiţi că trebuie să faceţi flori primăvara, vara fructe, să pierdeţi frunzele toamna şi până în cele din urmă să muriţi iarna? Nu sunteţi mai mult decât cea mai frumoasă floare? Viaţa voastră nu este mai importantă decât a ei? Bineînţeles că da. Şi tot astfel cum florile reînfloresc în fiecare primăvară, astfel şi voi trăiţi viaţă după viaţă.

Propriile voastre flori ar putea desigur să povestească nenumăratele sezoane pe care le-aţi cunoscut.

M – Mama mea a decedat anul trecut, aş vrea să ştiu dacă continuă să trăiască. Şi dacă da, aş dori să-mi spuneţi dacă este fericită.

R – Maestre, credeţi în moarte?

M – Mi se întâmplă. Dar în cea mai mare parte din timp am sentimentul că viaţa continuă.

Am 3 copii şi am putut să observ imediat după naşterea lor că fiecare dintre ei avea o personalitate a lui şi aceasta nu s-a schimbat nici mai târziu. Chiar şi pisicile sau căţeii au o personalitate a lor de când sunt mici. Mi se întâmplă să-mi spun că personalitatea lor n-a putut să se formeze într-o singură viaţă şi probabil au mai trăit şi în trecut şi vor mai avea şi altele viitoare.

R – Este într-adevăr o observaţie corectă. Am să vă învăţ un mare adevăr, pe care aş dori să nu-l uitaţi niciodată. Viaţa nu are sfârşit. Este adevărat că se poate mutila un corp. I se poate tăia capul, stoarce măruntaiele, să-l faci să suporte cele mai inimaginabile încercări, dar este imposibil să-i distrugi personalitatea care trăieşte în interiorul învelişului. Întreabă-te o clipă dacă există vreun mijloc să distrugi un gând, să-l faci să explodeze, să-l înjunghii, să-i declari război. Nu este! Forţa Vitală a oricărei creaţiuni umane sau animale, este ansamblul invizibil de gânduri şi emoţii, numit personalitate, care trăieşte în spatele măştii corpului.

Ceea ce dă învelişului calitate, vitalitate, caracter este esenţa invizibilă a gândului, care este energie. Fantastică energie este cea care trage toate sforile, ca să zicem aşa, care acţionează gura, ochii, membrele. Nimic nu are puterea de a distruge energia. Nimic nu poate lua forţa vitală a cuiva.

Moartea nu este decât o mare iluzie, căci ea nu afectează decât corpul. Esenţa care acţionează corpul, ea nu va întârzia să se amestece cu un alt corp, dacă aceasta îi este dorinţa, căci forţa vitală în interiorul cărnii subzistă. Amintiţi-vă.

Acum lăsaţi-mă să vă spun ce se petrece când o entitate părăseşte acest plan. Când un corp nu mai este în stare să funcţioneze, energia – sufletul – îi este retras prin intermediul spiritului entităţii în cauză; fiecare fiinţă posedând un suflet. Chiar şi animalele posedă un spirit şi un suflet. Dacă n-ar fi avut, le-ar fi lipsit şi enegia creatoare a supravieţuirii lor.

Odată ce spiritul a extras şi degajat sufletul din cavitatea sa, totul devine paşnic şi liniştit. Este o vorbă care spune: „Iată în leagănul lui Dumnezeu nu este nici durere, nici lacrimi, nici suferinţă”. Este foarte adevărat, deoarece momentul în care părăsim acest plan, ne eliberăm de instincte şi senzaţii corporale. Altfel spus, experienţa fricii dispare, că de altfel

suferinţa fizică, senzaţia de foame, iluzia timpului, toţi aceşti factori de anxietate. Tot ceea ce este în legătură cu corpul fizic, dispare. Sunteţi în ceea ce se cheamă utopie; sunteţi în „leagănul lui Dumnezeu”.

Moartea corpului este comparabilă cu un leşin. Când Spiritul cheamă sufletul, această se urcă prin trup prin centrii energetici numiţi peceţi sau chakre. Sufletul vostru, care este memorie, părăseşte corpul prin ultima din aceste peceţi, a şaptea, care se mai numeşte şi glanda pineală, care are sediul în centrul capului (aici este vorba despre analogia dintre centrii energetici şi glandele endocrine). Această trecere este adeseori resimţită că o trecere printr-un tunel în mijlocul unui zgomot produs de vânt.

Lumina văzută la ieşirea din tunel este lumina spiritului fiinţei. Când sufletul părăseşte corpul această moare şi redevine un suflet liber. Tot procesul se petrece cât ai clipi din ochi şi fără durere.

În clipa morţii, totul se iluminează şi capătă o strălucire măreaţă. Căci, în momentul părăsirii acestui plan, este o extragere din materia densă şi o întoarcere la o existenţă de lumină. Acolo nu mai este decât spirit şi emoţie puternică şi corpul un corp de lumină a cărui formă electrică variază în funcţie de gândurile acceptate de forma-lumină. De aici se merge la unul din cele 7 ceruri, acest cer depinde de atitudinea emotivă exprimată în planul de aici.

Ce se înţelege prin termenul „cer”? Ei bine, nu este altceva decât viaţa la diferite niveluri sau planuri. Iisus a vorbit de cele 7 ceruri. Aceasta este exact. Ele sunt efectiv în număr de 7 şi sunt adevărate locuri sau planuri de existenţă. Acest plan de aici este unul dintre ele. Şi niciunul din cele 7 planuri nu cuprinde iad, destinat să vă chinuiască sau să pedepsească oameni, omul ştie foarte bine sp o facp chiar el. Cel ce-şi părăseşte învelişul se duce sistematic la cer, la nivelul vibratoriu corespunzător conştiinţei şi înţelegerii, ansamblul atitudinilor emotive exprimate pe acest plan – aici.

Există 7 planuri de realizare sau nivele de conştiinţă şsi înţelegere care sunt: planurile de reproducere şi supravieţuire, de fricp şi suferinţă, de putere, de dragoste resimţită, de dragoste exprimată, Dumnezeu văzut în orice viaţa, Eu sunt Dumnezeu.

Înţelegeţi bine această: orice gând considerat şi îmbrăţişat pentru nevoile înţelegerii, vibrează cu o anumită frecvenţă şi aceste vibraţii sunt experimentate că sentiment. În consecinţă, cel care încearcă să-şi stăpânească durerea, va pune în cumpănă gânduri mai degrabă limitate, asociate durerii,

ceea ce va naşte în el vibraţii de ordin inferior şi care vor fi resimţite de el că durere. Cel care, dimpotrivă, caută să găsească înţelegerea dragostei sau exprimarea ei, va resimţi exaltarea produsă de vibraţii superioare de gânduri de dragoste exprimate şi împărtăşite. Cerul în care te vei duce, depinde de planul spre care conştiinţă ta s-a îndreptat mai mult, căci spiritul fiinţei va fi atras de vibraţiile acestui plan.

Mama dvs într-adevăr este într-o stare de mare pace şi odihnp, starea pe care o dorea intens şi de care avea mare nevoie. Ea s-a dus în cerul pe care şi l-a atras prin conştiinţă şi înţelegerea pe care a atins-o. Ea era de acum în starea corespunzătoare nivelului căruia îi convenea – la fel ca şi dvs care sunteţi în acest moment într-o stare din acest plan. Nivelul ei este pentru al 4-lea plan, adică cel în conformitate cu atitudinea emotivă de dragoste resimţită, dar neexprimată. Mama dvs este o entitate foarte sensibilă care adesea nu reuşea să-şi exprime sentimentele. Dvs şi soţul adeseori n-aţi înţeles-o, în măsura în care nu era capabilă să comunice majoritatea sentimentelor sale. Mama dvs este de pe acum într-un nivel minunat şi va rămâne atâta timp cât va dori.

Ziua în care va întrezări un progres, ea va începe să se desfăşoare în alte nivele ale gândului cu mijlocul corpului său de lumină. Sau dacă asta va fi alegerea ei, ea se va întoarce pe acest plan, alegând persoane care îi vor părea mai bine adaptate la exprimarea ei; ea va continua să progreseze pe acest plan material şi va parcurge drumul care până în cele din urmă o va conduce la al 7-lea nivel de înţelegere.

Acest plan de aici, sau cer de aici, se numeşte „planul demonstraţiei” dat fiind că aici entităţile pot fi martorii puterii lor creatoare a atitudinilor emotive exprimate. Acest plan este singurul din cele 7 care există, să comporte întuneric şi singurul unde nu se poate auzi muzica luminii. Este planul unde se nasc entităţi de mare cunoaştere, numai pentru a fi programaţi în conştiinţa socială şi apoi integrată de aceasta. Aceasta se întâmplă aici – ceea ce explică de ce adeseori este extrem de greu să progresezi.

Dacă mama dvs se decide să se întoarcă aici, ea poate alege să se nască dintr-unul din copii săi, sau din unul din copiii copilor dvs. Dacă ea va reveni în timpul vieţii dvs, va fi ca prim copil al fetei dvs. Şi o veţi recunoaşte pe mama dvs dacă vă potriviţi, căci privind micul copilaş, veţi simţi un sentiment profund, nu legat de aparenţă. În felul această o veţi recunoaşte – prin

sentimente.

Şi acum mama dvs ştie despre dvs? Da. Căci părăsind acest plan şi învelişul nostru, conştiinţa noastră se intensifică. Noi avem puterea să ne acordăm la toate nivelele de conştiinţă, nemaifiind în materie compactă, ci într-un corp uşor cu vibraţii superioare. În consecinţă, noi avem facultatea de a ne pune în raport cu alte nivele vibratorii ce există paralel cu ale noastre şi care au aparenţa de formă-gând, de formă lumină. Tot astfel cum mama dvs poate perfect să fie conştientă de dvs dacă doreşte, că şi dvs după ce veţi părăsi acest plan, veţi fi conştientă de cei ce rămân, dacă o doriţi.

Este fericită mama dvs? Cel ce nu e fericit în lumea asta, îşi vede durerea mărindu-se la moarte, căci fiind fără trup se găseşte într-o stare de sensibilitate pură ceea ce îi amplifică emoţiile. Dar graţie acestei amplificări se poate învăţa foarte repede să ne manifestăm orice cunoştinţă de care avem nevoie, pentru a continua de a mări înţelegerea bucuriei.

Acum vă voi vorbi despre un plan greu de observat. Este un plan unde se găsesc nenumărate entităţi, care corespund primului şi celui de al doilea nivel al conştiinţei. Seamănă cu o copie, este un loc corespunzând unui nivel de conştiinţă. Şi ce vedem? Nici munţi, nici râuri, nici iarbă, nici flori, nici cer cu forme luminoase. Vedem miliarde de entităţi în corpul lor de lumină, entităţi alungite în rânduri fără sfârşit. Ele dorm în iluzia că sunt moarte, căci sunt foarte convinse că viaţa nu se continuă odată ce corpul lor este mort. Cu toate că gândul lor continuă să fie viu, magnetic obsedant, schimbător şi imprevizibil, în energia lui este ca un mort. **Căci amintiţi-vă: tot crezând în ceva, până la urmă ne convingem de veridicitatea acelui gând, ceea ce este adevăr pentru noi se transformă în realitate. Astfel lucrează şi voinţa noastră creatoare**.

Un mare număr de entităţi au învăţat că starea de moarte se va prelungi până la revenirea lui Mesia. Această învăţătură au acceptat-o de frică, din ideea că n-ar fi iubiţi de Dumnezeu. În consecinţă, înainte de moarte au crezut că vor merge într-un loc unde vor aştepta învierea. Această este motivul pentru care acest nivel este compus din nenumărate rânduri de entităţi aşeptând să fie învăţate de către cineva mai sfânt decât ele. Noi am încercat să le trezim, unele de altfel s-au trezit şi au înviat, dar cum au fost învăţate majoritatea dintre ele că niscavai diavoli le apar pentru a le ispiti cu învierea,

ele iau în serios această învăţătură. Aşadar, oricine ar fi cel ce le pofteşte la trezire, refuzp sp-l asculte! S-ar putea sp le trebuiasep mii de ani ca să înţeleagp cp ele sunt vii şi pot ieşi din somnul lor. Ce regretabilă învăţătură!

Acesta este singurul loc de durere ce există – planul în care entităţile au luat drept absolută învăţătura lor. Atât de departe cât pot să-ţi vadă ochii, poţi observa persoane lungite şi dormind; toate celelalte sunt locuri de viaţă minunată.

M – Ramtha, este posibil de a-i vedea sau de a intra în legătură cu cei morţi?

R – Doriţi să vă vedeţi mama?

M – Da, mult.

R – Aşa să fie. Noi o s-o consultăm să vedem dacă este de acord. Dacă da, vom aranja când. Asta va fi când te vei aştepta mai puţin, în sfârşit ca să nu-ţi închipui că ar fi produsul imaginaţiei. Aflaţi următoarele: faptul că mama îţi va apărea sub formă de lumină nu înseamnă că ea înseamnă mai mult decât dvs. Lumină vine de la frecvenţa mare cu care luminează energia ei. Aceeaşi luminp este şi în dvs. Când veţi distinge lumina entităţii este pentru că ea vibrează mai intens şi este în interacţiune cu un plan inferior.

În acest auditoriu sunt adunate o mulţime de entităţi din al 5-lea plan; ele fac parte din auditoriul pe care îl iubesc. Sunt nişte luminiţe tremurătoare care pot fi observate cu coada ochiului. Dacă priveşti drept înainte prin locul unde reţină are în special conurile, nu le vei vedea, dar totuşi ele vor fi de faţă. Aţi învăţat ceva?

M – Da, am învăţat mult. Mulţumesc

R – Bine. Iată ceva ce e bine să reţii: Nu crede niciodată nimic dintr-o dată. Niciodată! Căci prin credinţă te poţi convinge de lucruri care trebuie cunoscute şi înţelese prin experienţă, credinţa este de altfel, foarte periculoasă, prin ea poţi plasa viaţa, atitudinile şi încrederea în ceva care nu este un adevăr pentru fiinţa interioră. Ceea ce te face foarte vulnerabil şi în felul această poţi fi manipulată, blestemându-te, afurisindu-te şi astfel să-ţi iei viaţa – toate acestea din pricina credinţei.

Înţelege lucrurile pe care doreşti să le înţelegi, şi acestea pur şi simplu, cerând să obţii înţelegerea, apoi fiind receptivă la sentimentele ce se conturează în dvs. Având încredere în înţelepciunea simţămintelor dvs.

Niciodată să nu te opui, dorind să vă forţaţi a crede ceva, ce simţiţi că nu este aşa.

Un ultim lucru: învăţaţi să aveţi compătimire pentru asasini şi criminali căci odată cu timpul..... Asupra simţămintelor lor şi în multe cazuri aceasta le va lua mii de ani. Victimele lor vor găsi un trup aproape imediat. Criminalul, el nu va putea uita.

M – Părăsind această viaţă terestră, unde vom merge pentru a ne evalua viaţa noastră şi a decide ceea ce vom face în cea viitoare?

R – În planul său cerul corespunzător ansamblului de atitudini pe care noi încercăm să le înţelegem. De exemplu, dvs entitate, aţi învăţat să stăpâniţi ceea ce se numeşte „supravieţuire în limitare" prin durere, puterea şi dragostea nedeclarată; în prezent, vă exprimaţi pe al 5-lea plan de conştiinţă, care constă în dragoste conştientă, dragoste declarată, exprimată. Când veţi părăsi acest plan, veţi merge la al 5-lea plan sau cer, denumit răi care corespunde cu gradul actual de înţelegere.

Cu alte cuvinte maestre, ceea ce aţi reuşit să înţelegeţi este de mare însemnătate. Începeţi să descoperiţi meritul şi valoarea dvs, tot ceea ce preţuiţi, caracterul suveran al adevărului dvs şi puterea gândului dvs. Începeţi să vedeţi frumuseţea dvs reflectându-se în viaţa din jurul dvs şi creşteţi în milă pentru alţii, în respect de orice viaţă – caracterul preţios al întregii vieţi. Dvs exprimaţi toate aceste adevăruri. Experienţa şi gândurile ce le-aţi meditat, v-au învăţat să le îmbrăţişaţi ca nişte idealuri de a fi, ca adevăruri de realizat în propria împărăţie. Şi această expresie arată bine progresul în conştiinţă şi înţelegere. Aflaţi că vă rămâne să obţineţi o inteligenţă şi mai vastă, să descoperiţi, să trăiţi, să trăiţi şi să înţelegeţi stări mai nelimitate încă. Şi aceste idealuri de înţelegere nu vi le puteţi însuşi decât în ziua în care aţi înţeles ceea ce acum exprimaţi în viaţa dvs. Înţelepciunea se construieşte progresiv, înglobând pe măsură o inteligenţă din ce în ce mai vastă.

De exemplu, nu puteţi distinge cu adevărat şi să fiţi conştientă de frumuseţea oricărei vieţi, nici să exprimaţi dragostea profundă şi compătimire pentru alţii înainte de a deveni conştientă de sublima frumuseţe în dvs şi să vă exprimaţi dragostea şi compasiunea pentru dvs înşivă. Ziua în care dragostea pentru dvs vă deveni o realitate, veţi avea baza în care înţelegerea mărindu-se, ar îmbrăţişa viaţa exterioară. Şi când această înţelegere va fi efectivă, la rândul ei, veţi începe să deveniţi conştientă că sunteţi viaţa pe care o

percepeaţi exterioră dvs. Înţelegeţi?

În consecinţă, dacă aţi părăsit acest plan azi, vă veţi duce în planul de conştiinţă în acord cu gândurile şi cu atitudinile emoţionale exprimate. Nu veţi avea acces la un plan de inteligenţă mai vast, pentru simplu fapt cp nu-i puteţi percepe existenţa, nefiind pentru dvs o realitate.

M – Viaţa noastră este foarte precis reflectarea gândurilor noastre, atât aici cât şi dincolo?

R – Absolut. De altfel, această este şi motivul pentru care vă învăţ să fiţi mai puţin limitată în gândurile dvs. Căci cu cât gândurile dvs vor fi mai nelimitate, cu atât şi viaţa va f, şi aceasta este valabil pentru toate planurile. Cu cât mai mare vă va fi cerul din această lume, a împărăţiei gândurilor şi al emoţiilor, cu atât mai mare va fi cerul unde vei face experienţa la plecare din această lume – sau, dacă veţi alege să vă reîntoarceţi aici. Cei ale căror gânduri înoată în culpabilitate, judecându-se pe sine şi pe alţii, în amărăciune şi ură pentru fraţi, odată plecaţi din acest plan ei vor continua să facă experienţa acestor atitudini – până când se vor plictisi şi vor înţelege că există şi feluri de a fi sublime, ceruri mai fericite, glorioase.

M – Aţi spus că există 7 planuri. Ne puteţi face o descriere a celorlalte planuri, în special al celui de-al şaptelea?

R – Planul în care vă găsiţi este primul plan, cel al percepţiei în 3 dimensiuni. Este planul pe care entităţile capătă înţelegerea lui Dumnezeu prin forma numită materie. A trăi în acest plan presupune o mare stăpânire, căci nu putem pătrunde decât prin procesul naşterii şi trebuie să supravieţuim cu toate limitările şi instinctele cărnii.

1. Acest plan cuprinde toate nivelele de conştiinţă şi de înţelegere. Este planul denumit „Dumnezeu exprimat”, planul demonstraţiilor, adică cel unde este posibil a-şi manifesta conştiinţa în formă materială, de a fi martor, în fine de a-şi mări inteligenţa emotivă. Şi aş dori să înţelegeţi că acest loc care este al vostru, numit Terra, nu este decât unul din nenumăratele locuri unde entităţile pot astfel face experienţa cu un trup prin care să se exprime.
2. Al doilea plan este acela al celor a căror experienţă are ca scop înţelegerea durerii, a remuşcării şi a vinovăţiei.

3. Al treilea plan este numit cel al puterii. În această se încearcă a se face stăpân pe alţii, unde se vrea să-i facă sclavi, nu printr-un act sexual sau forţă fizică, ceea ce aici nu este cu putinţă, dar prin idei, adică încercând să aduci pe alţii să-ţi adopte propriul punct de vedere.
4. Al patrulea plan este cel al iubirii. Aici, entităţile sunt o iubire mare, din păcate fără să o poată exprima. Ele cunosc o existenţă de lumină, ele resimt o dragoste intensă, fără să o poată exprima.
5. Al cincilea plan se numeşte paradis. Este planul ce cuprinde farmecul „lumina de aur”. Imaginaţi-vă o lumină asemănătoare cu a Soarelui vostru, doar că este de aur. În al cincilea plan toate sunt învelite în aur, păstrându-şi vioiciunea culorilor lor. Şi nu există întuneric, numai această lumină aurie. Se poate auzi o muzică extraordinar de frumoasă, căci lumina ce îmbracă toate lucrurile vibrează în armonie cu culorile într-o mişcare minunată. Această mişcare de armonie constituie „suflul vieţii” pe acest plan – şi nu aerul. Aşadar, pe acest plan numit paradis, se respiră sunetul muzicii şi se trăieşte în lumină.

Pe planul vostru, primul, unii au înţeles şi stăpânit forţa sexuală, durerea şi setea de putere; pentru ei dragostea este realitatea exprimată. Şi această împlinire nu le-a dat prea mare bătaie de cap. Stăpânirea celui de-al şaselea şi al şaptelea nivel de înţelegere, dimpotrivă nu este uşor de realizat pe planul demonstraţiei, acest fel de înţelegere fiind imposibil de demostrat. Dar cei ce trăiesc şi sunt capabili de dragoste – care exprimă iubirea lor către persoanele din jurul lor, prin cuvinte şi fapte, şi prin dorinţa lor de a trăi în funcţie de dragostea lor – aceştia trec în planul al cincilea la sfârşitul existenţei lor. Planul numit rai este compus în parte din entităţi bătrâne de milioane de ani, pentru care raiul este un loc atât de minunat, încât ele uită de existenţa pe alte planuri mai superioare.

Entităţile din al cincilea plan au puterea să-şi exprime şi manifeste dragostea lor, de altfel obiectul dorinţelor apare odată cu dorinţa emisă. Astfel, dacă un pescar doreşte să-şi procure peşte, se va duce la lacul din faţa lui. Acest lac poate fi înconjurat de cypri înalţi, sau de plopi ori alţi copaci pe care-i iubeşte. Dacă doreşte să vadă acest lac în aspectul de toamnă, plopii vor fi îmbrăcaţi în galben în timp ce cyprii vor apărea în verdele lor închis obişnuit. Şi atunci, aşezat pe marginea lacului cu undiţa deasupra apei, îşi

doreşte să simtă mângâierea vântului, se va ridica fără întârziere o dulce briză. Când va arunca firul undiţei la capătul căruia atârnă un umil vierme şi se gândeşte ce anume peşte vrea să prindă, îndată peştele a şi muşcat. El va aduce peştii la ei, peşti asemănători cu cei de pe pământ şi ajungând în casa visurilor lui, îi va consuma. El este fericit căci îi place ceea ce face.

Entităţile din acest plan sunt incapabile să-şi imagineze un loc mai minunat. De unde şi numele de rai. Dar este un plan greu de cucerit pentru cei ce n-au înţeles şi exprimat iubirea.

După ce a stat în acest plan un timp, entitatea începe să se întrebe despre esenţa luminii care înveleşte toate lucrurile şi de cauză şederii lui în acest loc. (numeroşi sunt totuşi cei ce nu se întreabă despre meritele lor de a fi în paradis, ei se mulţumesc să accepte prezenţa lor acolo).

În cele din urmă entitatea îşi va spune: „De unde vine acestă lumină? De unde vine muzica? „Atunci va lua cunoştinţă de o minunată energie, o forţă de viaţă manifestându-se în acelaşi mod în lumină, în floră, peşti, lac, plopi. Şi atunci va începe să gândească egalitatea în toate acestea. Apoi va observa că ele nu sunt separate unele de celelalte, ci se mişcă într-un flux unic. Câand vede toate acestea, când datorită iubirii înţelege şi realizează în exprimare, ajunge să vadă unitatea lucrurilor şi entităţilor, atunci ea devine pregătită pentru al şaselea plan de înţelegere.

6. Al şaselea plan este peste orice cuvânt. Acestea sunt inapte în a putea explica cum voi aici, care vă credeţi separaţi de lumea vegetală şi de vânt precum şi de el aşezat lângă voi, voi puteţi face una cu ele şi toţi în acelaşi timp să fiţi deosebiţi. Al şaselea plan e acela unde se cunoaşte unirea cu tot ceea ce este viaţă, este poarta deschisă pentru al şaptelea plan. Căci ceea ce entitatea percepe ca real, deci ea ştie că este real, ea devine negreşit şi integral. În consecinţă, cel ce nu vede decât „Dumnezeu în unitatea Să" şi care trăieşte în unitate, devine ceea ce vede şi ce trăieşte. Supremă excelentă a acestei deveniri corespunde celui de-al şaptelea cer şi uşa deschisp spre el constă în faptul că suntem Dumnezeu pur, raţiunea pură, viaţa pură, lumină pură – substanţa şi fundamentul a tot ceea ce este.

7. Cât despre descrierea celui de al şaptelea cer, imaginaţi o lumină extraordinar de strălucitoare a cărei inimă nu este numai strălucire, ci însăşi izvorul luminii. El este că străfulgerat de lumini minunate, ca şi

înconjurat de un ocean în mişcare şi expansiune. Şi mişcarea lui produce un „foc de artificii” cu totul spectacular care se prelungeşte până la perimetrul luminii strălucitoare. În timp ce inima luminii continuă să emită lumină de a..... (a existenţei). Cineva răsare din acestă inimă: dvs. Şi acest DVS care răsare şi care sporeşte majestatea strălucirii este cineva care a contemplat gândirea inimii şi a devenit acea gândire, luând o formă unică şi care va fi în continuă mişcare.

Dvs care aţi contemplat inima şi care aţi devenit, de asemenea fundamentul întregii vieţi, care izvorăşte din strălucitoarea lumină emisă de inimă şi gândire. Şi graţie acestei ce aţi devenit, după o formă unică şi fără sfârşit, hrăniţi şi dezvoltaţi conştiinţa întregii vieţi.

— Vocabularul meu cu siguranţă este foarte sărac, căci viziunea pe care vin s-o descriu se situează deasupra frontierelor spaţiului, al timpului, al măsurilor, ea merge dincolo de limitele exprimabilului. Ea se formează în profunzimea emoţiilor. Dar este un lucru despre care pot să vă asigur: Atunci când inteligenţa, înţelegerea se vor dezvolta şi mări, din clipa în clipă, pas cu pas, progresiv, o înţelegere după alta, orizontul vi se va lărgi pe măsură. Atunci va veni ziua când prin emoţie veţi îngloba tot ceea ce este şi această împlinire se va face când veţi deveni bucurie. Este al şaptelea plan. Este Dumnezeu. Este aici şi în cele din urmă fiecare va ajunge. Aici va ajunge fiecare într-o zi.

M – Mi-ar plăcea să-mi răspundeţi pentru ce mai revenim pe acest plan, aici.

R – Motivele sunt tot atât de numeroase cât şi entităţile din acest plan. Totuşi, cele mai multe dintre ele se reîntorc deoarece au trăit mai multe vieţi, pentru că împrejurările le sunt familiare. Acest plan este pentru ei locuinţa lor; ele aici au rădăcinile. Şi când ele pleacă de aici, ele lasă în urma lor mai multe entităţi cărora le sunt ataşate emoţional – aceste legături sunt datorate atât culpabilităţii, cât şi urii sau dragostei. Aşadar, la despărţire ele rămân legate atât ca loc, cât şi de anumite entităţi şi aceasta le creează o legătură de ordin emoţional, care le atrag în acestă lume, viaţă după viaţă.

Apoi este categoria aventurierilor care se duc în alte locuri, apoi se reîntorc în această lume cu înţelegerea dobândită între timp. În sfârşit, mai sunt cei a căror experienţă pe acest plan este completă şi care nu vor mai

reveni niciodată.

M – Aţi spus că la moartea sa, entitatea se va duce într-un anumit loc, sau cer – ca să reiau terminologia dvs – în funcţie de atitudini şi ajunsă acolo, se hotărăşte dacă va reveni sau nu aici.

R – Este absolut aşa.

M – Cum va fi luată această decizie? Şi cine o ia? Fiecare, individual?

R – Nimeni nu este aşezat acolo sus pe un tron, ca să dirijeze fiecare entitate şi s-o îndemne să-şi caute planul propriu, un loc de a se exprima fără a ţine cont de exprimarea sa din viaţa anterioară.

Ca răspuns la întrebarea dvs, daţi-mi voie să vă povestesc istoria unei entităţi ce a trăit pe planul dvs. Părăsind acest plan a cunoscut putere şi suferinţa, ea le-a înţeles şi a exprimat toată dulceaţa şi tandreţea dragostei. Altfel spus, inteligenţa îi era în acord cu al cincilea plan sau cer. Părăsind acest plan, s-a hotărât să-şi ia ceea ce se cheamă o vacanţă.

Al cincilea plan este un loc în care entităţile îşi manifestă prompt gândurile lor – care într-un fel este chiar vocea lor. Ceea ce ele îşi imaginează sau doresc, se manifestă pe loc. Ele fac experienţa culorii, a formei şi a iluziei, şi a tuturor lucrurilor vieţii. Ele pot continua să-şi trăiască visele atâta timp cât doresc – până în ziua în care ele se vor întreba dacă nu există un loc cu mai mult. Şi este cu adevărat ceva în plus, cele două ceruri. Pentru a le cunoaşte ele trebuie să ştie să-l distingă pe Dumnezeu în toate lucrurile şi să fie precum şi El este. Cu toate că şi-au exprimat dragostea cu modestie, rămâne să înţeleagă unitatea cu Dumnezeu care este numai viaţă.

Puţin după ajungerea lui în paradis, acest maestru a început să se întrebe dacă nu există ceva mai mult, încât a căutat un ajutor (şi ajutorul este întotdeauna disponibil). Şi iată că a apărut în faţa lui o entitate absolut uimitoare, a cărui lumina era ca mătasea şi care purta o îmbrăcăminte strălucitoare. Maestrul în chestiune spuse entităţii: „Sunt în încurcătură. Nu-mi lipseşte nimic în acest paradis. Se află peştii mărilor, pe care înainte visam să-i prind. Am casă visurilor mele pe care înainte nu o aveam. Profit de flori care nici nu trebuie îngrijite. Sunt într-un loc absolut minunat! Iată şi aceste haine, niciodată n-am avut ceva aşa de frumos. Şi cu toate acestea sunt în încurcătură. Am o mulţime de prieteni, dar femeia pe care o iubesc nu este lângă mine. Şi această nu este singurul motiv al preocupărilor mele. Mă întreb unde este Dumnezeu. Văd toate aceste minunăţii, ele sunt ale mele. Dar unde

este Dumnezeu?”

Entitatea îi răspunse cu înţelepciune: „Binecuvântat fii tu, care te-ai delectat cu toate aceste delicii din toate felurile ce există, şi totuşi te întrebi dacă poate fi ceva mai mult, care întrebi unde este Tatăl care te-a împodobit atât de frumos”.” Da, aceasta este ceea ce mă preocupă atât de mult. Mi-ar plăcea să-i mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat aceste lucruri extraordinare. Cu toate că întotdeauna mi-a fost puţin frică de El, mi-ar plăcea acum să-i mulţumesc – dacă e posibil!”

Entitatea îi spuse: „Maestre, urmează-mă. Este un loc unde mi-ar plăcea să te duc”.

Într-o clipă se găsiră amândoi lângă un loc, cu toate că nu s-au deplasat. Înţeleaptă entitate spuse: „Maestre, aşează-te lângă mine şi priveşte în apă”.

Omul se execută şi ce-a văzut? Îi apăru în faţă ultima sa viaţă pe acest plan – se vede copilaş sugând la sânul mamei, aceasta îi schimbă apoi lenjeria, îşi vede picioarele slabe de băiat, şi bilele pe care le împrăştie… se vede adolescent, pe punctul de a seduce o fată „reţinută”… se vede bărbat, căsătoria şi dragostea eternă… îşi vede copii, întâmplările vieţii sale, se vede muncind din greu şi aşa mai departe.

Era uimit! Niciodată încă nu s-a văzut că acum. El a fost un om foarte cumsecade în această viaţă, care credea în Dumnezeu. Era un om puternic dar n-a făcut pe nimeni sclavul său. El şi-a iubit soţia şi copii, sinceră iubire despre care nu a ezitat să vorbească în jurul lui! În această viaţă şi-a însuşit reputaţia prin învăţământ, stăpânire şi iubire, umilinţă şi puritate spirituală.

Prin lac i se releva viaţa şi contemplă toate acestea. La sfârşit, ridică capul spre entitate şi zise: „M-am purtat bine”.

Entitatea îi răspunse: „Tu te-ai purtat bine, chiar foarte bine, într-adevăr, în afară de: n-ai căutat niciodată să ştii cine este Tatăl şi ai despărţit Tata de tine şi de viaţă”.

Cât despre soţia ta, să vedem puţin. Dragostea ta pentru ea a constat în a-i procura lucrurile care-i plăceau. În acest domeniu, totul a fost foarte bine… doar că tu nu te-ai iubit suficient, împiedicând-o astfel să te iubească altfel decât prin lucrurile care i le procurai. Tu nu te-ai apreciat niciodată prin adevărata ta măreţie, adică în calitate de autor al tuturor lucrurilor.

Aşadar, pentru potolirea oricărei frământări, lasă-mă să te sfătuiesc pentru întoarcerea ta pe acest pământ. Acolo te-ai realizat, acolo ţi-ai câştigat

victoriile. Dar de această dată va trebui să cucereşti iubirea de sine; să exprimi iubire în fiinţa ta şi să-l vezi pe Dumnezeu în frumuseţea tuturor lucrurilor.

Dacă doreşti această întoarcere, dă-mi voie să-ţi sugerez să decizi cu grijă cu cine vei fi, astfel că rolul ce te aşteaptă să îţi dea ocazia sp devii ceea ce vrei pentru a putea înţelege ceea ce îţi rămâne de înţeles.

Acum te voi lăsa. Reflectează la ce ţi-am spus. Nu te grăbi. După ce ai ales, lasă-mă să ştiu şi-ţi voi indica cum să procedezi mai bine.

Omul se aşează şi medită. Era un pic plictisit. Aici el avea totul, ceea ce nu era la fel pe pământ. Dacă se va întoarce, va pierde ceea ce are. În acelaşi timp, doreşte să-l descopere pe Dumnezeu care i-a dat un asemea paradis. În cele din urmă entitatea îşi spuse: „Doresc să mă întorc pe pământ ca să-l descopăr pe Dumnezeu. Dar nu prea ştiu cum să fac”.

Entitatea îi spuse: „Ar fi bine să decizi timpul şi locul unde doreşti să trăieşti, cu toate că la drept vorbind n-are importanţă căci prin dorinţa ta ai pus în mişcare experienţele care îţi sunt necesare. În ceea ce priveşte alegerea familiei, dacă ai dorinţe de a-ţi regăsi familia de odinioară – ceea ce te sfătuiesc – este să o faci, deoarece cu ea ai învăţat cel mai mult până acum”.

Omul se gândi o clipă, apoi zise: „Entitate aş dori să-ţi pun o ultimă întrebare: Cum să-l recunosc pe Dumnezeu? „Odată ce tu te vei cunoaşte pe tine însuţi, ai să ştii să-l recunoşti”, se mulţumi să-i răspundă entitatea.

Acest răspuns îl uşură mult pe omul nostru, căci în fine îşi spuse el: „Voi putea intra în legătură cu Dumnezeu care poate este semenul meu”, încât se grăbi să anunţe entitatea despre dorinţa de a-şi regăsi familia sa de odinioară.

Entitatea îi spuse: „priveşte în lac şi spune-mi ce vezi”. Omul se supuse. Apa îi reflectă degrabă pe fiul său. Această crescuse şi era acum un bărbat tânăr. Lângă el era o seducătoare şi frumoasă fată tânără. Cei doi erau îndrăgostiţi unul de celălalt.

Entitatea îi spuse că întoarcerea pe pământ va fi posibilă prin copilul fiului său.

„Cum, strigă omul, voi fi fiul fiului meu? Şi el tatăl meu?”

„Desigur! În viaţa dinaintea ultimei tale vieţi a mai fost tatăl tău, procesul nu face decât să se repete”.

Omul reflectă asupra acestei situaţii şi după un moment spuse: „Dar îmi

iubesc soţia! În consecinţă cum aş putea să fiu nepotul ei?”

„Mic copil vei adora pe bunică şi când vei fi bărbat, ea va fi deja părăsit pământul. Ceea ce ţi-ar fi permis să-ţi exprimi dragostea în inima ta, îşi va fi jucat rolul şi timpul va deveni pentru tine să descoperi alte fete ale frumuseţii lui Dumnezeu”.

Omul se mai gândi o clipă apoi spuse: „Entitate, tu m-ai ajutat din plin la momentul potrivit. În consecinţă, doresc să devin copilul fiului meu”.

Entitatea spuse atunci: „Sămânţa va fi pe curând acolo. Îndată ce o vei vedea, pătrunde în lumina fiului tău”.

„Şi cum voi face?” Exclamă omul. Se uită în jurul său, dar iată că entitatea dispăru. În locul ei, îl văzu pe fiul său, căci deja era parte din lumină fiului său. Fiul nu ştia de prezenţa tatălui, dar de câteva zile îşi aminteşte cu emoţie: „Dacă ar putea să mă vadă Tatăl Acum!” îşi spuse el.

Veni momentul în care copilul era în burta mamei. Omul, el va lua parte la crearea sa, prin gândurile sale în funcţie de ceea ce-şi doreşte să fie viaţa lui. El poate alege să ia în posesie corpul de la concepţie sau să aştepte până la un an de la naştere.

Omul este în culmea nerăbdării, căci totul îi pare familiar. Astfel, se grăbi de a deveni copilul. El se proiectă cu vigoare în acel trup, atât de bine încât cât ai clipi din ochi îşi uita identitatea. Primul lucru de care luă cunoştinţă era tusea din gât şi de forma aplecată peste el, ştergându-i ochii şi înfăşurându-l în ceva prea strâmt.

Această poveste este adevărată. Entitatea de mare inteligenţă şi lumină n-a ales o viaţă în locul acelui maestru. El n-a făcut decât să îi ajute să descopere modul de a se exprima, ducându-se într-un loc cu un lac magic, unde sufletul se dezgoli şi a putut astfel să-şi vadă viaţa anterioră şi să decidă în funcţie de ea, de ce experienţe va avea nevoie.

De mic copil, acest maestru ştia să iubească. Îi rămânea doar să-l găsească pe Dumnezeu în el însuşi şi să-l devină. I-a reuşit de altfel; numele său era „Budha”.

Întotdeauna voi faceţi alegerea. Voi aveţi voinţa de a alege. Nimeni nu alege pentru voi.

Dacă omul trăind în paradis n-ar fi făcut de a deveni mai mult şi de a-l vedea pe Dumnezeu în frumuseţea acestui plan, ar fi în continuare în al cincilea plan şi lumea noastră n-ar fi primit binecuvântarea marii sale

înţelepciuni şi lumini.

CAPITOLUL 6

MOARTE SAU ÎNĂLŢARE. MOARTEA NU ESTE O LEGE INELUCTABILA. ESTE MULT MAI UŞOR SĂ PĂRĂSEŞTI LUMEA ACEASTA LUÂNDU-ŢI CORPUL CU SINE, ASTFEL NU AVEM NEVOIE DE A NE NAŞTE PENTRU A REVENI,

PUTEM REVENI ŞI PLECĂ DUPĂ PLAC

M – Mi-am dat seama de curând că sunt însărcinată şi mi-ar plăcea să îmi spuneţi mai întâi de ce acest bebeluş a hotărât să vină la mine; apoi aş dori să ştiu după care criterii se aleg părinţii?

R – Cum o entitate în căutarea unui vehicol prin care să se exprime, îşi alege părinţii? Motivele sunt mai multe. Totuşi, toate entităţile doritoare să trăiscă pe acest plan sunt tributare concepţiei copiilor. Cele ce au avut vieţi anterioare, au la dispoziţia lor canavale genetice – aşa se numesc părinţii – prin care dorim să revenim.

În majoritatea cazurilor, entitatea caută părinţi care le sunt cunoscuţi, entităţi care le au fost copii sau părinţi în vieţile anterioare. Totuşi, sunt entităţi care – ca şi părinţi total necunoscuţi de ei; îi aleg numai pentru că le pot furniza un vehicol de exprimare. În fine, anumite entităţi trebuie să aştepte sute de ani înainte de a putea reveni în această lume, pentru că nu găsesc vehicolul potrivit.

Nimeni nu este la drept vorbind tatăl sau mama altuia. Noi suntem toţi fii şi fiicele Principiului Tată/Mama de viaţă numit Dumnezeu. Locuitorii acestei lumi sunt toţi fraţi şi surori. Copii voştri sunt în realitate fraţii şi surorile voastre în ceea ce priveşte partea pe care o au din Spiritul lui Dumnezeu.

Înainte de a fi conceput, fiecare ştie că nu revine în această lume pentru a fi nemaipomenit de frumos, nemaipomenit de bogat, nemaipomenit de sărac şi nenorocit. Fiecare vine ca să trăiască şi să se supună a învăţa ce este emoţia – pentru a-şi însuşi cunoaşterea emoţiei pe care o va împlini în fiinţa sa. Aceasta este adevărata comoară a experienţelor de o viaţă, atât pe acest plan ca şi pe orice alt plan de existenţă; experienţa emotivă este singurul bun

pe care-l veţi putea păstra pentru totdeauna.

Maestre, entitatea care v-a ales a fost ceea ce se numeşte tatăl bunicului dvs. Ea revine prin intermediul posterităţii pe care a întemeiat-o de mai bine de un secol. Dorinţa de a da naştere unui frate sau unei surori, iată ce-i permite să revină, ceea ce îi procură un vehicol de exprimare. Entitatea este, ca să zicem aşa, în aşteptare, ea va lua în posesie fructul ce se deschide în dvs. Câmpul de lumină a numeroase femei, este astfel ocupat de câte o entitate care îşi aşteptă reîncarnarea.

M – Dacă copilul este tatăl bunicului meu, asta înseamnă că este vorba de un băiat?

R – Da. Consimţiţi?

M – Bineînţeles. Acum Ramtha, aş dori să vă mai pun o întrebare. Pentru a reveni în această lume este neapărată nevoie să treci printr-o naştere fizică? Nu mai este şi alt mijloc?

R – Maestre, înainte de a vă răspunde, mi-ar plăcea să înţelegeţi că acest plan este al percepţiei tridimensionale. Este planul în care gândirea se manifestă sub formă a trei dimensiuni numite materie. Gândirea care la origine vibra cu frecvenţa luminii, şi-a încetinit frecvenţa obişnuită vibratorie, şi a devenit electronică, apoi materie brută – acest plan solid. Materia este, în consecinţă, lumină ale cărei vibraţii au scăzut până s-a format materia compactă.

Pentru că două obiecte să aibă aceeaşi densitate trebuie să vibreze cu aceeaşi frecvenţă. Corpul dvs vibrează cu aceeaşi frecvenţă ca şi scaunul pe care staţi. Mai mult, dacă acest plan există pentru dvs, este pentru că fiinţa dvs este dăruit cu simţuri şi organe care îi permit de a percepe frecvenţa materiei – frecvenţa luminoasă cea mai scăzută.

Cum voi sunteţi prin esenţă energie luminoasă vibratorie cu o frecvenţă mai intensă decât a materiei, vă trebuie un înveliş material fără de care aţi trece prin materie.

Pentru a putea face experienţa acestui plan, să fiţi în interacţiune cu acest plan, trebuie un corp material, să locuiţi un corp material. Sunt 2 posibilităţi de a obţine unul: la naştere şi la înălţare. Pentru a realiza înălţarea, trebuie să vă menţineţi total integritatea şi să treziţi toate capacităţile creierului. Odată ce creierul funcţionează din plin, puteţi, prin voinţa, să comandaţi corpului să-şi ridice frecvenţa vibratorie până la cea a

luminii. Mecanismul înălţării presupune că aduceţi întreaga dvs, fiinţă să existe ca lumina. Moartea este un mijloc sigur de a parveni. Din păcate, ea implică separarea de trup, pierderea acestuia. Prin înălţare, dimpotrivă, îl luaţi cu dvs.

Cei care s-au ridicat din acest plan, au reuşit ultima stăpânire adică cea a morţii. Au învăţat să ridice, graţie puterii gândului, frecvenţa vibratorie a celulelor lor atât de bine, încât îşi pot lua corpul în lumină, scăpând astfel pentru totdeauna de moarte.

M – Nu sunt sigură că am înţeles bine cum înălţarea permite revenirea pe acest plan.

R – Maestre, dacă ţi-ai luat corpul, poţi să ridici şi să coborî după voinţă frecvenţa vibratorie. În consecinţă, dacă ai hotărât să revii, să trăieşti în acestă frecvenţă, nu va mai fi nevoie să îţi regăseşti un alt trup. Nu mai e nevoie să te naşti aici, pe acest plan de gândire limitată, pentru unicul scop de a suporta programarea conştiinţei colective şi să lupţi pentru exprimare astfel ca să poţi înţelege din nou cine eşti cu adevărat. Nu va fi necesar să reînvăţaţi că viaţa pe acest plan material nu este decât iluzie şi joc.

Din moment ce stăpânim mecanismul înălţării, corpul va dăinui în veci şi vom putea, graţie lui, să plecăm şi să revenim după voie. Deci, de fiecare dată când dorim să revenim aici, este suficient să coborâm vibraţiile corpului până ele se vor acorda cu frecvenţa acestui plan.

Toţi sunt capabili să se înalţe, căci în spatele acestei cărni se ascunde creatorul tuturor universurilor, prin mijlocirea gândirii nelimitate, oricine poate să provoace manifestare; este suficient pentru aceasta să ne hotărâm. Învăţând să nu ne mai judecăm gândurile, să permitem orice gând, ne împuternicim cu forţă şi cu facultatea de a deveni orice ideal închipuit. Atunci putem realiza orice, devenind totul prin mijlocirea gândului. Putem să ne obţinem idealul, concentrându-ne asupra lui şi comandând trupului să vibreze mai intens. Şi corpul se va ridica spre idealul dorit, cu condiţia să-l menţinem cu persistenţă în spirit. Vibraţiile vor fi astfel intensificate în tot corpul. În acelaşi timp căldura va creşte şi va începe să emită lumină. Pe măsură ce aceste vibraţii se vor intensifica, materia se va transforma în lumină pură, apoi ceea ce era vizibil nu va mai fi.

M – Ascensiunea (sau înălţarea) pare greu de atins.

R – Dimpotrivă, maestre, înălţarea este un lucru foarte uşor. Este chiar

mai uşor decât moartea. Ceea ce este mai greu este să ajungi să nu-ţi mai judeci gândurile. Ceea ce este cu adevărat greu de realizat este să ajungi să stăpâneşti iluzia timpului, să ai răbdare să o dobândeşti. Dar stăpânirea câştigată, este suficient un gând pentru că înălţarea să devină realitate. Atunci îţi păstrezi corpul pentru o eternitate şi putem călători pe orice plan şi oricând.

M – Şi nu vom mai cunoaşte moartea?

R – Nu, niciodată. Cum s-ar putea s-o mai cunoaşteţi de vreme ce aţi transces-o? Ştiţi că moartea este o mare iluzie. Cum toată lumea pe acest plan crede că ea este de neevitat, a devenit o realitate. Unică realitate este Viaţa, toate celelalte sunt iluzii. Iluziile sunt gânduri… Care sunt jocuri… Şi care devin realităţi.

Moartea nu este o lege inevitabilă. Este mult mai uşor să-ţi iei cu ţine trupul, părăsind această lume. Astfel, nu vom mai avea nevoie să ne naştem ca să revenim, putem reveni după dorinţă. Nu trebuie să ne mai însuşim o conşttinţă care, din păcate, nu-şi mai aminteşte din vieţile anterioare.

M – Deci moartea nu este o necesitate?

R – Nu, nimeni nu este obligat să moară. Nu murim decât dacă credem că vom muri. Corpul în sine nu este destinat morţii. Dumnezeii care l-au conceput, nu l-au făcut cu ideea de a fi efemer. L-au conceput să traiscă datorită potenţialului glandelor sale şi nu a organelor. Datorită hormonilor secretaţi continuu de glande, el poate exista timp de mii de ani, fără să îmbătrânească. În felul această au fost programate celulele. Nu este prea mult de când entităţile acestui plan trăiau timp de mii de ani. Ceea ce micşorează forţa vitală şi invită corpul la a muri sunt atitudinile mentale ale entităţii.

Corpul dvs vă acţiona în funcţie de directivele pe care i le daţi. Sufletul dvs care are sediul foarte aproape de inimă, guvernează corpul întreg conform emoţiilor simţite. El furnizează corpului hormonii de care are nevoie. Această funcţie, sufletul, nu o face de la el, ci conform atitudinilor şi gândurilor voastre. Din cauza acestora, hormonii de viaţă încetează să se mai producă după pubertate. După aceea ei sunt înlocuiţi cu hormoni de moarte, atât de tare încât corpul intră în declin, îmbătrâneşte şi în cele din urmă moare. Hormonii de moarte devin activi prin sentimente de culpabilitate, autocondamnare şi frică de moarte. În această lume, frumuseţea este în întregime asociată tinereţii trăsăturilor şi nu tinereţii spirituale. Omul cheamă

la el moartea, semnând poliţe de asigurare pentru înmormântare. El semnează poliţe de asigurare şi de a-şi proteja averea în caz de boală. El face tot felul de lucruri care accelerează îmbătrânirea şi moartea învelişului său – deoarece este absolut convins că se va produce. Corpul nu este decât un servitor, un instrument al gândului. Este o splendidă creaţie, instrumentul cel mai rafinat cu putinţă. Dar el nu a fost creat cu un spirit independent. El a fost creat numai pentru a vă servi şi se va menţine în viaţă atât timp cât îi veţi da posibilitatea. Dacă acceptaţi gânduri de îmbătrânire, aşteptându-vă că el să piară, sau dacă nu-i acordaţi dragoste, fericire şi bucurie, el se va duce spre decrepitudine şi moarte.

În acest moment, maestre, vei putea opri timpul şi trăi pentru totdeauna în acest prezent – este suficient să te hotărăşti. Timpul este o iluzie. Într-adevăr există, să-l fi văzut? Impostura domneşte în această lume, oamenii refuză să creadă în invizibil şi, totodată, fiind în totală adoraţie în faţa timpului şi a servituţii pe care o presupune.

Aveţi puterea în dvs, chiar în locul în care vă găsiţi, să răsturnaţi mecanismul îmbătrânirii, să regăsiţi tinereţea şi să trăiţi un timp nesfârşit – este suficient să vă schimbaţi atitudinea. Spuneţi-vă: corpul meu va trăi în veci, aşa să fie. Aruncaţi din viaţa dvs orice lucru care ar recunoaşte caracterul muritor al corpului dvs şi nu va avea sfârşit. Goniţi din vocabularul dvs cuvântul „bătrân”. Puneţi în locul acestuia expresia „pentru totdeauna”. Opriţi-vă de a sărbători ziua de naştere, căci sprbptorind-o acordaţi credit mecanismului îmbătrânirii. Dacă găsiţi amuzant să recunoaşteţi faptul naşterii dvs, de ce nu? Atunci număraţi anii invers. Când nu credeţi în moarte, nici nu o veţi cunoaşte.

Trăiţi mereu numai în prezent. Nu recunoaşteţi viitorul, cunoaşteţi numai momentul de faţă. Acest acum poate dura o veşnicie, este suficient să consimţi. Nu socotiţi viaţa ca având o durată limitată, căci ea nu are sfârşit. Socotiţi că, corpul va dura o veşnicie şi aceasta va deveni o realitate. Lucrurile sunt simple, cum vă spun.

Iubiţi-vă maestre. Binecuvântaţi-vă corpul. Vorbiţi Sufletului vostru, stăpânul fiinţei dvs şi comandaţi-i lui să fabrice enzimele tinereţii. El se va executa. Recunoaşte-ţi că trupul dvs poate trăi veşnic. Şi cum va face să trăiscă veşnic? Este suficient ca să îl învăţaţi.

Nu se poate atinge imortalitatea, decât prin eliminarea concepţiei

morţii. Această deghizare numită moarte poate fi abandonată de întreaga umanitate; este suficient să înceteze să existe în viitor sau trecut şi vie în continuarea prezentului, speranţa vieţii să înlocuiască perspectiva morţii. Astfel moartea va fi definitiv desfiinţată în viitor. Timpul va dispare şi condiţiile nemuririi vor deveni o realitate vie pentru fiecare. Moartea va deveni un non-sens.

M – Mai am o ultimă întrebare să vă pun în legătură cu înălţarea. Învierea lui Iisus corespunde cu ceea ce numiţi Înălţare?

R – Chiar prin înviere Iisus s-a înălţat. Este ceea ce eu însusmi am făcut. Şi Osiris, Omeca, Yuca, Rakabia, şi multe alte entităţi de care n-aţi auzit niciodată vorbindu-se.

M – Vedeţi o mulţime din noi înălţându-se în acestă viaţă?

R – Nu, un număr foarte mic dintre voi se vor înălţa în această viaţă, căci foarte puţini vor înţelege cu adevărat şi vor preţui ce vă învăţ aici. Cei mulţi vor muri, acceptând vârsta şi deteriorarea fizică, neîngrijindu-şi minunatul lor mecanism decât pentru a salva aparenţele. Astfel vor îmbătrâni, corpul lor se va degrada, apoi va muri. Spiritul şi sufletul se vor elibera de asocierea lor cu trupul. Dar pentru a reveni pe acest plan de materie compactă, le trebuie un vehicol, astfel se nasc maeştrii. Cei mai mulţi dintre oameni vor muri. Dar asta nu înseamnă că s-a terminat cu ei. Asta înseamnă că masca, adică trupul le-a fost luat şi trebuie să-şi găsească un altul. Dacă vor alege să revină pe acest plan, vor fi prevăzuţi cu o cunoaştere ce-i va ajuta în înălţarea lor, şi nu vor întârzia să înţeleagă şi să admită realitatea.

M – Pot să fac, sau să iau ceva ce ar putea folosi copilului meu?

R – Singurul lucru ce-l puteţi face în privinţa corpului dvs este de a înceta să vă îngrijoraţi de aparenţa lui. Recunoaşteţi-i frumuseţea în orice moment, şi bebeluşul va avea acelaşi sentiment. Burtă mare nu îl va împiedica să aibă un suflet vesel. Aţi învăţat ceva?

M – Mult, mulţumesc.

R – Încă ceva, maestre. În anii care vă veţi creşte fratele, nu-i spuneţi că viaţa va fi mai dulce când va fi mai mare. Asta ar limita. Faceţi în aşa fel încât să considere importante toate clipele vieţii. Lăsaţi copilului timpul de creştere, să rămână copil atât cât va dori. Astfel, vei fi o adevărată binefacere pentru unul din fraţii mult iubiţi şi veţi avea parte de bucuria lui de a trăi pe acest

plan. Aşa să fie!

CAPITOLUL 7
CREAŢIE ŞI EVOLUŢIE. SUNTEŢI SINGURA CREAŢIE CARE VINE DIRECT DE LA DUMNEZEU, TOT RESTUL creaţiei DATOREAZĂ EXISTENŢA GÂNDURILOR ŞI SENTIMENTELOR VOASTRE

Cine, după părerea voastră, a făcut luminile din cer? Cine a conceput frumoasele flori, minunaţii arbori? Şi cine a creat această enigmă şi acest subiect de minunare care este omul? Nu Dumnezeu, totalitatea Vieţii. Ci voi, Dumnezeii, minunate progenituri ale unui Tată plin de iubire, care aţi creat aceste lucruri; toate, fără excepţie. Voi care sunteţi ca să gândiţi şi să simţiţi, cărora vi s-a dăruit Liberul Arbitru divin, voi sunteţi supremă creatura.

Dumnezeu este cu adevărat totalitatea gândirii – Izvorul a tot ce este. Dar voi, voi aţi mers la Gândul care este Tatăl şi aţi creat toată splendoarea formelor. Puterea voastră creatoare de a considera cu atenţie Gândirea; şi graţie acestei facultăţi, voi aţi modelat tot ceea ce este. Opriţi-vă o clipă la idee, o idee entuziasmantă, palpitantă. Apoi resimţiţi toată emoţia pe care o provoacă în dvs. Astfel a fost creat universul dvs. În felul această a fost creat.

Maeştri mult iubiţi, voi sunteţi desigur creatorii întregii vieţi. Voi aţi creat grandioasele lumini în cer. Voi aţi creat culorile, formele, mirosurile. Voi sunteţi cu siguranţă, minunatele creaturi ale unui admirabil tată. Nu sunteţi bastarzii universului – voi sunteţi creatorii lui! Voi sunteţi supremă inteligenţă a lui Dumnezeu la treabă în creaţia voastră – omul – şi toată viaţa este în aşteptarea prezenţei, gândului vostru şi sensibilităţii voastre.

Voi, stimaţii mei fraţi, sunteţi eminenţii creatori de statură divină, dotaţi cu puterea de a crea orice – chiar dacă nu sunteţi conştienţi de aceasta. Voi nu sunteţi numai nişte fiinţe din carne; voi sunteţi importanţi creatori exprimându-se în formă ca, în sfârşit, să perpetuaţi în voi facultatea creatoare cu care sunteţi dotaţi.

Fără mecanismele gândirii creatoare, fără minunata voastră inteligenţă, fără puterea profundă a emoţiei prezentă în sufletele voastre – fără toate aceste elemente invizibile – n-aţi fi nimic, nici n-aţi exista. Şi fără darul vostru creator, viaţa ar fi inexistentă, căci fără ele Gândul nu s-ar putea desfăşura în

aşa fel încât să facă tangibile forţele vieţii şi să întrupeze eternitatea în faţa voastră.

Fără voi nimic n-ar fi fost recunoscut. La ce ar servi viaţa sau frumuseţea florii dacă n-ar fi existat cine să o aprecieze? Fără voi cu siguranţă ea n-ar fi avut rost.

Fără voi această planetă care este a voastră ar fi încă o masă informă ce s-ar scălda în sămânţa creatoare. Fără voi n-ar fi existat anotimpurile, Soarele n-ar fi putut răsări şi vântul suflă. Voi aţi creat această împărăţie conform destinului vostru prevăzut cu simţire, şi toate lucrurile s-au născut după bunul vostru plac pentru a slăvi pe Dumnezeu ce trăieşte în voi.

Cine altul în afară voastră ar fi conceput această minunată planetă, locul pe care trăiţi. Voi sunteţi fiinţe dotate cu o inteligenţă supremă şi nu în virtutea unei evoluţii. Aţi fost întotdeauna astfel!

Sunt printre voi pentru a vă învăţa să redeveniţi nelimitaţi. Şi pentru început, vă voi învăţa tot meritul şi toată valoarea voastră. Astfel să puteţi înţelege natura voastră divină şi fantastică putere cu care sunteţi dăruiţi ca să vă cunoaşteţi moştenirea. Este însă indispensabil să înţelegeţi cum la începuturile voastre aţi devenit scânteie de Lumină foarte puternice, prin evoluţie aţi devenit apoi enigma numită om. În consecinţă am să v-o explic.

În cartea cărţilor stă scris: „La început a fost cuvântul care cuprindea totul”. Este absolut adevărat! Cuvântul într-adevăr nu înseamnă nimic fără gândire, căci gândul este fundamentul şi creatorul este ceea ce este.

La început deci după formularea voastră totul era Gândire infinită. Această Gândire Infinită eu aş numi-o Dumnezeu Tatăl. Ceea ce voi înţelegeţi prin Dumnezeu, este Gândire-cauza şi fundamentul prim a toată viaţa. Tot ceea ce este, a fost şi va fi derivă din Gândire, Inteligenţă, Spirit de Dumnezeu.

La început era spaţiul infinit al Gândului, şi Dumnezeu ar fi rămas mereu fără formă dacă nu s-ar fi contemplat – dacă n-ar fi reflectat Gândirea, care era, întorcând-o asupra Lui Însuşi. Contemplând gândirea ce era, s-a extins devenind o formă unică. Căci, de câte ori considerăm un Gând, raţionamentul dezvoltă acest gând el devine mai mult, el creşte în aşa fel încât Tatăl, care până atunci nu dăduse desfăşurare Fiinţei Sale, se contemplă, se consideră în acestă dezvoltare, era mai mult.

Ce a făcut să se nască în Tatăl dorinţe de a se cuprinde într-o existenţă

mai mare? Dragostea! Căci esenţa, chiar raţiunea gândului contemplat, apreciat este dragoste. A fost iubirea lui Dumnezeu pentru Sine, care inspiră lui Dumnezeu dorinţa de a se contempla într-o formă unică dezvoltată.

Din această mişcare de iubire v-aţi născut toţi. Când Dumnezeu, contemplându-se, se iubi în ceva mai mult, mai mare, voi aţi devenit aceia în ceea ce Dumnezeu s-a dezvoltat. Fiecare din voi aţi devenit în acea minunată clipă, parte din prima gândire considerată. Fiind prima creaţie a lui Dumnezeu Tatăl, fiecare aţi devenit Dumnezeu din Dumnezeu, fii de Dumnezeu şi aţi avut parte de inteligenţă să – a spiritului lui Dumnezeu. Voi, Dumnezeilor, sunteţi singura creaţie care sunteţi perfectă replică a Tatălui, deoarece sunteţi în dezvoltarea Sa. Tot ceea ce este Tatăl, este la infinit şi compoziţia a ceea ce sunt fii săi mult iubiţi.

Dumnezeu Tatăl este Gândire verificată, capabilă a se contempla, care este Viaţa– tot timpul în mişscare, neputându-se imobiliza aşa cum nu o pot face gândurile voastre.

Dar pentru că Gândirea, viaţă să se dezvolte mereu, îi trebuie o raţiune. Această raţiune sunteţi voi. Voi toţi aţi devenit din Spiritul lui Dumnezeu în sfârşit, că prin fiecare viaţă să se continue să se dezvolte în veci. Şi acest pe veci este în afara timpului, este clipa prezenta. Este un prezent ce se urmăreşte la infinit.

De aşa manieră încât să se poată perpetua, Tatăl a dat fiecăruia din voi singurul lucru ce a fost şi va fi întotdeauna – totalitatea Gândirii. Fiecare din voi a primit de la Tatăl, pentru Tatăl, divină să inteligenţă şi voinţa creatoare.

Graţie lor datoraţi puterea de a putea avea acces la gândirea care este Tatăl şi să vă puteţi dezvolta în conformitate cu gândurile pe care le contemplaţi, pe care le consideraţi.

Dumnezeu, Spirit Divin, se dezvoltă încontinuu prin fiecare din voi şi creşte prin voi. Ceea ce voi deveniţi prin dezvoltarea voastră, devine şi Tatăl. Şi ceea ce Tatăl a ajuns – prin devenirea tuturor copiilor mult iubiţi – puteţi deveni şi voi, căci fiecare din copii este permanent în situaţia de a primi de ceea ce este Tatăl. De asemenea, graţie gândurilor considerate, puteţi în permanentă să fiţi ceea ce este Tatăl – o împărăţie extrem de frumoasă, în continuă expansiune.

Când, la începutul vostru, gândirea se contempla ea însăşi, ea deveni Principiul Luminii. Lumina a fost prima creaţie. De fiecare dată când un gând

este apreciat (sau considerat) frecvenţa sa vibratorie scade, ea devine lumină. Moştenirea voastră se ridică la naşterea Luminii, căci fiecare particulă de lumină devine individ, un Dumnezeu.

Astfel, toţi aţi devenit ceea ce se cheamă fiinţe de lumină de la naşterea creaţiei.

Voi toţi aţi început să existaţi în aceeaşi clipă. Orice entitate care a existat vreodată sau care va fi, a fost creată de gândirea devenită Lumină în clipa în care Dumnezeu Tatăl se contemplă. Şi Lumina emanând din spaţiul Gândirii devine parte din Spiritul lui Dumnezeu. Ea deveni curentul de gândire numit şi „fluviul Gândirii".

Lumina ce fiecare aţi devenit a fost şi este mereu inteligenţă ce sunteţi. Această lumină divină, corpul vostru iniţial şi permanent, constituie spiritul fiinţei voastre – ceea ce eu numesc Dumnezeul fiinţei voastre, căci spiritul vostru este Spiritul lui Dumnezeu într-o formă unică. Şi acum voi sunteţi dotaţi cu acest spirit, acest corp de lumină ce aţi devenit cu toată slava, în clipa în care Gândirea, slăvitul vostru Tată mult iubit, se contempla.

La începutul vostru, adică atunci când Gândirea, Dumnezeu, traversa spiritul fiinţei voastre, s-a produs o emoţie. Astfel a fost creat sufletul vostru, prin forţă creatoare, ca să poată merge la sursa fluviului dragostei emanat de Dumnezeu Tatăl. El a fost creat în aşa fel ca voi să puteţi merge la sursa eternului fluviu al Vieţii, imobilizându-l sub formă de sentimente, impresii (ceea ce va deveni memoria).

Sufletul vostru este de fapt ceea ce va permite să fiţi creatori. În sfârşit, ca să puteţi crea ce este necesar să ştiţi, să păstraţi în spirit imaginea gândului desluşită. Aceasta este imaginea care permite să dezvoltaţi gândurile şi să le dai valoare generatoare de realitate.

De exemplu, ca să creezi o floare, trebuie să ai gândul unei flori noi unice pe cale de a răsări. Gândul la această floare este interceptat de eternul fluviu al gândirii la care spiritul vostru, Lumina fiinţei voastre are acees. După aceea, ea este păstrată cu claritate în suflet, că o imagine emoţională. Graţie dorinţei, veţi putea de aici înainte să vă rememoraţi această imagine – gândul „floare", să o contemplaţi şi să o dezvoltaţi, dându-i formă, culoarea, mărimea pe care o doriţi. Puteţi de acum înainte să creaţi o floare unică în fiecare moment. Şi păstrând gândul în memorie, puteţi perfect să-i desenaţi imaginea.

Fără suflet, n-aţi putea da Tatălui o formă, fără ea nu veţi putea

imobiliza gândurile, apoi contempla, ca apoi să le puteţi manifesta.

Ceea ce denumiţi creaţie, este în sfârşit valoarea Vieţii, care a fost dintotdeauna. Căci creaţia este fără început şi mai mult ca sigur fără sfârşit. Cât despre creatori, sunteţi voi toţi – voi, entităţile de lumină, Dumnezei. Toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, din substanţă numită gând care este Tatăl, şi tot ceea ce Dumnezeii creează. Tatăl devine – asta constituie fiinţa în expansiune a Tatălui.

Materia pe care o vedeţi în jurul vostru, este Tatăl. Tatăl este materia dat fiind că este orice lucru. Dar creatorii materiei sunteţi voi toţi – Dumnezeii sunteţi nişte făuritori desăvârşiţi. De la început, într-adevăr, aţi fost dotaţi cu inteligenţă capabilă de a concretiza în materie idealul pe care vi-l puteţi imagina prin intermediul Gândului.

Totul derivă din gândire. Absolut totul! Orice obiect din materie a apărut printr-un ideal de gândire îmbrăţişat de emoţie. Înainte de orice creaţie, gândul primului lucru a fost închipuit de suflet că ideal. Toate lucrurile materiale din lume au la origine un ideal de gândire considerat de unii din Dumnezei şi manifestate de ei cu materia care este Tatăl.

Orice porţiune (bucată) de materie este înconjurată de lumină. Oamenii voştri de ştiinţă încep să ştie. Ei au descoperit că materia grosieră este lumina a cărei frecvenţă vibratorie a fost încetinită, coborâtă.

De câte ori un gând este cuprins de emoţie, acel gând se dezvoltă şi devine lumina. Dacă încetinim mişcarea particulelor luminoase, dacă condensăm lumină, se creează ceea ce se cheamă un electron – un câmp electromagnetic cu un pol pozitiv şi negativ. Şi dacă continuăm să încetinim frecvenţa luminoasă, atunci se coagulează, formând materie. Apoi materia este structurată sub formă de molecule şi de celule. Şi forma este datorată coeziunii gândului pe care sufletul a imaginat-o că ideal de creaţie.

Maeştrii mult iubiţi, voi aţi creat, prin propriile voastre gânduri, frumuseţea, splendoarea a tot ce este. Voi aţi creat toate lucrurile, gândindu-le şi resimţindu-le-schimbând gândurile în lumină, în electroni, în materie, în forme. Căci voi, adică gândirea coborâtă în Lumină, aţi contemplat Lumina ce voi deveniseră-ţi şi iubind Lumina ce voi eraţi. Aceasta făcând, lumina s-a coborât şi a devenit electron. Şi contemplând electronul ce Dumnezeu devenise prin mecanismele voastre de Gândire, electronul a fost coborât devenind materie (grosieră). El a devenit „gândire coagulată”, o gândire

vibrând cu o frecvenţă coborâtă dar rămânând totuşi dimensiunea Tatălui – deoarece Tatăl este în orice.

Prima voastră mişcare a constat în a recunoaşte „ştiinţa gândului în materie”- o ştiinţă pe care nimeni nu v-a învăţat; ea este rezultatul pur şi simplu al inteligenţei voastre – ea decurge chiar din procesul vieţii în care sunteţi angajaţi. Din această ştiinţă, din această inteligenţă s-a născut forma creată.

La începutul formei create, Dumnezeii s-au contemplat (Lumina ce erau) creând astfel idealul de lumină în materie – sori, în număr incalculabil. A fost un milion de miliarde! Şi aceşti nenumăraţi sori prin efectul concentrării sau efectul fuziunii de gaz au fost ei înşişi rezultatul coborârii electronilor. Şi din aceşti mari sori, scânteiele centrale de viaţă, sfere în rotaţie – planetele – şi puse pe orbite. Şi aceste sfere, Dumnezeii le-au amenajat, şi asta a luat timp şi ia timp. Cine a creat acest univers şi toate universurile ce incoanjoară un Soare şi mai mare? Voi, desigur. Voi le-aţi conceput. Toate lucrurile create de voi, graţie gândului considerat au lărgit câmpul vostru de experienţă. Sentimente s-au ridicat în sufletul vostru, cea mai autentică comoară a gândirii şi prin ea a fost creat planul material.

Voi cu sunteţi cu siguranţă de natură divină, fiind scântei originare de Lumină. Voi, creatorii, aţi creat prin Tatăl în voi, prin mijlocul voinţei voastre suverane, tot ceea ce este. Absolut tot!

Nu Dumnezeu a creat universul, căci Dumnnezeu este universurile! Voi le-aţi creat prin mijlocirea propriilor voastre gânduri, resimţindu-le în sufletele voastre.

Cei mai mulţi dintre voi eraţi printre Dumnezeii care au ajuns în locul cu numele Terra, este de atunci foarte multă vreme şi iar vreme, şi care au creat şi dezvoltat toată viaţa de pe ea. Timp de milioane de ani, după concepţia voastră despre timp, aţi mers la sursa gândirii care este Tatăl, şi datorită supremei voastre inteligenţe şi a puterii voastre creatoare, voi aţi conceput idealuri de creaţie.

Voi, entităţile de Lumină, aţi conceput în această lume organisme vii cu bacterii născute din reacţia gazului cu apă. Aceasta este plămadă (noroiul) care v-a servit să creaţi viaţa pe acest pământ. Şi la început, creaţiile nu erau decât o adunare de materie informă. Creaţiile voastre erau foarte sumare, pentru că nu erau decât la începutul uceniciei voastre cu materia şi modul de

a o modela. V-au trebuit ani şi ani pentru a crea plante şi animale şi toate organismele vii de pe acest plan.

Datorită emoţiei creatoare, voi aţi conceput creaturi, forme de viaţă dotate cu mobilitate şi capacitate de expresie. Un grup de Dumnezei a creat prima floare. Au fost culori şi parfumuri, şi mai târziu specii diferite de flori.

Înţelegeţi că aceste creaţii nu erau greu de realizat, deoarece ca entităţi de lumină, voi nu aveaţi trup încă. Când doreaţi să creaţi ceva, voi deveneaţi pur şi simplu. Voi dădeaţi materiei formă, inteligenţă şi trăsături specifice, devenind parte din ele. Şi de îndată ce o creaţie a luat viaţa, şi ea era dotată cu toată inteligenţa creatorului ei, voi vă extrăgeaţi şi mergeaţi către o altă creaţie şi mai frumoasă.

Creaţiile acestei lumi n-ar fi aşa frumoase, chiar sublime unele, şi n-ar fi avut niciun motiv să fie dacă n-ar fi fost animate de „suflu de viaţă” al creatorului lor. Voi aţi insuflat creaţiilor voastre inteligenţa instinctului şi memoria genetică. Voi le-aţi dăruit mijlocul de a se reproduce prin împărţirea genelor şi astfel posibilitatea de a crea specii noi. Şi cum voi sunteţi Dumnezeii creatori, aţi conceput modele de evoluţie, se poate spune că toatalitatea viului este divin – din cauza Scânteii de viaţă pe care voi le-aţi transmis-o lor.

Dumnezeii n-au decis imediat să creeze un vehicol de materie prin care totodată să ia contact cu creaţiile lor şi să continue să-şi exprime puterea creatoare (în ei înşişi mai degrabă în cele create); pentru acesta, ei aşteptară să se stabilească un lanţ de hrănire. Numai atunci şi-au pus problema creeării unui trup care vă este cunoscut sub numele de **„om”** sau fiinţă omenească.

Gândirea, care este o esenţă, are calitatea de a pătrunde; ea traversează materia. De asemenea, Dumnezeii care erau gândirea sub formă luminoasă, puteau deveni floarea, dar nu îi simţeau parfumul. Ei erau asemenea vântului, care cu toate că suflă printre crengi, nu putea simţi şi nici cuprinde arborele. Ei treceau prin piatră, dar nu o puteau resimţi. Cum gândul nu poate percepe esenţa unei vibraţii inferioare, nu este afectată de materia din care este făcută piatră.

În vederea posibilităţii de a simţi parfumul unei flori, de a atinge floarea, de a cunoaşte frumuseţea şi a face experienţa strălucirii ei, Dumnezeii au trebuit să creze un vehicol de materie, care să vibreze cu aceeaşi frecvenţă cu cea a florii. Din acest motiv au creat un înveliş numit „om”. Ei au creat-o ca în

fine să poată face experienţa lucrurilor create şi să-şi exprime puterea lor creatoare prin ele.

Omul, în consecinţă, a fost născut dintr-un ideal de gând, în aşa fel ca să poată servi de vehicol explorării Dumnezeilor. Învelişul creat poate totodată să conţină şi sufletul Dumnezeului şi să fie impregnat de spiritul lui. Graţie lui, Dumnezeii devin capabili să atingă florile şi să perceapă parfumul lor, şi această trăire se imprima în suflet ca sentimente. De aici înainte, ei puteau contempla arbori, savura parfumul lucrurilor şi percepe frumuseţea lor. De aici înainte, Dumnezeii puteau să se vadă unii pe alţii, să se atingă, să se îmbrăţişeze, să vorbească. Ei puteau să se observe unii pe alţii, să se cunoască unul prin altul. De acum înainte, Dumnezeii, că oameni, puteau trăi o aventură complet nouă a materie – din pricina invizibilei esenţe numită sentiment.

Astfel, Dumnezeii, fiinţe de lumină, au creat o densitate în raport cu idealul lor. Densitatea învelişului lor le permitea, într-o realitate în plus, aceea a Gândirii manifestată în materie. Făcând-o, ei deveneau Dumnezei, gândul că Dumnezeu este, manifestat în inteligenţă celulară având ca nume om. Ei deveniră Dumnezeu-om, om-Dumnezeu, Dumnezeu exprimat în minunata formă omenească, omul exprimând Dumnezeu în el, în sfârşit, pentru a perpetua pentru totdeauna dezvoltarea Tatălui.

Primii oameni s-au născut după multiple experienţe făcute de un grup de Dumnezei. Nu au fost la început decât nişte creaturi lipsite aparent de sex, a căror reproducere se făcea în virtutea a ceea ce se numeşte „cloning”. Învelişurile (trupurile) erau genetic asemănătoare la începutul creaţiei omului. În plus mai erau şi nişte creaturi mai degrabă simple, care în ochii voştri ar apărea mai curând groteşti. Dar pentru Dumnezeii epocii, ele erau foarte frumoase. Din păcate, nu erau prea agile, aşa încât serveau uşor ca hrană animalelor. Dumnezeii au perseverat, şi tot experimentând şi modificând, ei au reuşit să ajungă a se mândri cu rezultatul, trupul fiind în fine pus la punct, numeroşi Dumnezei s-au bucurat mult, l-au luat în primire pentru a explora viaţa într-un fel nou.

După multă vreme, fiinţa omenească a devenit sexuală, împărţirea genelor a permis crearea de corpuri unice şi mai prelucrate. Începând cu aceasta, bărbatul a putut transmite inteligenţă câştigată prin sămânţa sa, în timp ce femeia o transmitea prin ovulele sale. Prin conceperea genelor, şi unul şi altul se puteau întâlni şi forma o entitate mai elaborată încă, graţie ştiinţei

câştigată de unul sau de altul din părinţi. Din păcate, acest mecanism a permis producerea corpurilor mai prelucrate dar nu şi a spiritelor. Corpul a „evoluat” ca să mă exprim în termenii voştri, proces care s-a desfăşurat timp de 10 milioane şi jumătate de ani după felul în care socotiţi voi timpul. V-a trebuit tot acest timp pentru a deveni ceea ce sunteţi în prezent.

Corpul omenesc este tânăr. Omul în forma lui fizică nu are decât 10 milioane şi jumătate de ani, în timp ce fiinţele de lumină care sunteţi, au fost dintotdeauna. Nu poate fi determinată vârsta gândului deoarece la originea lui, timpul nici nu există. Aşa că sunteţi bătrâni, infinit de bătrâni. Şi timp de miliarde de ani, după concepţia măsurării timpului vostru, voi aţi creat ceea ce se cheamă electronul. Faptul de a coborî electronul pentru a forma materia brută, a devenit de atunci o nouă aventură, complet diferită. După miliarde de ani de învăţătura şi de explorare, omul deveni o creatură vie, ce respiră şi constituie gândire coagulată din materie vibrantă.

Voi aţi creat acest plan în totalitate. În consecinţă, fără voi toţi ar fi fost total inexistent, nu ar fi avut realitate. Animalele sunt iubite deoarece, prin voi, creatorii lor, au primit suflul Vieţii. Florile sunt iubite deoarece în ele sunt imprimate canavaua propriei voastre frumuseţi, cum de altfel în tot ce e viaţă. Şi dacă este aşa, este în întregime prin voi.

Cine sunteţi voi? Voi sunteţi eminenţi Dumnezei de lumină, eminenţi creatori a tot ce e viaţă. Sunteţi extraordinarii Gândirii infinite, măriţi apoi coborâţi până la a forma materia. Voi sunteţi Dumnezeii, eternă Gândire, făcând experienţa formei umane. Voi sunteţi Dumnezeii manifestaţi că oameni, în aşa fel ca să puteţi urmări pentru totdeauna dezvoltarea Gândirii.

M – Trebuie să iau o decizie, aceea de a şti dacă da sau nu, să continui să învăţ ceea ce ne învăţaţi. Tot ce ne spuneţi îmi place, dar am îndoială neştiind dacă (ceea ce ne spui) este adevărat. Puteţi prin cuvinte sau un act să mă convingeţi de adevărul spuselor dvs?

R – Nu pot. Dar în schimb, vă voi întreba, ce nu este adevărat?

M – Ceea ce nu este adevărat după părerea mea? Pe cinste! Am în cap înregistrată conversaţia în care dădeaţi o frumoasă descriere a creaţiei. Ea este foarte plăcută şi detaliată; în mod special o compar cu alte versiuni auzite ori citite. Mi-ar plăcea să cred că descrierea corespunde punct cu punct realităţii. Dar nu ajung să mă conving de autenticitatea ei.

R – De fapt cum s-a petrecut creaţia?

M – Nu pot să vă răspund. Sunt doar în căutarea de o mai bună înţelegere a fenomenului.

R – Vi s-a explicat în diferite feluri creaţia. Dintre toate aceste versiuni, pe care o preferaţi?

M – Nu cunosc decât 2 sau 3. Dar o prefer pe a dvs.

R – Pentru care motiv?

M – Pentru că este cea mai detaliată.

R – Şi după părerea dvs, ce o face să fie atât de detaliată? Cum se poate avea o cunoaştere detaliată a lucrurilor de care vorbim?

M – Prin experienţă.

R – Desigur experienţa mea, care m-a învăţat cum s-au desfăşurat lucrurile, cum sunt ele. Chiar prin ele mi le reamintesc.

M – Acum puteţi înţelege îndoielile mele?

R – Cu siguranţă. Ele există pentru că nu v-aţi autorizat să vă reamintiţi aceste lucruri. Vă voi spune acestea. Ascultaţi din nou ceea ce v-am spus despre creaţie. Toate celelalte descrieri nu dau nicio explicaţie, în timp ce la a mea nimic nu lipseşte. Totul este descris aşa cum s-a produs. Să vă conving? Nici nu încerc, căci n-aş reuşi. Numai singură vă puteţi convinge.

M – Pot pune anumite întrebări, pentru a-mi clarifica ideile?

R – Desigur.

M – aţi spus că Tatăl s-a desfăşurat prin noi? Asta vrea să însemne că Spiritul Tatălui creşte prin noi, prin creaţiile noastre?

R – Cu siguranţă. Căci, la începutul vostru, Tatăl este Vid fără formă, spaţiu, fără lumină, şi aşa ar fi rămas veşnic dacă nu s-ar fi contemplat şi dacă n-ar fi îmbrăţişat Gândirea, care este. Făcând aceasta, El deveni Lumină – prima dezvoltare a Gândului. Fiecare din noi am devenit această Lumină. Din ce cauză? În sfârşit pentru a urmări dezvoltarea Tatălui pentru totdeauna. În ce fel? Prin acelaşi proces pe care l-a folosit Tatăl ca să dea naştere formelor noastre de Lumină.

În splendidul moment în care s-au născut sufletele noastre, fiecare din noi porni procesul de expansiune şi de evoluţie. Prin sufletele noastre am devenit capabili de a prinde gândul şi de a fixa sub forma sentimentelor. Astfel, noi putem reintra, ceea ce a permis florii să fie sămânţă în sinea ei, animalelor să vină pe lume.

Gândirea, Tatăl vostru mult iubit, este în sine emoţie, cu toate că nu este manifestată. Creaţia n-a fost dată existenţei Lui decât numai după ce s-a manifestat în suflet că sentiment. Îndată ce un gând a fost îmbrăţişat şi înregistrat în suflet, el devine realitate; are contururi, posedă structură, e pertinent.

Cine a creat lucrurile pe care le observaţi în jurul dvs? Nu este Dumnezeu. Sunteţi voi, Dumnezeii, care v-aţi însuşit gândul şi aţi avut emoţia în materie. Ceea ce voi numiţi realitate, nu devine decât după ce un gând a fost resimţit în inimă – în sfârşit ca să formeze un ideal de creaţie – apoi exprimat ca formă manifestată. Acestea sunt emoţiile, sentimentele, formele – ceea ce se numeşte realitate – care dă temei gândurilor. Astfel crede Tatăl în fiecare moment.

Formele manifestate provin din transformarea gândurilor în emoţii. Această transformare permite crearea în materie. Ea vă permite să creaţi, să evoluaţi, să deveniţi, să vă exprimaţi după dorinţa voastră. Şi curentul Vital care vă face să fiţi ceea ce sunteţi, nu vă judecă căci, fiind ceea ce sunteţi, voi vă dezvoltaţi şi daţi temei Spiritului lui Dumnezeu.

Tatăl nu lucrează prin voi, El simte prin voi, El este prin voi. Voi sunteţi ceea ce este El – şi ceea ce El este, este creat şi dezvoltat în fiecare clipă din viaţa voastră. Pentru acest motiv, ceea ce faceţi, ceea ce cândva aţi făcut, primeşte sau a primit aprobarea lui Dumnezeu.

Voi aţi creat toate lucrurile din această lume. De asemenea, şi împărăţia Cerurilor, împărăţia lui Dumnezeu, a fost dezvoltată de fiii Lui mult iubiţi, de voi – El însuşi. **În consecinţă, iubiţi ceea ce sunteţi, căci voi sunteţi foarte frumoasele entităţi care aţi creat toate lucrurile prin bucurie.**

M – Mulţumesc, Ramtha. Dar mai am încă o întrebare. Mi-aţi spus că omul există în lumea aceasta de 10 milioane şi jumătate de ani. Oamenii de ştiinţă, dacă nu mă înşel, au dovezi arătând că omul nu este în această lume decât cam de 1 milion de ani, poate două, dar nu mai mult.

R – Înţelegeţi bine acestea. Metoda de datare întrebuinaţată de oamenii voştri de ştiinţă se bazează pe radioactivitate. Ceea ce dă obiectelor radioactivitatea este Soarele. Dar, de fapt lumina Soarelui vostru nu bombardează direct acest plan cu razele lui de atâta timp de când îşi imaginează ei, căci multă vreme..... Forma

oceanele voastre care la acea vreme, erau suspendate în aer. Când lumina Soarelui vostru atingea apa, ea se difuza, aşa încât peste tot era lumină difuză. În consecinţă, nimic nu era expus direct radiaţiilor cum este cazul astăzi. Totuşi, oamenii de ştiinţă determină vârsta omului în funcţie de radioactivitatea prezenta în obiectele pe care le descoperă, crezând că radiaţiile solare au avut acces direct în acest plan de mai mult timp decât în realitate.

Dumnezeii, că oameni, sunt în această lume de 10.000 de milioane de ani şi jumătate – învelişul lor schimbându-se de multe ori, pe măsura perfecţionării lui. Aceste explicaţii pe care vi le dau sunt pentru a reflecta la ele, pentru a putea voi înşivă să deduceţi ceea ce se impune.

Acum, maestre, spuneţi-mi de ce preferaţi această variantă a istoriei creaţiei, tuturor celorlalte? Cunoaşteţi motivele alegerii dvs?

M – O prefer pentru că explicaţiile pe care mi le-aţi dat îmi plac, foarte simplu.

R – Dar care sunt motivele alegerii dvs?

M – Faptul că spuneţi că noi suntem perfecţi, că nimeni nu este inferior altuia, că viaţa este fără sfârşit.

R – Aşa este într-adevăr. Ceea ce înseamnă că, ceea ce religiile voastre vă învaţă, ar putea fi greşit. Ştiţi ceea ce este minunat în toate acestea? Poate aceasta: nu există diavol, nici iad, nici păcat, nici ispăşire, nici Dumnezeu de temut. Religiile ar putea să greşească. Şi ele greşesc!

CAPITOLUL 8
SUPERIOR ÎNGERILOR.
A FACE EXPERIENŢĂ OMENEASCĂ ESTE UN LUCRU SFÂNT, CĂCI CONDIŢIA OMULUI PERMITE SĂ FACEM ÎNTREAGA EXPERIENŢĂ A LUI DUMNEZEU

Voi sunteţi nişte entităţi, fiecare din voi fiind unic, creatorul este cu siguranţă divin. Cu toate că vi s-a spus că sunteţi nişte creaturi mizerabile, aceasta este fără importanţă, ceea ce contează cu adevărat este felul în care vă recunoaşte inteligenţa numită Viaţă. Ori, după ea, voi toţi sunteţi eternă parte a Spiritului lui Dumnzeu. Voi nu înţelegeţi încă întregul vostru preţ dar

nu întârziaţi să înţelegeţi.

Pentru mine fraţi mulţi iubiţi – şi nu numai pentru mine, dar şi pentru toate entităţile din toate universurile şi din toate planurile de viaţă vizibile şi invizibile. Noi suntem uniţi unii cu ceilalţi prin har, inteligenţă şi mai mult încă prin dragostea a ceea ce se numeşte Dumnezeu – minunată gândire care vă susţine şi vă păzeşte întotdeauna, în ciuda tuturor extravaganţelor voastre.

Fiecare din voi este o comoară de o valoare nepreţuită. Într-adevăr, unul singur din voi dacă ar fi lipsit, Viaţa, universurile şi structura lor n-ar fi putut să existe. Pentru voi şi din pricina voastră, viaţa s-a putut desfăşura din abundenţă, gândul şi inteligenţa au putut să se desfăşoare şi să formeze realitatea atât de bogată şi frumoasă. Sunteţi cu siguranţă preţioşi, deoarece, în ciuda felului în care vă percepeţi, fiecare de partea sa, a ajutat la spectaculoasă desfăşurare de Tot – Ceea – ce – Este. Voi sunteţi nişte entităţi minunate. De altfel, priviţi la toţi cei ce formează umanitatea: feţele se aseamănă, cu siguranţă, totuşi nu sunt două identice. Voi sunteţi asemenea florilor unei magnifice grădini, care seamănă polenul, făcând să se nască flori mereu mai frumoase, mereu mai bogate în nuanţe. Fiecare are frumuseţea lui, care diferă de a celorlalţi: fiecare este Dumnezeu exprimându-se hotărât, urmând propriile şi unicele lui destine.

Cândva aţi fost gând emiţând lumină; Dumnezeu perpetuându-se în eternitatea fără sfârşit. Ca să puteţi explora o împărăţie mai vastă, aţi conceput cu grijă infinită şi după multe tentative, corpuri de materie sau dacă preferaţi gând coagulat. Corpurile v-au permis să vă exprimaţi pe acest plan de existenţă în plus şi să exploraţi toate structurile gândului care este Dumnezeu. De asemenea, de-a lungul aventurilor în infinită creativitate, v-aţi transformat din lumină fără formă şi aţi devenit materie celulară, bărbat şi femeie. Fiecare a devenit Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie; Spirit de Dumnezeu exprimându-se prin organismul viu care constituie fiinţa omenească.

Sunteţi de o remarcabilă inteligenţă, căci voi nu numai că aţi insuflat suflul vieţii celulelor voastre, dar aţi transmis suprema voastră inteligenţă materiei, ca să poată să se înnobileze şi să evolueze. Aţi conceput o ştiinţă a evoluţiei şi aţi evoluat prin ea, trecând de la ceea ce se numeşte omul din Neanderthal la Omul Sapiens. În decursul timpului, graţie a numeroase experienţă, a diverse etape de evoluţie şi prin (mijlocirea) numeroaselor

traumatisme, aţi devenit entităţile pe care le văd aşezate în faţa mea, capabile să se ţină drept pe picioarele lor. **Toţi cei ce trăiesc în această lume de materie, trebuie să demonstreze puterea inteligenţei lor la acest nivel deosebit de Viaţă – un minunat nivel într-adevăr, căci aici gândul, Tatăl vostru cel iubit, există sub toate aspectele, mergând de la lumină la materia compactă.**

Ştiaţi cp inteligenţa se dezvoltă peste tot în univers? Dar în această lume, aceea a planetei Terra, connvieţuirea între gând şi materie a atins apogeul evoluţiei.

Voi, bărbaţi şi femei, credeţi că aţi rămas în urmă? Sunteţi inferiori celor din lumea invizibilă? Cu siguranţă nu sunteţi. Sunteţi prinşi într-o frumoasă aventură, aceea de a înţelege în totalitate mecanismele Gândului. Ca să puteţi înţelege Scopul lui Dumnezeu, a trebuit să fiţi Dumnezei sub formă umană. Căci împărăţia lui Dumnezeu este în expansiune– din lumină El se transformă în electron şi materie. Nimeni nu poate cunoaşte şi exprima împărăţia lui Dumnezeu în totalitatea sa atâta timp cât n-a fost Dumnezeu cu formă omenească.

Devenind numai bărbat sau femeie, putem exprima ceea ce Tatăl este la diferite nivele ale gândirii. Căci fiind Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, nu sunteţi numai gând, emoţie şi voinţă în evoluţie, ci lumină, electron şi materie.

În sfârşit, pentru a înţelege în totalitate mecanismele Gândirii îmbrăţişaţi (sau cuprindeţi) în totalitate cel ce sunteţi, adică Dumnezeu, a trebuit să fi fost foarte maleabil şi să vă iubiţi foarte mult, căci altfel n-ar fi putut parcurge drumul spre diferite planuri de existenţă– până la acest plan, cel prin care obţinem informaţii despre Dumnezeu sub formă materială.

Cei care n-au fost încă Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, nu pot deţine întreaga experienţă despre Dumnezeu, din pricină că ei nu posedă nici înţelepciunea, nici inteligenţa despre totalitatea Vieţii. Numai cei veniţi în acest plan, care au devenit parte din splendoarea sa, care l-au construit, numai aceia pot înţelege complexităţile iubirii, bucuriei creaţiei. Numai asemenea călători, cum sunteţi voi, şi-au însuşit inteligenţa eternităţii şi dorinţa de a perpetua – căci ei singuri creează pentru totdeauna totalitatea Vieţii. În sfârşit, atâta timp cât va dăinui acest plan de materie, el va permite vieţii să se perpetueze într-o infinită creativitate. De asemenea, a fi bărbat, a fi

femeie, este cu siguranţă participarea la viaţa lui Dumnezeu.

Există un termen, acela de înger. Mulţi dintre voi îşi doresc să fie asemenea creaturi divine. Cu toate acestea, starea de a fi înger prezintă un foarte serios inconvenient: acela de a nu avea înţelegerea echilibrată. Ei nu sunt decât energie, Dumnezei ce vor deveni într-o zi Dumnezeu-om. Ei nu simt nici simpatie, nici milă pentru specia umană. De altfel, cum ar putea o fiinţă din invizibil să vă înţeleagă perfect, dacă n-a fost că voi? Umanitatea este mult mai avansată decât îngerii, dacă le lipseşte înţelegerea despre Dumnezeu sub formă omenească; în consecinţă, înţelegerea lor despre oameni, în bucuriile şi necazurile lor, obligatoriu nu poate fi limitată.

Eu vă spun că având experienţa de a fi om, este un lucru sfânt, căci numai aşa se poate avea întreaga experienţă a lui Dumnezeu. Numai fiind oameni puteţi merge până la hotarele Împărăţiei lui Dumnezeu.

Devenind oameni, voi nu v-aţi degradat. Asta trebuie să înţelegeţi. **Pentru că dacă n-aţi fost oameni, nu puteţi intra în împărăţia lui Dumnezeu; căci cum s-ar ridica la cer cel care mai înainte n-a coborât în viaţă?**

Este demn şi merită, este înţelept de a fi om. Căci astfel poate fi înţeles acest foc– sacru în sine, adică Dumnezeu-Atotputernicul. Orice viaţă este compusă din acest foc; şi făcând experienţa în inteligenţa supremă în materie brută, dăruieşte o viziune completă despre ceea ce Dumnezeu este. Şi ziua în care veţi înţelege perfect tot ceea ce este Dumnezeu – spaţiul interior, cât şi cel exterior, materie, carne, sânge, dragoste, bucurie, necaz – atunci aţi devenit tot ceea cea Tatăl este.

Dacă sunteţi pe acest plan, este pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu în corpul material în care trăiţi. Ceea ce vă menţine în dezvoltarea voastră creatoare, este Viaţa, aceeaşi forţă care menţine şi atomii în sfera lor şi Pământul pe orbită. Şi această forţă de viaţă de un pricipiu universal unic, acela de a evolua fără încetare. Scopul vieţii voastre dintotdeauna a fost să faceţi experienţa vieţii şi să învăţaţi de la ea, apoi să înnobilaţi toate lucrurile învăţate şi să le reintegraţi în principiul Vieţii.

Voi trăiţi creaţia. Voi vă jucaţi cu gândirea creatoare şi o exprimaţi în materie în aşa fel încât să creşteţi înţelepciunea şi inteligenţa şi să pătrundeţi marele mister ce sunteţi. Cu toate acestea, acest plan este în întregime iluzoriu. Toată lumea crede că planul tridimensional este real. Efectiv, toate

jocurile omului sunt iluzorii, ele sunt comparabile cu nişte visuri, această realitate poate dispărea lăsând în loc un vis. Lumea adevărată este lumea interioară, aceea a sentimentelor. Lumea adevărată, se poate spune, nu există decât din punct de vedere al sentimentelor; nu este guvernată de logică ci prin iubire în mişcare.

Această lume, ce pretindem a fi adevărată, n-ar putea exista în absenţa calităţii voastre de a cunoaşte prin sentimentele prezente în sufletele voastre, căci fără ele n-ar putea exista.

Tot acest paradis material a fost creat cu singurul scop de a putea trezi sentimente în sufletele celor care au luat parte la minunată creaţie. Din ce motiv? Ca să primească cea mai minunată recompensă a Vieţii, să cunoască înţelepciunea. Ori înţelepciunea nu este produsul Intelectului, ea derivă într-adevăr din inteligenţa emotivă dobândită prin experienţă.

Viaţa, acest extraordinar teatru este împărăţia voastră. Este scena pe care vă produceţi iluziile, obiectele imaginaţiei şi a visurilor voastre. Această scenă minunată vă dă ocazia să visaţi şi astfel să provocaţi întreaga realitate pe care o doriţi. Căci Dumnezeul ce sunteţi are întreaga libertate de a face visul oricărui gând să cuprindă sentimentul suscitat de acest gând şi astfel să-şi manifeste visul, făcându-l real. De asemenea, el poate în fiecare moment să dizolve (distrugă) o realitate creată.

Faptul de a fi Dumnezeu-bărbat, Dumnezeu-femeie, este lăudabil. Căci numai când Dumnezeu a devenit om, viaţa pe acest plan a putut fi creată şi dezvoltată. Voi sunteţi nişte minunate entităţi, mult mai puternice decât vă imaginaţi. Fiecare din gândurile voastre, fiecare din sentimentele voastre, este creator de viaţă. Vouă vă incumba să daţi prezenţa vieţii, să susţineţi orice viaţă în viitor, nu cea a lumilor invizibile.

Cei ce trăiesc în invizibil, au numai inteligenţa invizibilului. Numai voi singuri aveţi puterea să susţineţi împărăţia lui Dumnezeu, bijuterie în Împăraţii.

Voi sunteţi cei ce daţi credit tututror lucrurilor. Voi îmbogăţiţi scena spectaculoasă a Vieţii. Voi sunteţi cei ce ridicaţi şi glorificaţi această împărăţie de Dumnezeu. Dar voi, voi nu ştiţi, crezându-vă inferiori îngerilor. Ceea ce nu este cazul. Voi nu înţelegeţi bine lăudabila voastră funcţiune, totuşi nu veţi întârzia să o înţelegeţi. În curând, în sfârşit, viaţa, curcubeul, culorile, luminile vor deveni puternice instrumente care vă vor aminti ceea ce sunteţi cu

adevărat? Această eră care se apropie va purta numele de era iluminării. Şi cum va fi înţeleasă viaţa atunci? Că indispensabiă pentru plinătatea înţelegerii de Dumnezeu. Această inteligenţă dobândită, ce de aventuri (întâmplări minunate) vă mai aşteaptă? Aveţi întreaga eternitate pentru a vă juca (a crea). Veţi avea la dispoziţia voastră o infinitate de gânduri pentru a reevalua şi redistribui elementele vieţii – timpul, spaţiul, materia… Şi voi.

Sunteţi minunaţi cu siguranţă, căci voi aţi parcurs îndelung această sferă înainte de a deveni ceea ce sunteţi acum. Şi acest drum l-aţi făcut pentru a-L putea cunoaşte pe Dumnezeu în tot ceea ce este, la toate nivelele vieţii. Voi toţi aţi parcurs acest drum lung. Şi aceasta a fost un fapt remarcabil, care a necesitat curaj, deoarece era şi un oarecare risc. Au existat mari posibilităţi că în cursul transformării din suflete nemuritoare în acest plan material să vă pierdeţi identitatea şi să o puteţi pierde în supravieţuire. Din păcate, ceea ce n-a lipsit să se producă.

Ştiţi de ce aţi riscat venind să mă auziţi pe mine, enigma ce sunt? Pentru că ştiţi că ceea ce vă spun este adevărat şi că sunteţi în căutarea drumului, ce vă va duce din nou la cunoaşterea primordială punând în funcţie întreaga creaţie. În adâncul sufletelor voastre, voi ştiţi că nu sunteţi numai materie, din carne şi sânge. Voi ştiţi că sunteţi divini. Voi sunteţi în această lume pentru a redescoperi, pentru ca să îmbrăţişaţi din nou principiul divin ce sunteţi, pentru ca să regăsiţi în voi lumina originilor, suflul Gândirii care v-a dat Viaţă.

Viaţa există pentru că voi s-o îmbrăţişaţi. Ea este bogată şi abundentă, plină de aventuri şi provocări, pasionante. Ea vă deschide din toate părţile, porţi şi ocazii de a vă angaja în evoluţii pentru a deveni. A deveni ce? Dumnezeu suma totală a experienţelor.

Extraordinari maeştri, voi aţi dat viaţă vântului. Voi aţi dat Soarelui motiv de a fi acolo unde este. Aţi dat norilor motiv să îşi adune forţele; să hrănească pământul şi să-i potolească setea. Acestea nu le ştiaţi şi consideraţi că nu sunteţi demni de dragostea lui Dumnezeu.

Eu vă vorbesc din plin. Şi eu am fost că voi. Am trăit toate iluziile voastre şi toate visele. Şi acolo unde m-am dus eu, veţi merge şi voi la rândul vostru. Dar în prealabil trebuie să îmbrăţişaţi viaţa şi să vă îmbrăţişaţi pe voi înşivă, căci îmbrăţişându-vă pe voi, îl îmbrăţişaţi pe Dumnezeu, totodată.

Din străfundul sufletului meu vă salut. Voi sunteţi admirabili într-adevăr.

Voi sunteţi iubiţi cu adevărat. Sunteţi absolut indispensabili. Sunteţi raţiunea de a fi a eternităţii. Voi sunteţi, cu siguranţă, raţiunea de a fi a Vieţii.

CAPITOLUL 9

DUMNEZEU IDENTIFICABIL. VRÂND SĂ IDENTIFICĂM PE DUMNEZEU ÎN LUME, ÎNSEAMNĂ SĂ COMITEM O NEDREPTATE NOUĂ, CĂCI FĂCÂND-O, ÎNCERCAM SĂ DESCRIEM CEEA CE EMANĂ DINĂUNTRUL NOSTRU CĂ CEVA DIN AFARA NOASTRĂ

Fiecare din voi trăieşte pe acest plan din diferite motive. Dar motivul cel mai nobil şi cel ce este de o importanţă capitală, constă în a înţelege şi a iubi misterul, punctul numit Sine. Şi acest punct îl desemnez cu siguranţă prin Dumnezeu, Tatăl în voi, ceea ce a dat credit începutului vostru, acel prin care voi aţi creat şi evoluaţi şi cândva veţi redeveni.

Şi dacă sunteţi meniţi să redeveniţi ceea ce Dumnezeu este, să-l exprimaţi în întregime pe Dumnezeu în voi, mai precis, ce veţi deveni? Cine este acest Dumnezeu care trebuie să vă servească de punct de referinţă?

Dumnezeul pe care-l iubesc, al cărui servitor sunt, prin care se împlinesc toate minunile, este mişcarea vieţii în totalitatea şi continuitatea să. În continuitatea împărăţiei Vieţii, în eternă sa existenţă, numai prezentul există. În acest prezent, această clipă specifică, Dumnezeu sunt toate lucrurile aşa cum sunt ele. De asemenea, în acest prezent, Dumnezeu este fiinţa a tot ceea ce este. Şi în prezenturile ce vor veni, Dumnezeu este toată viaţa care pulsează, se perpetuă de la sine – viaţa intensă sensibilă, se dezvoltă, evoluând, exprimând fiinţa sa.

Voi trăiţi într-o infimă galaxie. Şi cei ce cred că umanitatea constituie singură viaţă în ea, dau proba de obrăznicie. Calea Lactee însăşi are 10 miliarde de sori şi fiecare sistem solar cuprinde planete purtătoare de viaţă.

Nicio cifră nu este capabilă să arate exact numărul sistemelor solare. În mod absolut nu există nicio cifră care să poată exprima numărul tuturor planetelor mari ori mici şi a vieţilor ce le adăpostesc. O asemenea cifră nu există pur şi simplu pentru că Dumnezeu este infinit. Pentru a înţelege infinitatea lui Dumnezeu, percepţia voastră trebuie să transceadă timpul, distanţa, măsurile, pentru că în realitatea mai vastă asemenea factori nu

există.

Dumnezeu este. De când este El? Dintotdeauna, căci El este fără început. El a fost Gândire, spaţiul, Vidul care susţine „telestarurile” şi le dă viaţă.

Ştiţi ceea ce este un „telestar”? Un „telestar” transformă lumina în materie, pe care o proiectează în univers pentru a crea sisteme stelare. Şi ce este la originea ei: Gândirea, Dumnezeu, Spaţiul – marele vid? Dacă vreţi să-l vedeţi pe Dumnezeu în fiinţa Sa intactă şi infinită, vizualizaţi infinitatea spaţiului – spaţiul fiind fluviul gândului care înconjoară toate cele văzute, care susţine şi dă naştere la tot ceea ce este.

Toată lumea vorbeşte de spaţiu ca de neant. Când se întreabă: Cine este această putere prin care toate lucrurile se orânduiesc în sisteme orbitale? Cine susţine Pământul în vid? Cine susţine calea Lactee şi cei 10 miliarde de sori? Cine menţine Soarele în poziţia lui? Ce este această mare cale pe care vine Lumina? „Neantul”, vi se va răspunde. Neantul? Să mi se arate un neant, un non lucru capabil să ţină vii miliarde de sori şi planetele lor!

Dumnezeu este ansamblul vieţii care pulsează, se desfăşoară, evoluează în eternul prezent. El este promisiunea viitorului. El este mişcarea care păstrează Viaţa, gândirea nelimitată lipsită de scop sau de Ideal, dar creând fără încetare viaţa. Dumnezeu este tot ce este, o forţă care mereu schimbă, mereu creează, mereu se desfăşoară şi se dezvoltă, mereu este.

Este posibil să identificăm ceea ce este omniprezent, omnipotent, care mereu evoluează, mereu se mişcă, mereu permite, mereu este? Putem spune, „Dumnezeu este acela” atunci când ceea ce este într-un moment specific nu mai este în momentul următor? Putem percepe un univers infinit?

Este evident că este imposibil de identificat ceea ce transcede lumea materiei, timpul, spaţiul, măsurabilul cu un spirit finit. Spiritul finit nu poate într-adevăr nici să-l sesizeze, nici să-l descrie.

Termenii de „Dumnezeu” şi de „Tată” sunt numai o simplificare; ei servesc numai să desemneze tot ce este, a fost şi va fi în veci; fiinţarea de ceea ce este, fiindul nelimitat al eternităţii.

În consecinţă, unde veţi găsi punctul de referinţă care vă va servi să deveniţi Dumnezeu? În voi, evident. Căci voi sunteţi imaginea lui Dumnezeu, replică a ceea ce Tatăl este. Esenţa care sunteţi şi care va dura mereu, evoluează mereu, se schimbă mereu, creează mereu, este mereu. Voi sunteţi

Gândire, voi sunteţi Lumină, voi sunteţi electroni, voi sunteţi materie şi formă. Voi sunteţi energie pură, voi sunteţi o fantastică putere, emoţie care pulsează, gândire sublimă. Ceea ce este inteligenţă şi putere supremă, sunteţi voi. Voi sunteţi „Dumnezeul neidentificabil”.

Dumnezeu nu poate fi identificat în afară minunatei voastre fiinţe. Dorind s-o facem, înseamnă să comitem o nedreptate împotriva voastră, căci făcând-o, veţi căuta să descrieţi ceea ce emană dinăuntrul vostru, prin ceva din afară voastră. **Singurul mijloc pe care îl aveţi să identificaţi pe Dumnezeu este să observaţi ce este Tatăl în voi**. Şi aceasta nu este mai degarbă simpatie? Terminate eforturile stresante pentru a înţelege infinită creaţie! Voi sunteţi chiar la sânul propriei voastre vieţi, a mecanismelor de gândire a Fiinţei voastre.

Singurul mod pe care îl aveţi de a percepe, de a înţelege şi de a cunoaşte prin emoţie pe Tatăl, este de a înţelege şi a cunoaşte prin emoţie ceea ce voi sunteţi; astfel îl veţi cunoaşte pe Dumnezeu. Astfel puteţi spune **„Ştiu cine este Tatăl, căci Tatăl şi cu mine suntem unul, şi ştiu cine sunt”.**

A fi Tatăl este a fi ce sunteţi voi. Când sunteţi, pur şi simplu voi sunteţi infiniţi, nelimitaţi, creatori deschişi alegerii. Voi sunteţi permisivi, sunteţi mişcare, sunteţi pace, sunteţi bucurie. Voi sunteţi energie pură, direcţie puternică, a toată simţirea, a toată gândirea. A fi voi înşivă şi să vă iubiţi din toată fiinţa, din toate puterile voastre, să vă permiteţi a fi, să fiţi cum Dumnezeu este.

Permiteţi-vă să fiţi, să fiţi, pur şi simplu. Fiindcă, sunteţi toate lucrurile. A fi Dumnezeu, este a putea spune „Eu sunt”.

CAPITOLUL 10

DARUL IUBIRII. LIBERUL ARBITRU ESTE EXPRESIA PURĂ A IUBIRII: ŞI DUMNEZEU

L-A DĂRUIT FIECĂRUIA DINTRE VOI PENTRU CĂ AŞA PUTEŢI EXPLORA DIMENSIUNILE GÂNDIRII ŞI SĂ DEZVOLTAŢI SPIRITUL LUI DUMNEZEU

Voinţa lui Dumnezeu şi voinţa nu sunt distincte – voi sunteţi dotaţi cu

voinţă divină. Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca viaţa să fie exprimată numai în mod singular în această lume, nu v-ar fi dat fiinţa. Cu atât mai puţin v-ar fi înzestrat cu voinţă, permiţând fiecăruia să se exprime după originalitate plină de simţuri.

Ceea ce se numeşte în mod obişnuit „voinţa lui Dumnezeu”, a fost inventată de om ca să-şi poată guverna fraţii şi să-i supună. Dacă acordaţi crezare unui asemenea învăţământ, înţelegând voinţa lui Dumnezeu că distinctă de a voastră, atunci voinţa voastră personală va fi inevitabil în conflict cu a Sa. Căci dorind să întreprindeţi un anume lucru sau un altul, pe care simţiţi că trebuie să fie realizat, Dumnezeu va interveni spunând: „Nu, aceasta nu este voinţa mea!” Dumnezeu nu este separat de voi. Voi şi cu El sunteţi unul şi acelaşi! Voinţa voastră este voinţa Să. Ceea ce se arată prin „divină providenţă”, voinţa divină sunt de fapt propriile intenţii. Atât de bine că nu sunteţi niciodată în contrazicere cu soarta. Soarta nu este dinainte prevăzută – este în întregime ordonată de voi. Gândurile voastre creează momente ce vin (viitorul).

Prezentul vostru nu este decât rezultatul gândurilor pe care le-aţi avut în momentele trecute. Aceasta este ştiinţa lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care-l doreşte Tatăl, este ca să faceţi experienţa totalei Trăiri, care să fie conformă cu sentimentele din sufletul vostru. Şi de ce? Ca să puteţi înţelege ce este bucuria şi dragostea necondiţionată pe care Dumnezeu o are (încearcă) pentru voi şi pentru tot ce e viaţa.

Dacă voi v-aţi simţi în dezacord cu Dumnezeu, El ar fi de acord că voi să modificaţi imaginea ce o aveţi despre El, căci eu vă spun, El n-ar merita dragostea voastră dacă ar trebui să vă înconjuraţi cu El.

La început când Tatăl contempla supremă frumuseţe a Sinelui, El deveni Splendoarea luminoasă. Prin această expansiune, prin această lumină prin care fiecare din voi aţi devenit Dumnezei, sub formă de mişcare unică şi singulară, încât să urmăriţi expansiunea gândului pentru totdeauna.

Pentru că Dumnezeu să poată rămâne Unic în expansiunea Lui, era absolut indispensabil să dea fiecăruia posibilitatea de a crea într-un fel unic prin propriile sale gânduri. Această capacitate v-a fost acordată prin mijlocirea liberului arbitru. Dumnezeu a dat fiecăruia din voi voinţă, astfel că fiecare să poată fi unic şi suveran, să poată crea adevărul său, să fie stăpân pe înţelegerea să.

Voi sunteţi de natură divină, prin libertatea voastră de a primi, de a îmbrăţişa şi de a cunoaşte orice gând la alegerea voastră. Şi originea acestei libertăţi este cu siguranţă dragostea. Liberul arbitru este darul dragostei acordat de Dumnezeu, fiecăruia dintre voi.

Dragostea, în expansiunea supremă, este dorinţa Tatălui că viaţa să fie continuă în fiecare din voi. Dragostea, în expansiunea ei cea mai pură, este liberul arbitru pe care vi l-a acordat fiecăruia dintre voi, astfel ca să puteţi explora totalitatea Gândirii şi să vă dezvoltaţi, astfel dezvoltând chiar, Spiritul lui Dumnezeu.

Liberul arbitru vă face unici, păstrând în acelaşi timp contactul cu Tatăl; şi graţie completei voastre originalităţi, că gândurile voastre se pot dezvolta după un curent creator specific. În fiecare moment al creaţiei voastre, prin contemplarea şi dezvoltarea propriilor voastre gânduri, acţionaţi exact ca Tatăl, voi vă iubiţi cum El s-a iubit în momentul în care v-a dat fiinţa. Căci creaţia este actul prin care conduceţi dragostea în interiorul vostru să ia o formă unică, creatoare, liberă care va trăi în veci.

Chiar în momentul naşterii voastre, Tatăl a conchis cu voi o alianţă, un pact având ca fundament dragostea Să pură şi necondiţionată şi care se enunţă astfel: **Tot ceea ce tu gândeşti, tot ceea ce tu doreşti, Tatăl va deveni.** Prin acest pact (totdeauna în vigoare şi care nu se va desface niciodată), fiecare din voi a fost făcut moştenitor de tot ceea ce Tatăl este. De asemenea, Tatăl fără încetare, va face darul de tot ceea ce devine, în aşa fel ca voi să ajungeţi să cunoaşteţi şi înţelege în întregime viaţa ce este. El este fundamentul permanent împlinirii viselor noastre. Şi cine este făuritorul de vise? Voi. Şi care este substanţa viselor voastre? Gândirea, Dumnezeu, Viaţa.

Voi aveţi puterea de a folosi totalitatea Gândirii care este Dumnezeu pentru a crea tot adevărul, toate atitudinile, toate dorinţele la alegerea voastră. Tot adevărul, toată atitudinea creată prin intermediul mecanismelor de gândire Tatăl, Viaţa, le împlinesc cu bucurie. Şi orice ideal de gândire pe care doriţi să-l deveniţi, Tatăl îl împlineşte prin materia ce este că în sfârşit voi să puteţi face experienţa.

Pentru a vă da un exemplu de dragostea lui Dumnezeu pentru voi, să considerăm creatura cu numele de şarpe care a fost creat de un Dumnezeu. Şarpele are un corp lung şi subţire, numeroşi muşchi. El se deplasează cu mare viteză şi-şi poate folosi colţii înfigându-i în carnea voastră. Muşcătura lui

putând doborî un uriaş în câteva secunde, dar în schimb omul este capabil să-l tăie în bucăţi sau să-l strivească cu uşurinţă.

Acum, vom considera doi Dumnezei. Primul cu spirit ştiinţific, vede în şarpe o minunată creatură, căci el este foarte agil, culorile şi decoraţiile pielii sale sunt frumoase, scheletul său de asemenea pare a putea oscila oricât. Peste toate acestea, vine al doilea Dumnezeu, care spune invers, că şarpele este o creatură hidoasă şi infamă, o creatură răufăcătoare, a cărui muşcătură este periculoasă, care poate aduce moartea.

Pentru Tatăl toate sunt fiinţe, oricare ar fi starea lor; pentru El, toate lucrurile sunt inocente prin exprimarea lor în viaţa ce însăşi El este. Numai entităţile care prin atitudinile lor le-au făcut ca frumoase ori răufăcătoare. Numai Dumnezeii care prin facultatea lor de a crea, de a folosi gândirea care este Tatăl, să mediteze asupra creaţiilor şi să strice, judecând ceea ce de fapt este pur şi inocent, să considere altfel decât faptul de a vieţui (a fi).

Cât de mare este dragostea lui Dumnezeu (această dragoste care este chiar substanţa şarpelui) care să vă dea dreptul vouă, supremă lui creaţie, de a vă proiecta atitudinea şi voinţa la discreţie asupra şarpelui? Dragostea izvorului de viaţă pentru voi este atât de mare, că El consimte să devină orice lucru doriţi voi să devină. Tatăl va deveni orice veţi dori să fie. El vă permite să-l denaturaţi exact după cum vreţi. Viaţa ce este, va deveni infamă ori răufăcătoare, sau va atinge culmile frumuseţii sau bunătăţii; ea va deveni instructotul aşa cum doriţi să o vedeţi.

Şi nu este pur şi simplu minunat că Tatăl consimte să devină exact cum îl percepeţi sau cum îl doreşte dorinţa voastră capricioasă. Aceasta este cu siguranţă minunat. Este dragostea la gradul cel mai înalt.

Puteţi folosi gândirea cum înţelegeţi, căci dragostea Tatălui pentru voi este de nezdruncinat. Puteţi întrezări viaţa ce este Dumnezeu că tot ce poate fi mai infam ori rău, nu contează! Aceasta nu-l va împiedica pe Dumnezeu de a considera a sa, ca fiind a Lui. Ea este Dumnezeul Necunoscut şi rămâne neschimbată, căci Tatăl este, în El însuşi, total lipsit de atitudine. El este şi nimic mai mult.

Dragostea lui Dumnezeu nu este condiţionată de nimic. Dacă dintr-un fel sau altul Tatăl ar cenzura gândurile sau ar pune limite experienţelor despre El ca totalitate de viaţă, atunci aţi pierde libertatea pe care o aveţi de a continua dezvoltarea Sa pentru totdeauna. Şi nu veţi mai putea spori în înţelepciune

prin aventurile voastre, prin gândire şi nici înţelege dragostea şi bucuria că Tatăl este cu adevărat în fiinţa Sa.

Prin dragostea Sa, Dumnezeu vă dăruieşte întreaga libertate de a acţiona după cum vă place, căci voinţa voastră este chiar voinţa Lui. Aceasta este pactul pe care Dumnezeu L-a făcut cu fiii Săi. Orice aţi face, gândi, orice aţi simţi, sunteţi iubiţi. El vă autorizează să acţionaţi conform dorinţelor voastre, ştiind că voi sunteţi fără sfârşit şi nimic nu vă va putea despărţi de El. Tatăl n-a creat nimic mai puternic decât El ca să vă poată lua Viaţa. Astfel veţi exista veşnic. Şi atunci când viaţa în lumea asta se va termina, o alta va fi înaintea voastră, viaţă pe care veţi fi liberi să o faceţi după placul vostru.

Această viaţă de acum şi cea viitoare o veţi trăi după voinţa voastră. Este libertatea ce v-a fost dată de cel ce vă iubeşte pe care-l numim Tatăl, Dumnezeu-Atotputernicul, iubitorul de toate.

Voi sunteţi entităţi libere. Voi sunteţi în virtutea Puterii care este a voastră, care are ca nume voinţa şi prin facultatea voatră ce are nume dragoste (sau iubire).

CAPITOLUL 11
NIMIC DECÂT ADEVĂRUL. ŞTIŢI CARE ESTE „ADEVĂRUL”?
ADEVĂRUL ESTE CĂ NU ESTE ADEVĂR. ADEVĂRUL ESTE CĂ TOTUL ESTE

M – De-a lungul vieţii mele am încercat să înţeleg viaţa şi pe Dumnezeu şi pentru aceasta am mers din religie în religie şi recent din instructor în instructor. Sunt într-adevăr într-o confuzie, Ramtha, pentru că fiecare spune altceva şi învăţăturile sunt schimbătoare, chiar fiind vorba de probleme identice; ei merg uneori până a se contrazice unii pe alţii.

De exemplu, ascultându-vă nu este nici adevăr, nici greşeală. Dumnezeu ne iubeşte orice am face. Dintr-un anume punct de vedere această învăţătură îmi place totuşi, constat că este foarte diferită de celelalte. Printre lucrurile învăţate, unele sunt foarte „excentrice”, dacă pot spune astfel, şi foarte diferite de cele învăţate până acum.

Sunt într-o totală confuzie, Ramtha, nu mai ştiu pe cine să cred. Cum pot determina ceea ce este adevărat – ceea ce este adevărul?

R – Maestre, spune-mi mai întâi ce înţelegeţi prin „excentric”.

M – Înţeleg că trebuie într-adevăr să am un spirit foarte elastic pentru a putea înţelege şi acceptă anumite lucruri spuse.

R – Vreţi să spuneţi despre infinitate sau despre eternitate că ele sunt „excentrice”?

M – Într-un sens, da.

R – Ei bine, în acest caz învăţăturile mele sunt cu siguranţă „excentrice” în sensul că ele vă conduc foarte departe – până la graniţele eternităţii.

M – Acum, maestre, spuneţi-mi ce nu este adevărat. Sunt de exemplu, ceea ce participa la imaginaţie, fantasmele – ceea ce este departe de realitate

R – Ah! Dar ce este acea imaginaţie ori fantasme?

M – Gândurile pe care le întreţinem în minte, ceea ce gândul inventează.

R – Dar dacă întreţineţi asemenea gânduri, nu sunt ele reale? Nu sunt ele reale din punct de vedere al conştiinţei?

M – Ba da, dar ele pot fi reale doar în spiritul meu. Ele nu corespund neapărat unei realităţi.

R – Maestre, fiecare ar dori să ştie ce este adevărul. Dar admiţând că un astfel de adevăr ar exista, ce s-ar întâmpla cu celelalte care şi ele au realitatea în conştiinţă?

Ştiţi ce este adevărul? Adevărul este că nu este adevăr. Adevărul este că totul este.

Totul este adevărat maestre. Nu există nimic care să nu fie adevărat, căci toate lucrurile sunt derivate din Gândire, care este Dumnezeu şi Dumnezeu nu este doar un gând, ci realitatea tuturor gândurilor.

Totul este real căci gândul dă credit tuturor lucrurilor, toate au raţiunea lor de a fi. Ceea ce arătaţi a fi imaginaţie, ori fantasme au sigur o realitate deoarece aceasta este formată de gând plin de sens.

M – Chiar când acesta este în contradicţie cu realitatea exterioară?

R – Lumea exterioară despre care vorbiţi că ar fi reală, nu este decât o iluzie, o creaţie a realităţii supreme, adică realitatea invizibilă, având ca nume gând şi emoţie. Cum credeţi că lumea exterioară a prins contur? Prin imaginaţie şi fantezie. Odată ce gândul şi emoţia au luat formă materială, imaginaţia este din nou stimulată. Una şi alta se susţin mutual şi una şi altă

sunt cu siguranţă reale. Ceea ce este creat prin gândire, ce există în conştiinţă, dacă acestea se manifestă sau nu în realitatea materială, sunt adevărate, maestre.

M – Oricât ar părea de bizar?

R – Desigur, entitate, căci ceea ce determină a fi bizar sunt numai atitudinile. Orice gând întreţinut în spirit este adevărat, căci e viu în conştiinţă, de asemenea, ea face parte din realitatea supremă, spiritul lui Dumnezeu, fundamentul întregii vieţi.

Acum, maestre, vom face tot posibilul să vă scoatem puţin din încurcătură.

Dumnezeu Tatăl este Gândul – adevărul oricărui Gând. Ceea ce este minunat cu Dumnezeu, este desigur că în El nu există legi. Căci orice lege pentru El ar fi o limitare. Ori Tatăl este infinit şi el fiind fără limite, a acordat facultatea de a alege a fiecăruia. El v-a dat liberul arbitru, încât prin el puteţi accepta şi crea cu Gândul, indiferent ce adevăr, care serveşte personalitatea voastră. Voi puteţi percepe adevărul după voinţa voastră, după nevoia voastră de a progresa în înţelepciune. Şi orice adevăr ce puteţi crea în gând, Tatăl, viaţă îl împlineşte în aşa fel încât voi să înţelegeţi adevărul, toată dimensiunea Gândirii numită Dumnezeu.

Adevărurile sunt în funcţie de percepţie. Ele decurg din păreri, atitudini, credinţe devenite absolute pentru gândire. Părerea cuiva în legătură cu un lucru poate fi diferită de cea pe care o are un altul – adesea total – căci şi unul şi celălalt îşi formează părerea pe baza unei experienţe unice a acestei chestiuni, dintr-o înţelegere emotivă unică a sufletului lor, dobândite nu numai în această viaţă, dar şi în decursul vieţilor anterioare. Aşa încât ceva poate fi un adevăr pentru o entitate, iar pentru o alta un fals. Unul cu celalat nu ajung să se înţeleagă pentru că fiecare a avut experienţe emotive diferite.

Care din cele două adevăruri este cel mai bun? Ele sunt bune amândouă. Ambele entităţi au pe deplin dreptate, căci ambele au perceput adevărul în raport cu experienţa şi posibilitatea lor de înţelegere a lucrurilor. **Cel ce consideră că numai adevărul lui este cel bun, dă dovadă de o inteligenţă limitată.**

Fiecare entitate acceptă şi creează adevărurile de care are nevoie pentru împlinirea sa, şi pe care doreşte să-l experimenteze în vederea

progresului în înţelepciune. Şi pentru nevoile acestei experienţe, fiecare din ele caută adevărurile capabile să-i creeze condiţiile cele mai potrivite în ceea ce vrea să creadă. Aşadar, ansamblul adevărurilor pe acest plan este tot atât de numeros cât şi numărul Dumnezeilor care-l locuiesc, întrucât fiecare entitate are voinţă, dreptul şi nevoia să-şi creeze diferit adevărul său.

În consecinţă, ceea ce poţi auzi de la un instructor sau să auzi din gura lui, adevăr perceput de el – în felul acesta îl vede el, l-a învăţat, l-a creat şi a făcut experienţa. În concluzie, dacă învăţaţi cu 10 instructori diferiţi, confuzia dvs nu va putea fi decât foarte mare, fiecare învăţând adevărul său şi el fiind diferit de al celuilalt. O percepţie sau alta a adevărului poate fi potrivită cu nevoia dvs de moment. Dar dacă veţi căuta să deosebiţi care instructor spune adevărul, dacă cercetaţi toate adevărurile, veţi descoperi că toate sunt bune. Trebuie numai să vă hotărâţi până în ce grad doriţi să deveniţi un adevăr. Oricare va fi cel ales, el va deveni realitate în viaţă dvs.

Sunt mari instructori pe planul vostru, maestre, un fel de magicieni care au puterea de a face minuni. Nu contează că ei cred în moarte… aşa încât vor muri. Cu toate că ei au progresat mult în inteligenţă, ei rămân în limitele morţii şi ale muritului, ei nu au înţeles încă, că viaţa este cu adevărat un continum de a fi. Deci, admiţând că dvs acceptaţi adevărurile lor că adevărate, veţi deveni la rândul dvs magician. Dar aceasta nu vă împiedică să muriţi.

Adevărul este că în orice înţelegere, maestre, totuşi, trebuie să deosebim că orice adevăr este susceptibil de afânare, căci fiecare clipă afânează adevărul. Este motivul pentru care Dumnezeu nu este într-o stare de perfecţiune, ci mai degrabă de devenire. Fiecare entitate progresează continuu în înţelegerea sa, înglobând adevăruri din ce în ce mai nelimitate. Dar oricare ar fi înţelegerea, inteligenţa lucrurilor, din clipă în clipă, nu va fi decât adevărul aşa cum este perceput de ele.

Să luăm exemplul unei flori. Este adevărat că floarea este un boboc? Desigur. Dar odată înfloritâ, când ea nu mai este boboc, este ea mincinoasă? Nu, cu siguranţă. Ea se găseşte într-o stare de adevăr progresiv. De asemenea, când petalele i-au căzut, floarea este mincinoasă? Ce să mai spunem? Ea se găseşte încă într-o altă stare a adevărului său.

Orice învăţătură – că este orală, ori scrisă, care vorbeşte de lege sau care limitează omul, sau care desparte Ceea ce este în bine sau rău, sau cine pretinde că Dumnezeu este o entitate singulară mai

degrabă decât fiinţa a tot ce există – orice învăţătură de acest gen vine de la entităţi care foarte simplu au acceptat aceste lucruri că adevărurile lor şi se simt obligate să le răspândească în lume. Sunt adevărurile lor, maestre, şi n-au nicio vină. Dar există un adevăr încă mai mare, încă mai rafinat, a şti dacă cel ce învaţă că viaţa este limitată într-un fel sau altul, n-a progresat în inteligenţa să în măsura în care au făcut-o şi alţii. Dumnezeu poate fi limitat? Dacă ar fi, viaţa n-ar mai continua şi dvs n-aţi avea posibilitatea confuziei.

Ceea ce eu vă învăţ nu poate fi decât un mare adevăr, căci cine îndrăzneşte să spună de Dumnezeu că este fără de lege? Fiind fără lege, nu se poate servi nimeni de El pentru a-i constrânge pe ceilalţi şi a-i reduce la sclavie. Ori Tatăl, conştiinţă supremă, este cu adevărat fără limitarea care sunt legile şi judecăţile înguste. Dacă veţi progresa în adevăr şi veţi îmbrăţişa inteligenţa nelimitată a Tatălui, atunci veţi cunoaşte şi veţi înţelege cu adevărat dragostea, bucuria şi continuitatea ce este Tatăl.

Fiecare, nu cunoaşte decât ceea ce doreşte să cunoască. Şi cunoaşterea pe planul vostru se bazează pe frică, constrângeri asupra supravieţuirii şi gândirea dualistă. Ea este construită pe judecata separării. Ea este construită pe noţiunea de „cădere” după care omul este o creatură decăzută, separat de Dumnezeu. A limita omul înseamnă a-L limita pe Dumnezeu. Luându-i omului natura sa divină, este a-i lua divinitatea lui Dumnezeu.

Dacă ceea ce citiţi de la un instructor sau îl auziţi vorbind limitează dezvoltarea gândirii voastre, acesta limitează cu siguranţă de asemenea dezvoltarea Gândirii Tatălui. Fiţi atenţi la ceea ce vi se spune şi la felul în care vi se spune. Dacă ceea ce se spune limitează, separă, împarte, atunci este exprimarea unei adevărate limitări, provenind de la o entitate care n-a atins încă inteligenţa nelimitată.

Ceea ce veţi învăţa inevitabil de la toţi aceşti instructori, maestre, este că dvs vă sunteţi cel mai bun instructor, căci cine poate şti mai bine ceea ce vi se potriveşte decât dvs înşivă. Cum ar putea altul să ştie ceea ce vi se potriveşte, când fiecare este ocupat să-şi trăiască propria viaţă şi să-şi aprecieze adevărul punctului lui de vedere? Numai dvs singur puteţi determina experienţa necesară a împlinirii dvs. Singur dvs puteţi fi autorul

adevărului vostru, căci adevărul este găsit şi stabilit prin cunoaştere ştiinţifică sau intelectuală, el poate fi descoperit mai degrabă printr-o cunoaştere emoţională, adevărul fiind de ordinul perceperii a cunoaşterii profunde nu numai intelectuală. A-ţi cunoaşte adevărul, înseamnă să-l cunoşti prin sentiment.

M – Dar cum poate fi simţit ceva ca adevărat în cazul în care el se confruntă cu faptele sau dacă el este contrar descoperirilor ştiinţifice?

R – Maestre, nimic nu poate fi dovedit prin ceea ce dvs numiţi fapte, deoarece faptele se schimbă pe măsură ce evoluează şi se schimbă inteligenţa oamenilor. Totul este conjunctură, realitatea evoluează şi este creată constant de gândire şi prin emoţie. Faptele nu sunt decât manifestarea concretă a conştiinţei colective a unei clipe din istorie. Altfel spus, gândurile pe care totalitatea umanităţii o cuprinde în acel moment. Dovadă, maestre, este dată de sentiment, de emoţie, căci sentimentul este cel care dă mai înainte realitatea unui fapt.

Ce este acea realitate absolută? Adevărul absolut? Cu siguranţă nu faptele. Sunt sentimentele încercate atunci când acceptaţi un fapt ca realitate, că adevăr în spiritul dvs. Sentimentul este realitatea supremă, în el rezidă adevărul.

Realitatea, maestre, este conformă cu alegerea dvs. Nu mai alegeţi de aici înainte decât ceea ce vă convine, ceea ce doriţi să credeţi.

M – Dar, Ramtha, eu nu înţeleg cum pot lucrurile să fie aşa cum le descrii. Căci, în timpul când majoritatea oamenilor credeau că pământul este plat, ce se întâmpla cu marinarii pe mare, aceia care credeau că pământul este plat?

R – Cei care credeau că e plat, s-au trezit aruncaţi în mare. Cei care au crezut că pământul este rotund, şi-au continuat călătoria lor. Înţelegeţi?

Cei care gândeau cu tărie că pământul este plat, nu se aventurau în acele regiuni unde ar fi putut descoperi contrariul, şi cei ce erau convinşi de sfericitatea pământului, au făcut înconjurul. Ei nu ştiau că nu era chiar rotund, ci mai degrabă turtit. El este umflat în centru, turtit la poli şi găunos. Dar cei ce cred cu tărie că el este solid, nu vor cunoaşte că el este scobit, căci niciodată nu le va trece prin cap asemenea lucru. Inteligenţa lor este limitată. Totuşi, cu toată limitarea ei, are şi un adevăr.

Adevărul dvs, maestre, să fie nelimitat. Recunoaşteţi că lumea dvs este

rotundă. Şi ca să fiţi mai nelimitaţi în adevărul dvs, recunoaşteţi de asemena că este turtit la poli. Şi pentru a fi şi mai nelimitaţi în adevăr recunoaşteţi în plus că este scobit. Şi ca să fiţi şi mai nelimitaţi în adevărul dvs, înţelegeţi că acest centru al pământului este locuit, chiar foarte. Dar mergeţi şi spuneţi aceasta oamenilor dvs de ştiinţă.

Dacă dvs întreţineţi o credinţă de tip limitat, acesta este adevărul şi e drept. Dacă întreţineţi o credinţă de tip nelimitat această este adevărul dvs şi este drept. Dar, la drept vorbind, merită mai mult să credeţi în dvs înşivă, căci nimic – nicio entitate, niciun lucru, nicio realitate – nu este superioară dvs. Dvs sunteţi autorul întregului adevăr, creatorul realităţii, cel ce se dispensează de orice lege în împărăţia dvs.

Ceea ce voi spune tuturor entităţilor, oricare ar fi ele, este aceasta: Mergeţi şi învăţaţi de la instructorii voştri sau de la religiile voastre până la plictiseală sau până când lucrurile învăţate vă par lipsite de sens. Ajunşi la acest punct mergeţi şi căutaţi răspunsurile ce vă vor satisface sufletul. **Sufletul vostru cunoaşte adevărul care vi se potriveşte şi el o să vi-l comunice prin sentimente. Când un adevăr sună cum trebuie, sufletul se bucură**.

Adevărul este o iluminare, maestre. A spune despre un lucru că este adevărat, presupune că există un altul care nu este. Ori, după o înţelegere mai largă, nu există nici adevăr şi nici neadevăr, nu există decât viaţă în continuă evoluţie. Viaţa este unică realitate de la care porneşte întregul adevăr, dat fiind că adevărul este creat şi evoluează cu fiecare moment prin gândiri. De asemenea, puteţi în fiecare moment să vă schimbaţi părerea şi să gândiţi diferit, fără ca să înceteze a fi adevărat ce gândeaţi înainte. Şi un gând şi celalat sunt alegeri făcute în vederea unei înţelegeri prin emoţie.

Nu este altă realitate decât viaţa şi alegerile. Ziua în care veţi înţelege că toate sunt în acelaşi timp şi adevărate şi neadevărate, că lucrurile sunt, atunci veţi percepe adevărul sub toate feţele pe care aţi decis să le îmbrace pentru nevoile experienţei dvs. Şi un adevăr nu rămâne absolut decât atâta timp cât îl vedeţi ca atare. Din momentul în care nu-l veţi mai recunoaşte şi încetaţi de a-i mai acorda crezare, pierde orice realitate. Pentru acest motiv, acest plan poartă numele de „planul realităţilor creatoare”.

Orice adevăr pe care l-aţi creat în viaţa dvs, este susceptibil de a fi modificat. Trebuie să o aflaţi. Ceea ce vă face suverani este de a cunoaşte că

este posibil să gândim ceea ce vrem să gândim, cum este posibil să ne schimbăm părerea în orice moment.

După cât timp se poate deveni fericit? Nu este necesar decât timpul de a gândi bucurie. După cât timp te apuca disperarea? Este suficient de a gândi disperare. Care este adevărul subînţeles acestor stări de fapte? Ca să puteţi alege să deveniţi fericit sau disperat în orice moment şi ca să puteţi alege să schimbaţi exprimarea în orice moment – este suficient un gând. Aceasta este libertatea pe care Tatăl se bucură să vă vadă manifestând-o. Ziua în care veţi cunoaşte acest adevăr în voi, veţi depăşi limitarea, veţi redeveni Dumnezei. Şi în timp ce alţii vor fi încă la stadiul de a se lăsa guvernaţi de legi şi de coduri morale, voi veţi fi în întregime liberi, căci nu veţi avea alt adevăr decât cel al dvs propriu.

Totuşi, este un punct care trebuie semnalat. Când ne gândim că un lucru este, atunci el este cu adevărat. Atunci când întreţinem o credinţă, ea devine adevărată prin emoţie. Ceea ce explică că fiecare crede că deţine adevărul suprem. Orice realitate creată este unică, în aşa fel încât dacă cineva nu o înţelege pe a dvs este pentru că este prea profund implicat în a sa.

În ziua în care veţi înţelege că adevărul poate fi şi este efectiv orice lucru, atunci nu veţi mai fi supuşi limitării şi fără greutate puteţi participa la orice experienţă şi să învăţaţi de la ea. Atunci veţi fi liber, căci nemaisuportând jugul conceptelor şi al ştiinţei intelectuale, care are tendinţa să vă facă să spuneţi „Cutare lucru este aşa şi nu altfel”, atunci când în realitate acest lucru poate fi indiferent ce, care poate fi definit prin mijlocirea gândului.

Acest adevăr ce sunt pe cale a vă învăţa, maestre, vă va permite să fiţi mai nelimitat, căci el îmbrăţişează adevărurile tuturor şi permite ansamblului de adevăruri să coexiste între ele în armonie. Când veţi înţelege aceasta, veţi putea spune: „Eu sunt cu multe feţe în adevărul meu. Eu sunt nu numai un adevăr, ci toate adevărurile”. Atunci, curentul creaţiei va putea aluneca în dvs fără piedică şi nu vă veţi lăsa închis într-o lume de fiinţă exclusivă.

Fiţi cine sunteţi – şi nu sub conducerea lui Ramtha, a lui Budha sau a lui Iisus, sub a indiferent ce alt instructor, căci în ultimă instanţă, nimeni nu vă poate învăţa despre Sinele vostru divin. Nimeni în afară de dvs. În fine, pentru a vă împlini destinul, trebuie să deveniţi acela sau aceea care dvs sunteţi. Dacă veţi încerca să trăiţi conform planului de viaţă recomandat de oricine

altcineva, nu veţi deveni niciodată. Singura cale prin care puteţi înţelege cine sunteţi şi focul sacru din voi, constă în a asculta adevărata învăţătură prin emoţiile voastre.

Iubiţi ceea ce sunteţi din tot sufletul. Şi ascultaţi pe Dumnezeul din voi, el vă vorbeşte prin accente foarte subtile care se numesc sentimente. Sentimentele, dacă le ascultaţi, vă vor vorbi de adevăr şi de calea iluminării voastre.

Trăiţi adevărul pe care îl resimţiţi în fiinţa voastră. Trăiţi-l şi manifestaţi-l de aşa fel încât să fie mărturia slavei voastre. Făcând-o, evoluaţi, trăiţi şi înţelegeţi viaţa din punctul vostru de vedere şi oricare ar fi percepţia voastră, aflaţi că ea este bună. Fiţi propriul vostru învăţător, propriul vostru mântuitor, propriul vostru stăpân, propriul vostru Dumnezeu.

Meditaţi la lucrurile simple care vi s-au spus, căci prin ele veţi avea latitudinea să înţelegeţi, în aşa fel că nu veţi mai cădea în capcană de a dori să determinaţi ce este drept şi ce nu este, ce este adevărat şi ce este iluzoriu. Când vă veţi desprinde de legile dogmei şi a credinţelor religioase şi veţi înceta să vreţi conform adevărului cuiva, veţi deveni liberi să vă exprimaţi, veţi deveni liberi să cunoaşteţi toate aceste lucruri pe care sufletul voastru vă va îndemna să faceţi experienţa în vederea desăvârşirii înţelegerii voastre. Prin emoţie şi prin experienţă veţi deveni Dumnezeu, moment după moment, în ritmul vostru. Astfel veţi fi continuu eterni; nu veţi avea niciodată sfârşit.

Când veţi înţelege că în fiecare clipă a vieţii voastre contribuiţi la rafinarea fiinţei voastre şi că vă permiteţi fără a vă simţi vinovaţi, fără să vă judecaţi, atunci va veni ziua când veţi deveni adevărul oricărui gând – fundamentul întregii vieţi. Pentru aceasta este necesar să vă asiguraţi un recul (o dâre înapoi) în raport cu conştiinţa colectivă – a idealurilor ei, a identităţii ei şi să vă lăsaţi a fi adevărul vostru, EUL vostru încărcat de sens.

Timp de secole omul a trăit despărţit de natură sa divină; el a gonit din el facultatea de a alege şi a înlocuit-o cu legile. Dar iată, vântul schimbărilor suflă pe acest plan, incitând pe fiecare la noutăţi, să-şi facă bilanţul, să distrugă absoluturile. Sunt fericit că ei parte la schimbările în curs. Începând de azi, existenţa dvs vă fi mai veselă. Căci de acum înainte, cui îi vei da socoteală? Nimănui altuia decât dumitale, şi care va fi adevărul? Adevărul va fi ceea ce vei decreta că este. Căci lucrurile sunt după credinţa dvs şi veţi deveni după credinţa dvs. Înţelegeţi şi veţi învăţa numeroase persoane, numai

prin felul în care veţi trăi. Nu căutaţi niciodată adevărul. Fiţi, pur şi simplu. Fiind, veţi fi una cu infinite universuri.

M – Este material de meditaţie!

R – Desigur, maestre. Acesta care este. Amin!

M – Practic astrologia de mai mulţi ani, dacă-mi puteţi comunica informaţii care să-mi mărească eficacitatea pe lângă clienţii mei.

R – Maestre, mai întâi să-mi spuneţi de ce vă delectaţi cu practicarea astrologiei?

M – Cred că stelele şi planetele au o influenţă asupra vieţilor noastre şi prin a le studia ne permite să înţelegem mai bine şi destinul, de asemenea.

R – Maestre, omul este în căutarea patriei sale. De aceea, el scrutează misterul atât de profund al stelelor ce strălucesc pe firmament. El ştie instinctiv că locul său de origine este mult mai vast decât măsura naşterii sale, când omul de odinioară a început să scruteze luminile nopţii, a observat cu mirare că se mişcau şi acea mişcare era în concordanţă cu schimbarea sezoanelor şi când a observat că există în ele o putere necontrolabilă, el a considerat că mişcările lor erau răspunzătoare de soarta bună sau rea ce survenea în împărăţia oamenilor.

Nu numai un „înţelept” sau un „profet” a întrebuinţat puternică credinţă în stele pentru a guverna imperii şi să domnească peste ele. Şi când profeţiile se realizau, asupra cui cădea răspunderea? Desigur nu asupra clarvăzătorilor. Nu puteau fi decât „stele aducătoare de necaz”. Stelele în liniştea lor nu s-au putut niciodată apăra şi proclamă în inocenţa lor.

Maestre, am învăţat următoarele: în această lume fiecare este un Dumnezeu dotat cu liber arbitru. Şi la începuturile voastre, voi, fiinţe de lumină, entităţi suverane, aţi întrebuinţat liberul arbitru în crearea stelelor, a planetelor şi a tuturor universurilor, atât vizibile cât şi invizibile. Mai târziu, aţi creat trupurile voastre, atât de bine încât sunteţi mult superiori oricărui ansamblu de stele sau planete. Şi rămâneţi până în ziua de azi dotaţi cu acea puternică putere creatoare de la începuturile voastre. Şi de-a lungul timpurilor niciodată n-aţi creat ceva care să vă domine – un lucru – nu va domina decât dacă credeţi că va domina. Şi chiar aşa, rămâneţi stăpân pe viaţa dvs, deoarece dvs aţi acceptat să credeţi că un lucru exterior fiinţei dvs vă domină, permiţând destinului să fie altfel.

O mulţime de lume are încredere în astrologie. Şi astrologia are cu siguranţă adevărul său mai bine spus aceasta este credinţa lor. Dar faceţi un pas în plus şi întrebaţi-vă cine este autorul acestui adevăr şi cum ar putea fi mai puternice stelele şi planetele în mişcările lor, decât cine le-a creat. Voi nu puteţi descoperi cine sunteţi prin intermediul astrelor. Să ştiţi că ele nu sunt cele ce decid destinul vostru. Căci dacă ar avea puterea, ce ar deveni facultatea de a visa, imagina şi crea?

În fiecare din vieţile voastre în acest plan v-aţi născut sub un număr infinit de stele. În consecinţă a spune că destinul vostru este guvernat sau influenţat de stele, este nu numai lipsit de sens dar şi contrar libertăţii voastre de exprimare.

Dumnezeii au creat numeroase jocuri în astrologie. Şi acum se face că acest joc al astrologiei devine periculos. Căci poate inspira entitatea la frică de viitor şi să-l facă să creadă că determină zilele viitoare ale emoţiilor sale. Cei care cred că astrologii au toată înţelepciunea şi toată cunoaşterea, punându-şi apreciabilele lor vieţi în mâna altora, ei bine cu această eu nu sunt de acord.

Astrologia nu este decât un joc, aşa cum este dogma religioasă, sau politică sau piaţa publică. Tot astfel cum sunt toate aceste lucruri care vă subjugă făcându-vă să vă jucaţi de-a supravieţuirea. Practicanţii astrologi sunt desigur lăudabili în grija lor pentru alţii, în dorinţa lor de a le veni în ajutor. Mai mult, studiul stelelor este un lucru foarte frumos din pricina frumuseţii mişcării lor şi a misterului încântător. În schimb, a-ţi fundamenta viaţa pe ele, maestre, înseamnă a vă reduce rangul suveran la nivelul gazului din care sunt făcute.

Astrologia nu este decât un instrument, un joc. Adevărul adevărat iese din gură astrologului care spune: „Am reuşit să văd ce vă aşteaptă în viitor”, deoarece el a captat anumite energii în câmpul emotiv, câmpul electromagnetic al clientului său. Dacă aţi spus lucruri identice şi în alte circumstanţe, persoană va fi cu siguranţă foarte mirată, dar mai puţin intrigată că în faţa acestei revelaţii că vina este datorată cutărei stele. Dvs participaţi la un fel de plan cosmic. Ceea ce făceau, de asemenea, înţelepţii din antichitate, care scrutau flăcările, o suprafaţă de apă, care provocau explozii, care beau vin sau elixiruri – toate aveau ca obiectiv să facă mai acceptabile anumite adevăruri.

Din toate timpurile, omul a căutat în afară de el însuşi răspunsuri şi raţionamente asupra destinului său. Întotdeauna a fost mai reconfortant să dea vina pe tăcutele stele, pe regi şi conducerea lor, pe „voinţa lui Dumnezeu”, decât să caute în el, creatorul universului. Întotdeauna a fost mai uşor să se meargă şi să se cerşească sfat preoţilor şi profeţilor, decât să admită că este autorul propriului său destin.

Atâta timp cât veţi căuta în afară mobilurile destinului vostru, nu veţi auzi vocea interioară – cea a autorului tuturor adevărurilor şi creatorul a tot ceea ce este. Veţi sta la latitudinea credinţelor superstiţioase şi a judecăţilor extravagante, şi acestea vă vor împiedica să descoperiţi fantastică putere şi infinită inteligenţă care sunt cu adevărat ale voastre.

Dvs, maestre, sunteţi o entitate suverană, capabilă să captaţi şi să creaţi adevăruri după alegerea dvs. Puteţi deveni stăpân pe împărăţia dvs dar şi sclavul ei – totul depinde de dorinţa dvs. Atunci când vă veţi da seama că fiecare entitate creează şi guvernează cu adevărat viaţa sa, că ea poate transforma destinul, această descoperire vă va permite să creaţi pentru dvs o viaţă mai nelimitată.

Judecând jocurile dvs, amintiţi-vă cine le-a creat. Mai mult, amintiţi-vă că acest creator susceptibil de a fi vulnerabil, poate într-o clipă să modifice ceea ce nu-i place şi să reia conducerea vieţii sale.

În timpul lecturii unei teme, maestre, mi-ar plăcea să procedezi astfel: La sfârşitul calculelor şi previziunilor, odată cu lectura temei terminată, spuneţi clientului că universurile nu sunt nimic fără el, că fără ei nici stelele, nici planetele n-ar exista. El nu va uita aceste cuvinte. Ele îl vor face să se gândească şi îl vor inspira.

Sunt bucuros că aţi venit. În această adunare veţi dobândi cunoştinţe profunde. Din toţi cei veniţi aici, un anumit număr nu vor asimila adevărurile nelimitate pe care vă învăţ. Nu toţi doresc să obţină libertatea, ceea ce aduce suferinţa, durerea, disperarea, să ştie că sunt totuşi iubiţi, că sunt totuşi în adevăr, că sunt totuşi Dumnezeul – creatorul tuturor realităţilor.

CAPITOLUL 12

VIAŢA ESTE SCUTITĂ DE LEGI. ZIUA în CARE OMUL SE VA ELIBERA DE CONŞTIINŢA CE REDUCE CU LEGILE SALE, CU REGULILE ŞI OBIECTIVELE SALE, VA DESCOPERI BUCURIA ŞI

PACEA. ACEASTĂ BUCURIE ŞI PACE îl VA FACE SĂ SE IUBEASCĂ ŞI SĂ IUBEASCĂ UMANITATEA ÎN ÎNTREGIME

M – Aş dori să ştiu cum să ne conformăm planului lui Dumnezeu?

R – Planul lui Dumnezeu? Ce vă face să credeţi că Dumnezeu nutreşte un plan?

M – Este cu siguranţă un motiv care să facă lucrurile să fie aşa cum sunt.

R – Tatăl nu cunoaşte decât un ţel: a fi astfel ca toate lucrurile să poată să-şi exprime viaţa pe care o are. Dacă ar fi avut un plan, voi n-aţi avea libertatea să-l exprimaţi pe Dummnezeu în voi. Altfel spus aţi fi fost privaţi de totală originalitate şi aptitudinile de a evolua şi de a dezvolta principiul de viaţă numit Dumnezeu.

Unicul **„ţel”** al lui Dumnezeu este de a fi ceea ce este. El este toate lucrurile, vibrând la unison cu ele înşile, după o notă ce îşi are fundamentul în gândire, apoi răspândindu-se în masă vibrând, ajutând conştiinţa şi luând de la ea, exprimând un moment în plus de la viaţă. Toate lucrurile se exprimă de acord cu toate celelalte în momentul următor al eternităţii. Dacă Dumnezeu ar avea un plan, el ar limita viitorul.

Acest covor de păr pe care staţi dvs, pentru ce motiv este aici? Pentru că este pur şi simplu. El este în conformitate cu intenţia lui Dumnezeu, în raport cu tot restul. Pentru care motiv acest iubit maestru ce este în acest loc? Pentru că este. Şi acel iubit maestru de acolo, cum se găseşte el în acord cu intenţia lui Dumnezeu? Fiind exact ca şi dvs. Şi cum eu însumi sunt eu în acord cu intenţia lui Dumnezeu? Sunt entitate. Sunt cum este şi covorul de păr de pe jos. Cum eu însumi mă voi adapta intenţiei lui Dumnezeu? Iubindu-vă. Vă iubesc cu o iubire foarte mare, atât de mare pe cât este posibil, căci am această capacitate. Eu nu mă preocup să ştiu dacă iubirea mea este conformă vreunei intenţii iluzorii a lui Dumnezeu.

Cum pot eu să ajut la existenţa globală a vieţii? Ajutându-vă să înţelegeţi ceea ce Tatăl este cu adevărat şi de ce vă iubeşte, indiferent de ceea ce sunteţi. Şi poate dându-vă o imagine mai clară la îmbinarea lucrurilor între ele, astfel că voi să înţelegeţi că motivul lor de a exista este numai exprimarea, nu conform vreunui plan, vreunui motiv viitor, dar din simplu

motiv că ele sunt în viaţă.

Aceasta este important. Căci, înţelegând că viaţa este, fără nimic altceva, voi aveţi puterea să creaţi pe a voastră cel mai bine cu putinţă. Şi puteţi fi siguri de aceasta: orice aţi face într-un moment, veţi vibra în mijlocul întregii vieţi şi veţi continua să o faceţi şi în momentul următor şi în toate momentele viitoare.

Viaţa este fără plan, maestre. Ea este, fără nimic altceva. Fiinţa este suprema ei expresie. Ceea ce este important entitate, că dvs să existaţi; restul este fără importanţă.

M – În consecinţă, nu există nicio cale specifică după care să trăim. Putem fi şi să facem ce vrem „toate lucrurile merg" ca să spunem aşa.

R – Bineînţeles! Aceasta este dragostea pe care Tatăl v-o poartă.

M – Dar în acest caz, care este sensul vieţii?

R – Sensul vieţii, maestre, este de a exprima pe scena vieţii gândurile pe care le nutriţi în dvs şi oricare ar fi exprimarea la care vă duce aflaţi că acestea sunt invariabil în armonie cu viaţa care întotdeauna este.

Obiectivul vieţii este de a face din ea, de a fi creatorul, de a fi lumina. Nu există altă soartă decât aceea constând în a trăi şi a vă permite de a fi conform cu dorinţele voastre în timp ce viaţa se desfăşoară în voi, moment după moment să ştiţi că sunteţi înzestraţi cu o libertate nelimitată. Puteţi fi, face şi deveni tot ce doriţi.

M – Dar în acest caz, anumite acte nu sunt în contradicţie cu legea lui Dumnezeu despre care se vorbeşte în Biblie?

R – Minunată entitate, Tatăl vostru mult iubit n-a creat nicio lege, afară de una, aceea de a vă cere să exprimaţi viaţa conform cu voinţa voastră suverană, căci numai prin exercitarea voinţei veţi putea dezvolta conştiinţa a toată viaţa – ceea ce Tatăl este. Dacă Tatăl ar fi fost o entitate creatoare de legi, ar fi negat libertatea voastră de exprimare şi a sa prin care viaţa evoluează şi se perpetuează. Ar fi o sursă limitată, având un sfârşit; ori Dumnezeu nu are sfârşit.

Legea Unicului pe care v-o învăţ implică că Dumnezeu, sursa oricărei vieţi, va permite tuturor să vă exprimaţi prin Fiinţa Sa, aşa cum doriţi, în virtutea libertăţii vostre; căci numai prin libertate veţi putea ajunge să cunoaşteţi pe Tatăl şi să vă uniţi din nou cu El.

Şi ziua în care v-aţi întors la Tatăl şi el va contempla reîntoarcerea la El însuşi, va fi desigur o zi mare, căci veţi deveni la fel cum şi Tatăl este, adică dragoste nelimitată. Dumnezeu Tatăl este fără lege. Omul şi nu Dumnezeu, a creat legea. Tatăl a dat omului liberul arbitru că, în sfârşit, să poată crea cu gândul orice credinţă, orice adevăr, orice atitudine pertinentă unei mai bune înţelegeri a ansamblului vieţii. Omul a folosit această libertate pentru a crea legi pe care el le-a judecat necesare vieţii sociale. Din nenorocire, majoritatea legilor au fost făcute fără milă, numai cu scopul de a intimida şi de a reduce la sclavie lumea. Ele au fost stabilite cu intenţie de a limita libertatea, nu de a o exalta. Dacă omul nu poate trăi fără lege, este pentru că el trăieşte în teroarea lui însuşi şi deci se gândeşte că legile sunt indispensabile ca să-l guverneze. Singura raţiune că el a pierdut simţul naturii sale divine şi a nemuririi sale.

M – Dar în absenţa legilor, Ramtha, cum ar fi posibil să împiedicăm pe un oarecare să exprime răul în el – de a comite acte reprobabile?

R – Permiteţi-mi să vă spun acestea, maestre: în aranjamentul cosmic toate lucrurile sunt şi nu există lucruri ca răul. Cu toate că s-a scris că omul este rău în sufletul său, aceasta nu este adevărat, el este divin în sufletul lui. Căci sufletul său şi tot ceea ce este, sunt de la Dumnezeu; ele nu pot avea altă ordine.

Nimic nu este în afară judecăţii Tatălui, a Fiinţei. Absolut nimic! Orice gând, orice act judecat că nociv de către unii, că nefast sau greşit, există în conştiinţa acestor persoane, aşa încât gândul menţionat face parte din Spiritul lui Dumnezeu. Şi în măsura în care toate lucrurile fac parte din Dumnezeu, a spune despre un lucru că este rău, ar însemna de asemenea că Dumnezeu este rău, ceea ce cu siguranţă nu este. Nici că Dumnezeu este bun, căci El nu poate fi bun decât în raport cu răul.

De fapt, Dumnezeu nu este nici bun, nici rău: El nu este mai degrabă răul decât binele. Şi nici că nu este perfect. Tatăl este calitatea de a fi toată viaţa, momentul eternităţii care se scurge în bucurie, pentru bucuria de a cunoaşte. Forţa vieţii nu are capacitatea de a denatura, de a ieşi din starea de a fi, judecând o parte din ea ca bună sau că rea, diabolică sau divină, perfectă sau imperfectă.

Ştiţi ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu ar spune cuiva: „Ceea ce faci e rău”? Conştiinţa entităţii care exprimă un lucru pe care are nevoie să-l exprime, va fi în întregime lipsită de viaţă. Şi dacă un asemenea lucru s-ar

putea petrece, atunci viaţa ar înceta să existe căci liberul arbitru, care face posibilă creaţia, ar înceta să existe. Dar Dumnezeu este integrat nelimitat, el este totalitatea neîmpărţită a Fiinţei. Dumnezeu nu se poate privi cu ochii limitării, ai restricţiei. Dacă ar putea, voi n-aţi fi în această lume, să exprimaţi facultatea de a vă judeca, sau de a judeca pe fraţii voştri.

Nu există nici bine, nici rău, maestre: nu există decât a fi, şi în a fi toate lucrurile se măsoară numai..... Împlinirii. Ceea ce ai făcut într-o zi, fie frumos, fie abject, l-ai făcut din nevoile cunoaşterii.

Sufletul tău te îndeamnă să înveţi prin această experienţă şi să progresezi în înţelepciune. Ceea ce nu este nici rău, nici pervers, ci este preţul ce trebuie plătit pentru a deveni Dumnezeu. **Omul este cel ce judecă omul, şi nu Dumnezeu**. Omul în creativitatea sa a inventat balanţa binelui şi a răului, în fine, ca să retragă fraţilor săi libertatea de exprimare. Frică de pedeapsă, în caz de nerespectarea dogmelor religioase sau a legilor unei ţări, este sabia care a reacţionat şi a constrâns naţiunile timp de milenii. Şi dacă ar putea exista ceea ce voi numiţi un lucru „rău”, ar fi aceea constând în a ridica unei entităţi libertatea de a exprima pe Dumnezeu în el. Pe scurt, de câte ori cineva face aşa ceva semenului lui, o face de asemenea şi împotriva lui însuşi şi într-o formă mai puternică încă. **De câte ori impuneţi cuiva o pedeapsă sau o limitare aceasta devine în propria dvs conştiinţă, şi chiar în virtutea acestei legi vă veţi limita şi vă veţi judeca.**

Omul nu este rău în sufletul său. Cu toate că trăieşte sub auspiciul răului, după o înţelegere superioară, un astfel de rău nu există. Există numai teatrul vieţii care acordă la fiecare dreptul să creeze cu gândul său şi după alegearea să. Aceasta este unică realitate care este. În această realitate Dumnezeu permite să fie creată iluzia răului prin superstiţie, credinţele dogmatice şi atitudinile foarte limitate de închidere a omului în general. Tot mereu observând şi tot judecând credinţa în rău, răul sfârşeşte prin a exista cu adevărat în realitatea cuiva – dar numai în realitatea acestei persoane. Singurele legi care au o existentă, sunt acelea pe care le hotărăşti şi le faceţi efective în viaţa dvs. Dacă aţi hotărât să credeţi în bine şi în rău, atunci această credinţă devine o realitate pentru dvs şi nu aţi greşit câtuşi de puţin. Dar amintiţi-vă că aceasta este doar realitatea dsv nu a mea şi nici a altcuiva. Este a dvs conform unui gând, unei credinţe, unei păreri.

Atâta timp cât veţi păstra această părere, ea va avea cu siguranţă o realitate. În ziua în care nu îi veţi mai acorda (energie) crezare, ea va înceta de a mai fi o realitate. Lucrurile sunt deci foarte simple. Acum maestre, spuneţi-mi, ce este pentru dvs răul. Cum înţelegeţi răul?

M – Ei bine, aş spune că este opusul binelui. Dar pentru mine, răul, înainte de toate implică a face un neajuns cuiva.

R – Adevărat? Şi pentru ce aceasta ar fi rău?

M – Deoarece, şi ca să dau un exemplu, dacă cineva ar vătăma pe fata mea, ar fi un rău. Să spunem că ar fi pentru ea riscul de a muri.

R – Aceasta ar fi judecată dvs despre rău. Ce rău este în a muri?

M – Vă gândiţi că crima chiar nu este un rău?

R – Aşa este. Nu cred că crima este un rău, pentru că eu nu mă limitez, crezând că orice ar fi poate lua sfârşit pentru mine, nimic nu este distrus vreodată. Absolut niciodată! Tatăl care este Fiinţa şi viaţa odată pentru totdeauna, n-a creat nimic care să fie superior Lui şi care ar putea contracara garanţia vieţii. Ceea ce Tatăl a creat, maestre, nimeni nu-l poate supune; acestea vor trăi etern. În consecinţă, copilul dvs nu va fi distrus, deoarece nimic nu poate distruge viaţa lui Dumnezeu.

M – Deci, după dvs crimă, ea însăşi, nu este un rău, niciun prejudiciu?

R – Aşa este. Nu cred că crima este un rău, pentru că eu nu mă limitez, crezând că orice ar fi poate lua sfârşit pentru mine, nimic nu este distrus vreodată. Absolut niciodată! Tatăl care este Fiinţa şi viaţă odată pentru totdeauna, n-a creat nimic care să fie superior Lui şi care ar putea contracara garanţia vieţii. Ceea ce Tatăl a creat, maestre, nimeni nu-l poate supune; acestea vor trăi etern. În consecinţă, copilul dvs nu va fi distrus, deoarece nimic nu poate distruge viaţa lui Dumnezeu.

M – Deci, după dvs crimă, ea însăşi, nu este un rău, niciun prejudiciu?

R – Aşa este, maestre vă spun că viaţa este fără sfârşit. Da este încă şi întotdeauna. Şi din clipă în clipă, fiecare entitate se exprimă pe scena Vieţii, fiecare are nenumărate ocazii să se împlinească în fericire. Dar felul în care el va decide să împlinească fiecare clipă va depinde întotdeauna de voinţa să şi de dorinţele sale şi de tot ceea ce va simţi că este bine pentru el. Aceasta este alegerea lui. Aceasta este adevărata forţă care guvernează omul – gândurile şi emoţiile care îl însufleţesc din străfunduri.

Conducerea şi religiile voastre pot încerca să contrazică masele prin legi, reguli şi regulamente, dar niciodată nu vor ajunge să conducă voinţa secretă a entităţii, pusă în acţiune de gând; numai entitatea o poate face. Şi dacă voinţa incită o entitate să omoare pe cineva, real sau numai în suflet prin gândire (amândouă sunt egale, căci ceea ce este făcut în gând este ca şi cum ar fi făcut concret – şi nu exisă nici o singură entitate care să nu fi spintecat pe cineva în gând) această entitate deci are nevoia de a face o asemenea experienţă. Aceasta are raţiunea de a exista. Şi mi-ar plăcea să înţelegeţi că entitatea care ia parte la această exprimare a crimei nu este victima a celui din urmă. Căci poate s-a gândit la posibilitatea de a fi ars, sfârtecat sau brutalizat. Şi pentru faptul că a avut în vedere asemenea lucruri de care se temea, l-a atras până aproape în pragul casei sale. De asemenea, şi unul şi celălalt, unul având nevoia să omoare şi celălalt având nevoia să fie omorât – pentru faptul că era necesar să înţeleagă ce înseamnă să te laşi omorât – se atrăgeau mutual, pentru nevoia experienţei.

Un mare număr de oameni vor fi îngroziţi de un asemenea act. Ei vor judeca şi blestemă criminalul. Dar eu iubesc entitatea care a omorât. Dar cum aş putea să mă împiedic? Ar fi în afară destinului, a Vieţii, a minunilor lui Dumnezeu? Nu, deloc, maestre.

Victima va renaşte, încă şi încă, căci viaţa este perpetuă şi continuă. Este singurul lucru perpetuu. Dacă aş detesta actul şi aş judeca pe ucigaş, pe mine însumi m-aş judeca şi viaţa mea ar fi afectată de această judecată, pot să vă asigur. Căci Eu SUNT-ul ar fi luat parte din Sine şi l-ar fi separat de fiinţa sa în consecinţă, mi-aş fi pierdut integritatea. Înţelegeţi? Criminalul, încă dinainte şi-a pronunţat propria lui sentinţă, căci va fi la discreţia atitudinilor în faţa actului său, va trebui să şi le asume în împărăţia gândurilor sale şi a emoţiilor sale în eternitatea clipelor ce vor urma.

Eu nu detest actul. Eu l-am supus raţiunii mele. Eu îl înţeleg. Eu nu mă opresc la el.

În inteligenţa numită Dumnezeu, nimic nu este rău. Totul este experienţă procurând înţelepciune, iată răspunsul pe care vi-l dau. Şi în ziua în care omul nu va mai fi condamnat de fraţii săi şi când vor observa că el nu este rău în fiinţa sa, că este Dumnezeu în fiinţa sa, în care va înţelege că este total iubit şi susţinut de forţa vieţii numită Dumnezeu, în ziua aceea se va stinge nevoia lui de a experimenta războiul sau violul sau crimă, sau oricare

situaţie de acest gen, în aşa fel încât să poată să înţeleagă meritul sau, puterea de a fi şi imortalitatea lui. Şi când omul se va elibera de această conştiinţă limitată, cu legile şi cu regulile ei, el va descoperi bucuria şi pacea de a fi, graţie cărora el se va putea iubi şi pe el şi întreaga umanitate şi ce va permite ca toţi să trăiască în libertate, fiecare după propriile lui destine, încărcate de sens. El va iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu. Atunci va fi cum Dumnezeu este; el va fi fundamentul care hrăneşte şi care păzeşte toată viaţa. Amin.

M – Două persoane au intrat recent în viaţa mea şi aş dori să ştiu pe deoparte de ce, pe de altă parte dacă am mai fost reuniţi şi în alte vieţi anterioare?

R – Dacă sunt în viaţa dvs entitate, înseamnă că îi doriţi şi ei de asemenea. Poate exista un motiv mai important?

M – Dar eu nu sunt sigură că vreau ca ele să fie în viaţa mea. Am presupus că prezenţa lor înseamnă poate o legătură karmică între noi şi că trebuie să învăţăm unii de la alţii.

R – Vedeţi maestre, când legăturile nu sunt satisfăcătoare, ideea romantică ne face să presupunem că poate am fost deja împreună în vieţile anterioare dându-le o latură fascinantă care le lipsea. Ceea ce se numeşte „legătură karmică” se justifică printr-o legătură excesiv de simplă: nevoia. Aveţi nevoie să vă întâlniţi cu o mulţime de lume de-a lungul vieţilor voastre, interminabilele dvs vieţi, apreciaţi toată această companie şi îi doriţi prezenţa. Dar dacă ar trebui să trăiţi cu aceeaşi prieteni, viaţă după viaţa, după un anumit timp aţi găsi această monoton şi plicticos. Dacă astăzi îi regăsiţi, singură lecţie ce vă rămâne de conchis poate, este că nouă întâlnire nu are alt sens decât acela de a învăţa să vă despărţiţi de ei.

M – Bine, cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi. Dar aş dori să vă pun o a doua întrebare despre karmă. Mi s-a spus că evenimente că crime, furturi sau accidente pot fi atribuite karmei, că ele ar restabili un echilibru cu evenimente dintr-o viaţă trecută. Mi-ar plăcea să îmi spuneţi ce părere aveţi despre karmă.

R – Ceea ce numiţi voi „karmă”, nu este legea lui Dumnezeu, ci a celor care cred în ea. Din nenorocire, că aceştia din urmă sunt legiuni, care luptă cu ardoare să atingă o cunoaştere iluzorie cu numele perfecţiune. Ei cred că

trebuie să se reîncarneze şi să plătească în viaţa viitoare pentru acţiunile şi această viaţă. Ei atribuie evenimentele vieţii lor oricare ar fi ele, karmei! Ce nefericită explicaţie a vieţii, maestre, viaţa merită cu mult mai mult.

Legile karmice la drept vorbind sunt o realitate, dar numai pentru cei care cred. Singurele legi existente sunt acelea cărora fiecare le permite acţiunea în imperiul lor. Adevăratul legislator este entitatea suverană. Fiecare entitate este dotată cu un EU, care acceptă adevărurile, şi pentru acest eu viaţa va fi ceea ce el va numi adevăr, după legile pe care le va stabili. De asemenea, este şi prin credinţa unei înţelegeri greşite din care mulţi oameni au stabilit de la ei putere legi de echilibrare şi idealul numit perfecţiune.

Dacă veţi decide să credeţi în karmă, veţi fi cu siguranţă la discreţia propriei dvs creaţii, deoarece aţi dat autoritate acestei credinţe. În acest caz, karma se va produce (va fi eficientă) în viaţa dvs. În acest caz puteţi fi sigură că veţi renaşte aici mereu şi mereu în aşa fel încât veţi anula sau veţi exalta efectele actelor voastre dintr-o viaţă anterioră.

Eu nu recunosc nici karma, nici perfecţiunea, care în ochii mei reprezintă limitarea şi nu transcederea limitării. Cei care luptă pentru perfecţiune printre restricţiile karmei, nu vor realiza niciodată pentru ceea ce luptă. O karmă fiind realizată, apare o alta: niciodată nu vor atinge fiinţa, starea lui Dumnezeu, căci vor fi continuu în situaţia de ascultare şi nu de încasator. Perfecţiunea nu există; nu este decât fiinţa, iar fiinţa voastră se schimbă, evoluează în fiecare moment, atât de mult încât este imposibil să se stabilească la starea de perfecţiune.

Eu nu recunosc decât fiinţa, în întregime exceptată de legi şi de idealuri, căci legile şi idealurile împiedică devenirea Sinelui, Dumnezeu. În optica fiinţei, nu este nimic de făcut în viaţă decât ceea ce vrei să faci. Dacă hotărăşti să accepţi învăţăturile karmei, karma va fi creată prin această alegere pentru nevoile experienţei dvs. Dar înţelegeţi că veţi crea în acelaşi timp şi iluziile puterii limitate şi a plăţii. Astfel va fi cazul dvs şi veţi fi prizonierul propriului gând limitat.

Sunteţi liberă. Sunteţi liberă de a crea într-o clipă adevărul, realitatea, iluzia alegerii dvs. În orice clipă de asemenea puteţi reveni asupra deciziei precedente deoarece sunteţi dotaţi cu putere nelimitată.

Karma nu are existenţă, numai nevoia are. Ori nevoia este extrem de inconştientă, ea poate dispărea chiar în momentul în care aţi resimţit-o.

Crimele, accidentele şi furtunile nu pot fi considerate ca pedepse, ca plată în schimbul actelor comise în trecut. Sunt creaţia voastră, rezultatul gândurilor şi experienţelor ce le-aţi avut în vedere. Nici ele nu sunt stări sau circumstanţe menite să dureze o veşnicie. După o înţelegere lărgită nu pot fi considerate drept fenomene înspăimântătoare. Dintr-un punct de vedere retrospectiv, ele sunt de fapt excelenţi (profesori) instructori.

Să presupunem că asistaţi la masacrul a 10.000 de inocenţi. Atunci vă veţi spune: „Ce nenorocire! Şi gândiţi-vă că îngerii din cer nu plâng în faţa unei asemenea atrocităţi. Ei continuă să cânte gloria lui Dumnezeu!”. Ah, da bine, ei nu plâng! Motivul este că ei nu sunt supuşi unei credinţe limitate care să-i facă să se gândească că viaţa ar putea vreodată să sfârşească. Ei ştiu că cei care sunt omorâţi, sunt imediat ridicaţi la cer, cum spuneţi dvs în vederea (unui nou) întreprinderi, unei noi ucenicii superioare de a face alte experienţe – şi pentru ceea ce eu numesc, pentru alte aventuri. Şi cu toate că sunt înmormântaţi şi plânşi, cele 10.000 de corpuri, Dumnezeu El nu plânge. Din acest motiv ziua de mâine vă este asigurată.

Cine după părerea dvs a creat destinul? Multă lume crede într-un suveran care manipulează pe toată lumea şi ar fi cauza tuturor lucrurilor, descărcându-se astfel de responsabilitatea propriilor vieţi. Dar eu vă spun că dvs singură sunteţi stăpânul destinului dvs. Sunteţi creatorul tututoror momentelor vieţii dvs, prin gândurile şi emoţiile întreţinute. Nu este decât un singur lucru pe care trebuie să îl învăţaţi, să ştiţi că această clipă, acest prezent durează cu siguranţă pentru totdeauna acestui prezent fiecare clipă este în întregime nouă. În întregime nouă maestre. Nu este prizonierul de ieri; el este prezentul pe care l-aţi creat aşa fel încât să puteţi da realitate viitorului dvs. În consecinţă, sunteţi liberă de a face ceea ce doriţi să faceţi în această clipă. Tatăl v-a acordat libertatea şi puterea de a crea din nou fiecare clipă. Aceasta este dragostea Lui pentru dvs.

Nimeni nu este condus de trecutul său. Orice aţi putut face fie că a trecut doar o clipă sau o mie, n-aveţi nicio datorie de plătit. În clipa comiterii actului dvs aţi dobândit o oarecare înţelegere şi astfel aţi putut descoperi că era bun şi plin de sens pentru a-l întreprinde.

Trecutul nu este decât o clipă prezentă a cărei experienţă am făcut-o şi care nu mai este. Aţi învăţat de la el tot ceea ce trebuia învăţat – această cunoaştere este singura incidenţă cu prezentul dvs. Prin această cunoaştere,

dvs aţi obţinut înţelepciunea de a crea acest moment – acum – pentru cele mai bune din aptitudinile dvs.

Trecutul nu mai este terminat, el nu mai este. Trecutul nu trăieşte în dvs. În acest prezent decât sub formă de înţelepciune. Prin el aţi câştigat în înţelepciune. De asemenea, în acest prezent – acum sunteţi mai mare ca oricând. În el cunoaşterea este superioară prezentului de ieri. Sunteţi în acest moment suma totală a cunoştinţelor dvs. În fiecare moment din exprimările dvs creaţi ceva nou – o nouă aventură în emoţie – în aşa fel încât să mai creşteţi în înţelepciune.

Singurul lucru care există, este prezentul. Ceea ce contează este prezentul. Dvs sunteţi produsul prezentului. Viaţa întreagă se trăieşte în prezent. Viitorul este creat în prezent. A trăi cu adevărat această clipă, a fi în această clipă asta înseamnă a trăi în marginea legilor şi a regulilor. În fiinţă, contează să trăieşti în prezent, şi nu în trecut sau în viitor, căci în prezent trăieşte Dumnezeu care este fiinţa.

Când descoperim că prezentul este tot ceea ce este, hotărâm să ducem o viaţă de aşa fel încât în orice clipă să trăim aventura dictată de sentimente, să facem experienţele inedite care vor rezulta într-o înţelepciune crescută.

Dacă aţi revenit pe acest plan, nu este pentru a vă achita de datorii, de care nici măcar nu vă amintiţi, nici pentru a împlini lucruri socotite a le împlini, dar pentru care nimeni nu vă poate spune despre ce este vorba. Şi totuşi, vi se spune: „Încercaţi să atingeţi perfecţiunea!”. Cum aţi putea atinge ceva, orice ar fi, în mijlocul confuziei? **Aţi venit în această lume numai în virtutea unei alegeri, graţie unui corp pe care l-aţi ales. Cu ajutorul unui ovul şi al unui spermatozoid, corpul dvs s-a creat în aşa fel încât să vă puteţi exprima din nou pe acest plan de iluzii creatoare. N-aţi revenit în această lume pentru a lichida o karmă, ci mai degrabă pentru a împlini nişte emoţii.**

Sunteţi în această lume pentru a învăţa că oriunde aţi fi, vă găsiţi numai pentru că aţi dorit, că aceasta a fost voinţa dvs. Sunteţi aici pentru a spicui înţelepciune şi a o pune la treabă pe scena Vieţii. Sunteţi aici pentru această viaţă – şi pentru tot atâtea câte doriţi – în fine de a juca serios această iluzie şi de a face experienţa de toate lucrurile de care are nevoie sufletul dvs pentru a se împlini în înţelepciune. Ziua în care veţi cunoaşte întreaga bogăţie şi

subtilităţile emoţiei, nu veţi mai avea nevoie şi nici poftă de a vă reîntoarce aici; dar numai dvs singură veţi decide de moment.

Maestre, sunteţi în această lume pentru a deveni Dumnezeu. Ori pentru a deveni Dumnezeu este necesar să dezrădăcinezi în tine toate legile, toate credinţele dogmatice, toate practicile rituale şi să fii nelimitat în gândire. Dacă doriţi să posedaţi libertatea de exprimare nelimitată, un corp nemuritor, pace şi bucurie, înţelegeţi că viaţa dvs este absolut fără graniţe. Înţelegând, ea va deveni, căci tot ceea ce vă doriţi să deveniţi devenind într-adevăr în fiinţa dvs pe care o recunoaşteţi că adevăr, va deveni efectiv. Astfel este singura lege ce trebuie acceptată în împărăţia dvs.

Înţelegeţi că n-aveţi vreo datorie, în virtutea vreunui act său gând, că ar fi vorba de viaţa aceasta sau de una anterioară, în măsura în care v-aţi iertat pentru acest act său gând. **Iertarea de Sine este actul care şterge din inima dvs orice urmă de culpabilitate sau de condamnare; culpabilitatea sau condamnarea împiedicându-vă de a exprima din plin Dumnezeul ce sunteţi. Acordindu-vă iertarea, recunoaşteţi că această viaţă şi toate cele ce vor mai veni fac parte din prezent, care este viitorul de tot ceea ce este**.

Înţelegeţi că veţi trăi pe vecie, că niciodată n-aţi fost pe punctul de a greşi şi că unică vină a fost de a crede că aţi făcut rău.

Iubiţi-vă maestre. Şi ascultaţi ce vă spune sufletul, ceea ce are nevoie să afle, să resimtă, dăruieşte-i din toată inima, până când vă veţi sătura. **Plictiseala este semnalul prin care sufletul vă informează că o experienţă v-a învăţat tot ceea ce se putea învăţa de la ea şi că timpul a venit să mergeţi spre o nouă aventură.** Ascultându-vă sentimentele, veţi câştiga libertatea de a deveni instantaneu ceea ce aţi decis să deveniţi. Şi aflaţi că nu aveţi de dat socoteală nici unei legi, nici unui învăţământ, nici unei entităţi. Prezentul cu sentimentele pe care vi le acordă, este tot ceea ce contează.

Fiţi fără lege. A fi fără lege nu este sinonim cu imprudenţa sau nepăsarea, aceasta înseamnă să deznodaţi frânghia din jurul gâtului şi daţi-vă voie să respiraţi. Depărtându-vă de lege, de dogme şi de credinţe limitate vă daţi voie de a fi ca Dumnezeu; liber şi nelimitat. Atunci puteţi fi puterea ce susţine, creaţi şi regeneraţi la fel de bine dsv înşivă cât şi viaţa. Atunci

prezenţa în această lume nu mai are ca mobil dorinţa de a corecta comportamentul în ceea ce priveşte o persoană sau alta, ci singura dorinţă de a trăi. Este o aventură ce se desfăşoară din moment în moment.

Trăiţi şi fiţi fericiţi. Aceasta este tot ceea ce Tatăl a cerut de la voi vreodată.

CAPITOLUL 13

OBIECTIVUL UNEI VIEŢI, SINGURUL LUCRU, PE CARE DUMNEZEU ÎL DOREŞTE DE LA VOI ESTE SĂ CUNOAŞTEŢI ŞI SĂ DEVENIŢI BUCURIA, CĂCI NUMAI PRIN BUCURIE VEŢI AJUNGE SĂ-L CUNOAŞTEŢI PE TATĂL ŞI SĂ FIŢI CA EL

Pentru ce motiv sunteţi pe acest plan?

Unii dintre voi au fost educaţi în ideea că trebuie să fii aşa sau altfel, să ai cutare profesiune sau alta; familia şi societatea au vegheat scrupulos să fie aşa. Iată că e destul de sinistru! apoi sunt acei care îşi imaginează că au venit în această lume să devină mari învăţători, salvatori, vindecători ai umanităţii. Iată ceva foarte nobil! Şi sunt mulţi alţii care urmează unul după celălalt pe o cărare cu grijă, trasată, strâmtă şi definită, socotită că duce la Dumnezeu. Iată ceea ce este foarte plicticos.

Nimeni nu vine aici cu un obiectiv. Tatăl n-a dat directivă nici dvs, nici altcuiva în ceea ce priveşte desfăşurarea vieţii dvs. El aşteaptă doar să vă bucuraţi – orice ar însemna asta pentru dvs. Unică dorinţă pe care o nutreşte pentru dsv constituie finalitatea dvs căci cu cât bucuria şi fericirea sunt mai mari în preţioasa şi divină dvs fiinţă, cu atât veţi fi mai conformi cu imaginea lui Dumnezeu sau în armonie cu toată viaţa.

Să fiţi fericit sau bucuros, aceasta este unică dorinţă a Tatălui pentru dvs. Fericirea şi bucuria sunt desigur cele mai frumoase calităţi emoţionale care există. Sunt împlinirile supreme. Fiecare este destinat să înţeleagă şi să devină bucuria, este unicul obiectiv pe care Dumnezeu îl nutreşte pentru om, pe orice plan trăieşte, orice nivel de cunoaştere ar fi atins. Cel care s-a întors la starea de bucurie şi fericire, s-a întors la starea lui Dumnezeu; căci Tatăl este bucurie, El este bucurie în orice moment.

Tatăl v-a acordat puterea să creaţi exact ceea ce voi doriţi să fie de-a lungul cercetării bucuriei voastre. Şi niciodată nu vă judecă actele, nici prin ce vă realizaţi bucuriile. Niciodată! Astfel este dragostea Tatălui pentru fiul său. Forţa vitală pentru forţa de viaţă. El doreşte să faceţi toate aceste lucruri care procură bucuria şi fericirea; căci numai în acest fel veţi ajunge să-l cunoaşteţi pe Tatăl şi să fiţi aşa cum este El.

Ce este bucuria? Bucuria este libertatea infinită în mişcare. Bucuria este libertatea de exprimare scutită de orice judecată. Ea este libertatea de a fi fără frică sau culpabilitate. Bucuria este prezentă când vă creaţi viaţa după propriile voastre criterii. Ea este mişcarea sublimă care vă autorizaţi să fiţi. Iată ce este bucuria.

Şi de ce bucuria este starea Fiinţei Supreme. Prin faptul că ea vă face să vă mişcaţi cu Dumnezeu; şi mişcându-vă cu Dumnezeu nu veţi cunoaşte nici gelozia, nici mânia, nici amărăciunea, nici războiul. În bucurie nu se urăşte, nu se asediază, nici nu se răneşte cineva. Fiind fericit şi bucuros, veţi iubi pe Dumnezeu şi îl veţi vedea peste tot. În starea de bucurie sunteţi în pace cu anturajul dvs; nu veţi simţi în dvs nici remuşcare, nici insecuritate, nici frică, nici lipsă. În starea de bucurie sunteţi într-o mulţime completă, astfel încât viaţa şi creativitatea curg asemenea unui fluviu puternic în interiorul dvs. Fiind bucurie, veţi fi inspiraţi, veţi atinge înălţimile măreţiei şi profunzimile sensibilităţii.

În starea de bucurie, viaţa are focul şi intensitatea răsăritului, atunci cerul se îmbracă cu cel mai minunat roz, că norii se înroşesc şi păsărelele încep să cânte. În bucurie corpul se opreşte să îmbătrânească şi deveniţi nemuritori; viaţa nu mai este o corvoadă ci o minunată aventură. Când bucuria este prezenţă, deveniţi una cu împărăţia voastră. În starea de bucurie, veţi descoperi utopia.

Cum găsiţi bucuria? Fiecare clipă a vieţii poate acorda libertatea de a o exprima, este suficient să aveţi dorinţa. Trebuie să ştiţi că nimic nu merită să părăsiţi fericirea şi bucuria şi pe Dumnezeu. Absolut nimic. În fine, se impune a se iubi total, integral căci astfel îl iubim pe Dumnezeu.

Nicio iubire (dragoste) nu valorează cât iubirea de Sine. Niciuna! Căci iubindu-se pe Sine însuşi se naşte libertatea. Şi graţie libertăţii se naşte bucuria. Şi când bucuria este prezentă, noi putem să-L deosebim pe Dumnezeu, să-l cunoaştem şi să-l îmbrăţişăm. Dragostea cea mai mare, cea

mai puternică, cea mai încărcată de sens este dragostea de Sine, pură şi inocentă, adică dragostea pentru minunată creatură din interiorul zidurilor de carne, care se mişcă şi consideră, care creează, permite de a fi şi este. Când veţi iubi cine sunteţi, nu contează ceea ce este, veţi putea cunoaşte această minunată esenţă pe care o iubesc, care se ascunde în spatele fiecărui obraz şi în toate lucrurile. Atunci veţi putea iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu. A iubi este uşor. A ierta este uşor. A-l distinge pe Dumnezeu în toată viaţă este uşor.

Când veţi iubi cine sunteţi, nimic nu este de netrecut, nimic nu este de neajuns. Când vă veţi iubi cu adevărat, nu veţi mai trăi decât prin lumina râsului vostru şi nu veţi mai parcurge decât o singură cărare – aceea care are ca nume bucuria. Fiind îndrăgostit de dvs înşivă, această lumină, această bucurie, această stare de fericire şi de bucurie se propagă umanităţii întregi. Şi când dragostea este abundentă în minunata voastră fiinţă, atunci lumea devine foarte frumoasă, în ciuda tuturor contradicţiilor, viaţa prinde sens şi devine plină de bucurie şi bucuria dvs exuberantă exaltă şi slăveşte orice viaţă şi declară intactă fiinţa dvs.

Obiectivul suprem al vieţii este iubirea şi împlinirea de sine. Şi nu poate fi realizat decât luând parte la viaţă, decât ajungând pe cel care dă bucuria – oricine ar fi! Căci cine va spune, „tu ai greşit” sau „nu este ceea ce îţi trebuie” cu siguranţă nu Dumnezeu, deoarece El este în acelaşi timp direcţia pe care aţi luat-o şi produsul experienţei voastre. În rest, nu este niciodată indicat să întrebi pe cineva părerea despre acest subiect; căci cum va cunoaşte bucuria, cel a cărui viaţă este copleşită de aceleaşi limitări că cele ale dvs?

Tatăl vă oferă cu zel bucuria. Întotdeauna vă aşteaptă să vă deschideţi ca să-L primiţi. Este ceea ce se înţelege prin acest sfat: „cereţi şi vi se va da”. Este extrem de uşor de a avea bucuria în orice moment. Este suficient să o cereţi şi să ştiţi că o meritaţi.

Bucuria naşte bucurie. Într-adevăr, dacă acceptaţi bucuria pe care Dumnezeu v-o dă, cea de mâine va fi mai mare, receptivitatea dvs la bucurie se intensifică. De asemenea, dragostea de sine este necesară. Căci iubindu-vă, fixaţi tonalitatea momentelor în faţa dvs. Trăind numai pentru iubire şi bucurie – întrebându-vă ceea ce poate face bucuria dvs şi acţionând apoi conform intuiţiei dvs – veselia vi se imprimă în suflet, ceea ce vă asigură viitoare clipe de fericire şi bucurie.

Cu cât veţi cunoaşte mai multe clipe de fericire şi bucurie, de iubire

pentru dvs, cu atât mai bine veţi putea încarna forţa de viaţă a lui Dumnezeu. Dacă veţi trăi având că singur obiectiv fericirea, în orice întreprindere, veţi trăi conform măreţului dvs destin. Veţi putea face minuni! Veţi fi remarcabilă reflexie a dragostei de Sine şi deci de Dumnezeu. Veţi cunoaşte şi înţelege admirabilă frumuseţe şi minunată enigmă ce sunteţi. Şi vedeţi, în ultima competenţă aţi văzut faţa lui Dumnezeu deoarece aţi descoperit că faţa Sa este de asemenea şi a dvs. Atunci puteţi merge spre o eternitate de vieţi cu o înţelegere nouă şi mai mare. Pe vremea mea, Atlanţii ne spuneau: „fără suflet" şi ştiţi atunci care era preocuparea noastră? Nu de a găsi un „ţel" de viaţă, doream să avem un suflet, acela care ne era refuzat. Am fost un barbar, un nenorocit care uram oamenii. Dar în ziua în care am descoperit bucuria şi am înţeles că o meritäm, am devenit conştient de mine, de esenţa care păstrează, care hrăneşte şi este toată viaţa.

Ceea ce vă duce la Tatăl este ceea ce declaraţi a fi bucuria voastră. Este unică cale ce duce la Tatăl. Ea vă va readuce la Dumnezeu.

M – Este adevărat că am decis să reiau un trup?

R – Cine altul ar fi putut-o face?

M – Şi puteţi să-mi spuneţi de ce am ales această epocă şi acest loc?

R – Pentru a cunoaşte viaţa în această epocă şi în acest loc.

M – Şi este un motiv deosebit pentru reîntoarcerea mea aici? Este ceva ce trebuie să împlinesc?

R – „Motivul deosebit" al reîntoarcerii dvs aici, maestre, este privilegiul ce vi se acordă pentru a face o nouă experienţă de viaţă.

M – În consecinţă, poate fi indiferent ce?

R – Da, nu este ceva specific. Aţi revenit pentru a cunoaşte viaţa. Dvs v-aţi ales. Şi de ce nu v-aţi fi ales? Aţi ales această epocă. Şi de ce nu? Trăim timpuri minunate. Viaţa este în înflorirea ei şi a dvs; sunteţi în înflorire.

Viaţa este puţin apreciată în aceste zile – este neglijată, toată lumea caută de toate, în afară de viaţă. Dar principala raţiune de a fi în această lume este de a trăi! Împlinirea cea mai măreaţă în această viaţă, maestre, constă în a trăi de la un capăt la celalat. Nu este adevărat? Ce ar fi cel mai glorios rege fără viaţă? Fără viaţă n-ar putea fi rege. Şi a fi rege nu a fost obiectivul său. El se gândea pur şi simplu că ar fi o experienţă teribil de amuzantă. În orice caz, ce constă înainte de toate în viaţa sa, să fie prezervată suficient timp în aşa fel

ca să poată să devină! Totală dvs înflorire nu putea fi trăită decât prin existenţă, poate nu adevărul voiaţi să-l auziţi. Dar pot să vă asigur, maestre, că în ziua în care veţi vedea moartea apropiindu-se, veţi aprecia răspunsul meu.

Toată lumea se gândeşte că este nevoie de un pretext pentru existenţă. „Maestre, mi se spune, care este destinul meu în lumea asta, raţiunea vieţii mele prezente? Ştiu că există una". Eu răspund: „aţi venit aici pentru a trăi!", ceea ce îi face pe oameni perplexi şi trişti. Ei ar prefera să mă audă vorbind despre un plan foarte elaborat, care să le permită să se ridice deasupra unui munte înalt, îmbrăcaţi cu aur, cu păsări cântând în jurul lor şi astfel să fie salvatorii omenirii.

Dacă sunteţi aici, maestre, este pentru a trăi. Ceea ce veţi face, va fi ca o prelungire a frumuseţii voastre şi în orice caz o contribuţie a dezvoltării vieţii în general. Înţelegând că a trăi este ceea ce contează înainte de toate că acesta este modul în care vă veţi câştiga „punctele" ca să spunem aşa, aţi găsit locul suficient de plăcut pentru a reveni, atunci veţi înţelege tot restul.

Toată lumea vine în această existenţă pentru a trăi şi a se exprima. Este prioritatea Tatălui în voi. Dar nu sunt obligaţii specifice, afară de aceea de a fi în măsura posibilului în fiecare clipă a vieţii. Aceasta este „creaţia". Şi voi nu veţi scăpa, pentru că Dumnezeu din voi vă împinge.

A trăi, acesta este unicul destin aici. În fiecare clipă a vieţii voastre se cuvine **să faceţi ceea ce sinele creator, sufletul vostru, vă încântă să faceţi**. De aici, totul este posibil. Vă veţi putea crea împărăţii de nedescris şi vieţi nemaipomenite. Vă veţi putea împlini. Veţi putea deveni orice aţi dori să deveniţi, este suficient să acordaţi explicit această libertate. Şi odată ce aţi descoperit că sunteţi demn de a face pe deplin experienţa, puteţi proiecta părerile dvs în toate împlinirile care vă plac şi în momentul când acestea vă plac.

Ştiţi pentru ce anumite entităţi foarte luminate şi înţelepte din acest plan trăiesc în modul celor extrem de săraci? Pentru că trăiesc doar în moment şi nu fac decât strictul necesar, pentru a trăi şi a se duce la cea mai apropiată locuinţă. Ei au o mulţime de locuinţe, au văzut o mulţime de lucruri, au întâlnit o mulţime de entităţi. Ei au foarte mare cunoaştere şi înţelegere a spiritului omenesc. Şi cunosc starea de mare iluminare – şi de mare fericire – căci şi ei au acordat libertatea de a pleca şi veni după dorinţa lor. Atunci îmi

veţi spune: „Dar maestre, ei nu au niciun obiectiv?” Obiectivul lor este de a trăi momente şi să se amuze în noi aventuri, de atâtea ori de câte ori le vine pofta.

Această viaţă, maestre, n-a fost creată să fie o închisoare. Ea fost concepută că o scenă de teatru, unde vă puteţi exprima creativitatea din plin, în mijlocul sfidărilor, făcând să alterneze aventuri, dar întotdeauna în sensul bucuriei procurate.

M – Dar, Ramtha, din copilărie am sentimentul de a nu dori să stau aici, că locuinţa mea nu este în acest loc şi există altul.

R – Desigur. Viaţa continuă fără întrerupere şi asta pe planuri diferite şi în nenumărate locuri. Aceasta este adevărat. Dar este tot atât de adevărat că dacă realmente n-ai fi vrut să revii aici, nu ai fi revenit. Forţa de viaţă în fiinţa dvs s-a încarnat aici pentru a face experienţa acestei existenţe şi să înveţe să-şi câştige fericirea prin experienţa acestei existenţe şi să înveţe să-şi câştige fericirea prin experienţa acestei existenţe şi să înveţe să-şi câştige fericirea prin ea. Vă gândiţi că sunteţi o entitate „superioară”, venită în această lume numai pentru a constata că este o locuinţă fără valoare? Sigur nu, căci entităţile „superioare” găsesc fericirea peste tot.

În timpul perioadelor grele, noi ne consolăm cu ideea existenţei altor locuri ca să putem lua viaţa într-un mod mai suportabil. La sfârşit, observăm totuşi că viaţa poate fi agreabilă sau dezagreabilă, veselă sau tristă, entuziasmantă sau plicticoasă oriunde– calitatea vieţii noastre depinde de alegerea făcută. Prin atitudinile şi judecăţile noastre se determină experienţele noastre.

Terra este un loc minunat de locuit. Tatăl prosperă ca de altfel peste tot în alte locuri (deoarece El este toate locurile)! Ziua în care veţi înţelege, maestre, veţi stăpâni înţelepciunea. Acceptaţi această viaţă după posibilităţile dvs, faceţi-o remarcabilă prin mai multe calităţi decât faptul de a şti existenţa altor locuri de viaţă – faceţi experienţa tututror fazelor şi iubiţi-le. În acest caz veţi fi împlinit această viaţă. Şi deci nu veţi mai avea niciun motiv să reveniţi aici, nicio altă experienţă pentru care ar trebui să reveniţi.

Cei veniţi aici cu o linie de viaţă de mică amploare, socialmente convenabil, dacă nu şi-o măresc vor cunoaşte frică şi regretul în momentul morţii. Ei vor spune: „Ar fi trebuit să fac aceea sau cealaltă, n-ar fi trebuit să iubesc cutare bărbat sau cutare femeie, ci pe un altul sau o alta”. Aceste

lipsuri îi vor face să revină aici până în ziua în care le va împlini în întregime clipa prezentă.

M – Dacă am revenit este din pricina unei astfel de lipse neîmplinite? Ori nu ştiu motivul?

R – Maestre, aceasta e viaţa! Dacă ceea ce spun este prea simplu de înţeles, caută de inventează un alt motiv de a trăi şi aplică-l din toată inima. Numai că ce vei face în ziua în care îl vei epuiza? Vei căuta un altul şi aşa mai departe?

M – Nu este niciun motiv particular pentru reîntoarcerea mea în această lume, un lucru pe care aş risca să nu-l fi împlinit?

R – Minunate maestre, înţelepciunea este fructul emoţiilor tale. Emoţiile sunt cele ce fac diferenţele între entităţile ce se încarnează pe acest plan. Nu veţi mai cunoaşte experienţele deja înţelese, căci nu veţi mai avea dorinţă. În schimb veţi fi atrasă de cele care au rămas ca să le înţelegeţi; ele vă vor tenta, vă vor entuziasma, vă vor intriga, vă vor lăsa perplexă. Şi aceste aventuri sunt promisiunea împlinirii şi a înţelepciunii. Dacă vă veţi încuviinţa să fiţi, să ascultaţi înclinaţiile puternice a fiinţei dvs Eu-l să crească în înţelepciune şi să cunoscă perpetua bucurie.

Acum, maestre, permiteţi-mi să vă învăţ aceasta, care vă va ajuta în perplexitatea dsv: dacă aveţi neapărată nevoie de un motiv de a exista, care va fi ce! Ce va acompania din eternitate în eternitate, să ştiţi că este „iubirea de Sine”. Această iubire va dura întotdeauna. Iubirea de Sine va supravieţui mereu, atunci când dorinţa de una sau alta, odată împlinită, va fi înlocuită cu alta. Faceţi în aşa fel ca să dezvoltaţi înţelepciunea în voi şi dragostea profundă pentru voi, altfel spus faceţi aceste lucruri prin care să creşteţi în proprii voştri ochi – ochi extrem de perspicaci. Dvs, maestre, sunteţi obiectivul vieţii voastre. Cel care trece pragul său nu-şi mai spune: „trebuie să fac aceasta sau aceea” sau „destinul este acela sau acesta”, ci se implica în treaba fiinţării, trăind clar clipă, acela cunoaşte o mare fericire şi o mare libertate, ele se lasă în voia vieţii şi o trăieşte aşa cum ea trebuie cu adevărat trăită.

Obiectivul vieţii dvs este de a fi!

CAPITOLUL 14
DIVINITATEA VOASTRĂ UITATĂ. CEL CE S-AUDE REPETEND CĂ

NU ESTE DIVIN SFÂRŞEŞTE PRIN A LUA ASEMENEA AFIRMAŢIE DREPT ADEVĂR SOLID, CĂCI OMUL TIMID în CĂUTAREA ADEVĂRULUI, ARE O NEVOIE DISPERATĂ DE A FI ACCEPTAT, AŞA ÎNCÂT PLEACĂ URECHEA LA INDIFERENT CE ZVON IRAŢIONAL

Cândva, omul îşi cunoştea moştenirea şi neamul. Cândva, omul cunoştea pe Dumnezeu, nu că esenţă distinctă de a lui, ci că fiinţa sublimă şi eternă; în ochii săi era fiinţa forţa sa de viaţă. Cândva omul ştia aceasta. El construia gigantice piramide, în scopul ca de-a lungul timpurilor ele să mărturisească omenirii de „focul interior" de Dumnezeu în om. Cu toate avatarurile de milenii scurse, aceste piramide rămân în picioare ca simbol al măreţiei şi a divinităţii omului.

La începuturile omului pe acest plan, atunci când îşi mai amintea încă, că era Dumnezeu, el trăia în acelaşi înveliş de mii de ani. Puterea dând corpului imortalitate este gândul nelimitat; or acest gând el îl exprima impecabil în fiinţa sa.

Omul, Dumnezeu-Omul uita ce era Dumnezeu pe parcursul experienţei de viaţă pe acest plan. Din ce motiv? Pentru că a început să iubească acest teren de joc de materie, atât de mult încât experimentele au luat-o înaintea fiinţei. Şi în eforturile pe care le-a făcut ca să-şi exprime creativitatea să şi păstrarea vehicolului ce-i permitea să creeze, omul, minunată creatură dotată cu un spirit nelimitat, începu să cunoască gânduri limitate de supravieţuire, gelozie, posesiune.

Fiinţa-spiritul şi sufletul omului durează veşnic! Nicio lege nu va putea vreodată să schimbe acest fapt. Dimpotrivă, învelişul pe care Dumnezeu l-a creat, făcut din plămadă de lut, el este foarte vulnerabil, foarte sensibil gândurilor celui ce îl ocupă. Gândurile pe care entitatea acceptă să le resimtă se manifestă invariabil în corpul său.

Atunci când Dumnezeu-omul a început să adopte atitudini dictate de supravieţuire, puterea gândului său a scăzut – ea nu a mai reuşit să păstreze în corp forţa eternă a vieţii. În aşa fel încât corpul a început să slăbească. Şi cu aceste slăbiciuni omul a pierdut din facultatea sa de a raţiona. Şi pierzând din puterea cerebrală, frică îl cuprinse. Şi când frica a născut atitudini de frică în conştiinţa sa, efectele acestei frici au stricat învelişul. Omul a început să

sufere de indispoziţii şi boli. Şi el a cunoscut moartea.

Dumnezeii au cunoscut limitările materiei din cauza dorinţei lor de a experimenta creativitatea în corpurile pe care şi le-au conceput. Şi prin atitudinile lor de limitare s-au închis fără să-şi dea seama în experienţa corporală. În cele din urmă, când Dumnezeii au cunoscut moartea corpului pentru prima dată, au intrat în ceea ce se cheamă un vid. Acest vid era un loc, o dimensiune intermediară în care ei nu mai aveau conştienţa „Dumnezeului omnişcient". Ei nu se mai puteau întoarce în planul gândirii nelimitate din pricina comportamentului alterat.

Cum experimentarea în materie li s-a părut absolut extraordinară şi cum doreau să continue progresiunea în ea, Dumnezeii erau foarte nerăbdători să revină pe pământ. Ei au revenit, de data aceasta luând în stăpânire alte învelişuri – cele rezultate din sămânţa descendenţilor lor – pentru ca să redreseze gândurile limitate ale vieţilor lor precedente. Dar iată, în timp ce făceau experienţa noilor aspecte din acest plan, conştiinţa lor se altera şi mai mult, continuând de a se înfunda în limitare. Astfel s-au produs reîncarnările pe planul demonstraţiilor.

Dumnezeii (creatori) au revenit aici ca oameni, încă şi încă, pentru a-şi urmări aventurile lor. Ei şi-au pierdut simţul ascendenţei lor, al divinităţii lor, ei nu mai concepeau să trăiască decât pe acest plan. Ei nu mai înţelegeau pe Dumnezeu ca „totalitate", ca fiind toată gândirea. Ei au uitat că ar fi putut, dacă ar fi avut dorinţa, să se reîntoarcă în planul gândirii pure, a fiinţelor nelimitate – planul conştiinţei pe care s-au exprimat la începuturile lor. Raţiunea lor le spunea că nu mai puteau experimenta decât sfere limitate, gânduri limitate. În felul acesa noi planuri de conştiinţă au apărut, „cerurile limitate", sferele limitate cum se numeau. Acolo, la moartea învelişurilor, entităţile (care au uitat existenţa planului în acelaşi timp cel mai sublim şi cel mai simplu cu putinţă), cunoşteau viaţa şi în funcţiune după totalul atitudinilor lor.

Atunci când Dumnezeii, că oameni, au uitat divinitatea şi imortalitatea lor, uitând că posedau **atotputernicia, atotştiinţa, atotprezenţa** cele 3 atribute fundamental esenţiale ale Supremului Absolut, au început să devină vulnerabili la egourile anturajului lor. N-au întârziat să pară entităţi care căutau să se ridice deasupra altora, zicând că numai ei, prin puterile lor supranaturale şi ştiinţa lor infinită puteau să-l înţeleagă pe Dumnezeu. Şi cum

omului îi era frică, aceşti clarvăzători, aceşti profeţi grijulii de a-şi mări autoritatea, au prezis timpuri de pericol şi ruină. Şi dacă-i ascultai mai distrat, aruncau blesteme şi ameninţări, ameninţând toată lumea cu afurisenia. Astfel s-au născut religiile care separă ceva mai mult omul de simţul frumuseţii interioare şi de eternă să divinitate. Şi preoţii au fost foarte abili, căci ei n-au recurs la arme. Ei s-au mulţumit să perpetueze învăţătura după care Dumnezeu se găseşte în afară posibilităţii de a fi abordat de om; după care, omul ar poseda o inteligenţă şi o putere limitată.

Ori sufletul păstrează amintirea lucrurilor. El îşi aminteşte experienţa fiecărei vieţi; în aşa fel încât dacă repeţi cuiva un lucru precis, oricât ar fi de mincinos, acesta va deveni pentru el un adevăr solid. Căci omul care caută cu timiditate adevărul, are nevoie disperată de a fi acceptat, aşa încât va apleca urechea la orice zvon iraţional. Aşa încât dacă spui cuiva fără încetare că Dumnezeu este în afara lui, că este mizerabil şi rău, va veni ziua când aceste declaraţii devin convingeri în sufletul său, şi îi va fi greu să revină asupra lor. Şi cu adevărat această s-a produs timp de mii de ani pe acest plan. Entităţile naive, mergând din viaţă în viaţă, erau fără încetare victimele acestor prelegeri. În cele din urmă, după ce li s-a repetat de nenumărate ori că erau perverşi, că Dumnezeu nu era de fel în ei, condiţionarea lor a fost aşa puternică, încât au ajuns la convingerea absolută că nu sunt divini şi că unicul mod de a-l cunoaşte pe Dumnezeu, de a se întoarce la El, era cea propusă de profeţii, preoţii şi organismele religioase.

Când omul a încetat să accepte cunoaşterea sa că adevărată şi esenţială, el a renunţat la suveranitatea şi puterea sa; el a devenit om de turmă – ceea ce a permis autorităţilor religioase şi guvernamentale să-l guverneze colectiv.

În timpul când omul a acceptat să creadă că era un mizerabil păcătos şi că Tatăl nu este în ei, s-a separat în întregime de Dumnezeu. Această credinţă îl va face să-şi reia corpul fără încetare. Căci atâta timp cât el va continua să întreţină gândul după care el nu este divin şi va gândi că Tatăl nu este în el, va fi sortit să renască aici. El va renaşte aici, atâta timp cât nu va fi conştient de divinitatea lui şi nu s-a reintegrat în Fiinţa Supremă.

Încarnarea n-a fost concepută că o capcană, nici pentru a dura o veşnicie. Ea a fost concepută că joc, că aventură, astfel că Dumnezeu-omul să-şi poată exersa facultăţile creatoare şi să exploreze Viaţa. Din nefericire, voi v-aţi lăsat închişi atât de adânc în materie încât aţi devenit oamenii insecurităţii,

oamenii fricii, oamenii vulnerabilităţii, oamenii sortiţi morţii. Atât de bine că aţi învăţat moartea şi aţi uitat Viaţa. Aţi învăţat suferinţa şi uitat bucuria. Aţi învăţat omul şi aţi uitat Dumnezeul – sublimă inteligenţă ce permite să creaţi iluziile pe care le doriţi.

Aţi cunoscut multe vieţi pe acest plan. Unii dintre voi aţi cunoscut până la 30.000; alţii doar câteva. Şi chiar dacă vieţile voastre pe acest plan n-au fost decât nişte vise, jocuri, ori aventuri iluzorii, ele totuşi au alterat conştiinţa voastră. Familia, societatea, instanţele religioase şi guvernamentale v-au amintit cât sunteţi de nevoiaşi şi că Dumnezeu este de neajuns, timp atât de îndelungat, încât declaraţiile lor au sfârşit prin a constitui un adevăr permanent în spiritul vostru.

În acele zile, marea majoritate a oamenilor nu ştiau că erau dotaţi cu puterea de a înţelege şi de a fi orice lucru de aşa maniera încât au permis instructorilor, religiilor să le conducă viaţă şi să interpreteze pentru ei adevărul. Ei au permis altora să complice şi să întunece adevărul curat care le-a fost predat de secole să ştie: **Tatăl ŞI împărăţia CERURILOR SUNT în EI**. Poate fi adevăr mai frumos? Cei care nu ştiu încă se gândesc că trebuie să treacă prin dogme şi mecanisme, dacă putem spune, că rituri, rugăciuni, cântece, posturi şi meditaţii pentru a intra în contact cu Dumnezeu şi a atinge iluminarea. Astfel, cu aceste practici vom convinge întotdeauna mai mult sufletul că noi suntem obiectul căutării noastre – că suntem departe de dragostea lui Dumnezeu şi de înţelegerea pe care căutam să o obţinem deoarece suntem obligaţi să ne chinuim ca să o obţinem.

Acestea fiind spuse, religiile nu sunt de vină. Cei care le-au stabilit şi propagat sunt fraţii voştri mult iubiţi, care încercând să-şi înţeleagă divinitatea, valoarea şi puterea lor, au supus pe fraţii lor; dar supunându-i, ei înşişi s-au redus la o stare de sclavie. Actele lor, atât de păgubitoare cât pot fi, au ca fundament adevărul lor, pe care trebuie să-l trăiască şi înţelege. Iubesc pe toată lumea, chiar pe preoţi şi ghicitori, deoarece şi ei de asemenea sunt Dumnezeu.

A practica ritualuri şi a adera la dogme nu este un lucru fals (cu toate că se simte că nu este o treabă total adevărată, căci **vocea interioară – Dumnezeu- spune că suntem deja ceea ce ne chinuim să ajungem**).

Eu am revenit în această lume pentru a vă învăţa o cale mai bună. Am

revenit să vă spun că sunteţi deja Dumnezeu. Şi de asemenea, că n-aţi fost niciodată pe punctul de a greşi, că nu v-aţi înşelat niciodată, că nu sunteţi creaturi nenorocite şi demne de milă. Am venit să vă spun că nu sunteţi nişte păcătoşi şi că diavolul, această nemaipomenită invenţie, nu există. În ziua în care veţi înţelege aceste lucruri, veţi putea să vă întrebuinţaţi timpul ca să deveniţi fericiţi, să fiţi fericiţi că Tatăl vostru. Tatăl nu este o fiinţă mânioasă, gânditoare şi pioasă. El este esenţa bucuriei pline şi infinite.

Eu vă spun că Dumnezeu este în voi. El a fost tot timpul vieţilor voastre. Voi sunteţi chiar de pe acum Dumnezeu, căci Dumnezeu este inteligenţă creatoare, care rezidă profund în fiinţa voastră – esenţa care v-a iubit până şi în experienţa limitării.

Limitarea este o aventură, o experienţă dar marea majoritate a entităţilor de pe acest plan, din nenorocire, încă o cunosc. Voi aţi uitat că există un mod de viaţă mai bun! Dacă aţi fi ştiut că este posibil să depăşiţi starea corporală şi toate universurile şi toate planurile, voi n-aţi mai fi ales limitarea. Dacă aţi fi ştiut că v-aţi autorizat să primiţi şi să îmbrăţişaţi toate gândurile, aţi fi avut bucuria şi pacea, mai mult decât în cele mai minunate visuri.

Gândul este ultimul creator. Orice gând vă autorizaţi să-l resimţiţi, devine o realitate în viaţa voastră. Orice gând îmbrăţişat, care trece de spectrul limitării, se manifestă ca o lărgire în viaţa voastră. Este de ajuns deci ca să mergi de la omul limitat la Dumnezeu nelimitat, de a vă deschide spiritul şi să acceptaţi gânduri din ce în ce mai nelimitate.

Tot astfel cum aţi devenit entităţi demne de milă în interiorul vostru prin cunoaştere tot astfel puteţi redeveni Dumnezeu, veţi redeveni în totalitate. Ca să ne întoarcem la al 7-lea nivel de cunoaştere, acela al Gândirii pure, adică fiinţa ultimă, unde sunteţi puterea ultimă a toate lucrurile, nu este nevoie decât de a şti că Tatăl trăieşte în voi. Sufletul vostru în profunzimea lui îşi aminteşte că este divin. Această cunoaştere aşteaptă să fie recunoscută, de a deveni realitate prin experienţă. Odată ce aţi recunoscut a fi Dumnezeu, această experienţă creează experienţele care vă fac să înţelegeţi, veridicitatea cunoaşterii în sufletul vostru; nimeni nu vă poate da această cunoaştere! Voi singuri o puteţi obţine şi aceasta prin mijlocirea gândurilor voastre şi emoţiilor voastre.

Când veţi cunoaşte că Dumnezeu şi voi sunteţi unul, atitudinile de

separare vor cădea şi veţi redeveni una cu Dumnezeu. Când veţi înţelege că inteligenţa Tatălui este numai gând, fundamentul tuturor lucrurilor care sunt şi care voi vă permiteţi de a fi tot gândul, atunci veţi fi tot ceea ce Dumnezeu este. Atunci vă veţi regăsi libertatea, măreţia şi slava. Atunci nu va mai fi nevoie să reveniţi în acest cer, viaţă după viaţă, vă veţi putea duce în alte ceruri unde vă vor aştepta aventuri mai măreţe.

Da, nu este nimic ce trebuie împlinit pe acest plan decât de a fi – a fi ceea ce sunteţi şi ce sunteţi; astfel cunoaşterea unităţii vostre cu Dumnezeu se realizează, căci Dumnezeu este Fiinţa; El este fiinţa a toată viaţa. În fiinţă – oricare ar fi exprimarea – sunteţi total ceea ce Tatăl este. Şi aceasta este realizabil într-o clipă, într-o clipă!

Dumnezeu este această clipă. Infinitul este acest moment. A fi Dumnezeu pentru totdeauna, este a trăi total clipă, care este eternă, căci astfel trăieşte Dumnezeu. A fi şi atât. Atunci sunteţi una cu Tatăl, cu Fiinţa, cu viaţa şi corpul vostru îşi ridică vibraţiile în sfârşit pentru a deveni viaţa fără sfârşit. Atunci nu veţi mai muri, veţi fi atins al 7-lea plan, care este finalizarea tuturor lucrurilor, adică Gândul. Acesta este un adevăr.

Omul începe să se desprindă de limitare, căci numeroşi sunt cei din planul vostru care-şi pun întrebarea existenţei lor, întrebându-se de ce sunt sclavii guvernelor ipocrite, a unei societăţi ipocrite. Ei încep să se iubească suficient şi să iubească şi pe fraţii lor suficient pentru a reuşi să străpungă conştiinţa limitată şi să se ridice deasupra ei. Ei se trezesc, încep să cunoască esenţa din ei şi din ceilalţi – despre această esenţă care este dragoste şi înţelepciune. Ei observă că profeţiile, legendele şi fricile care au dominat umanitatea timp de secole au fost fără consecinţe, căci ei au supravieţuit. Ei se întrebau cine sunt ei şi de ce trebuie să se teamă de Dumnezeu şi în acelaşi timp să-l iubească.

Conştiinţa se schimbă pe acest plan. Vălul inteligenţei îngustându-se, care a făcut omul o creatură bestială în generaţie, începe să se ridice. Timpul a venit ca noua conştiinţă să răsară; la drept vorbind nu este chiar nouă. Veţi cunoaşte adevărul profund în voi şi această cunoaştere vă va permite să vedeţi pe deasupra credinţelor şi dogmelor ofilite – în eternul cer al Gândirii. Şi în timp ce frânghia din jurul gâtului se va deznoda şi când bucuria vă va curge în suflet, veţi deveni încetişor acel splendid Dumnezeu care sunteţi, iar vârsta actuală, aceea a Cărnii, se sfârşeşte.

O nouă eră este deja la orizont, care va avea ca nume Era IIuminării, de Spirit pur, era lui Dumnezeu. Este Era în timpul căreai omul va cunoaşte că toţi sunt egali şi că împărăţia cerurilor a fost întotdeauna în el. Era Iluminării va vedea omul reîntorcându-se la gândirea nelimitată, la sublimă împărăţie a iubirii, a bucuriei şi a libertăţii. Cei care se vor încarna în noua Împărăţie, nu vor mai fi nici stăpânii războaielor, nici tirani în mijlocul oamenilor, ci crainici ai păcii. Ei se vor ridica deasupra limitării şi a stagnării pentru a spune: „Eu sunt Dumnezeu şi vă iubesc pe toţi cei care îi văd căci eu sunt tot ceea ce văd şi iubesc ceea ce sunt”. Cei care vor ajunge la această înţelegere, vor ridica fiecare conştiinţă în general, graţie luminii lor solitare. Şi unul câte unul vă veţi întoarce la starea nelimitată, îmbogăţiţi cu perlele înţelpciunii în eternitatea dinaintea voastră.

Vieţile voastre pe acest plan au fost o mare iluzie. Ele au fost un vis imens. Dar voi veţi ieşi din acest vis, înţelegându-l pe Dumnezeu, fiecare din voi. Va veni ziua în care, ridicând ochii veţi observa un cer plin de nori şi din mijlocul acestora vă ţâşni strălucitoare lumini, şi voi vă veţi spune că stelele, ele înşile, au venit să se ascundă în nori. Şi ceea ce veţi vedea, umanitatea toată va vedea. Acest spectacol va contribui la trezirea voastră. Şi veţi înţelege atunci că învăţăturile mele sunt cu siguranţă mari adevăruri, minunate realităţi.

M – Mi-ar plăcea să ştiu cum ne-am separat noi de Dumnezeu şi de elementele ce făceau unitatea noastră la început.

R – La început, când fiecare din voi ştiaţi că sunteţi una cu Tatăl, Eul vostru – identitatea voastră – era Dumnezeu sub o formă ciudată, unică şi viaţa constă în a trăi emoţia provocată de fiecare gând – dat fiind că Dumnezeu este toată gândirea. Eul vostru era intact, nealterat, căci voi nu cultivaţi încă aceste atitudini în voi care limitau acceptarea gândului sau pe Dumnezeu în fiinţa voastră. Voi trăiaţi în eternul prezent al fiinţei şi eraţi nelimitaţi în receptivitatea Tatălui.

Voi toţi eraţi comparabili cu nişte mici copii, căci nu era în voi nicio atitudine care ar fi putut strica puritatea fiinţei voastre sau să vă limiteze exprimarea. Voi nu cunoaşteţi frică. Voi nu judecaţi. Voi nu ştiaţi ceea ce era gelozia. Voi nu cunoşteaţi moartea. Voi eraţi comparabili cu copii mici fără experienţă despre toate acestea.

În acelaşi timp, că Dumnezei, voi aveaţi puternicul impuls creator, ce vă permitea să vă exprimaţi emoţiile în forme. Şi această putere a fost dată fiecăruia în mod egal. Nimeni nu posedă mai mult sau mai puţin decât vecinul său. Când aţi început să creaţi, spiritul de competiţie s-a născut în voi. Atunci aţi simţit nevoia să acaparaţi gândul creator al vecinului spre a-l dezvolta mai bine că el. De ce credeţi că există atâtea specii de flori pe planul vostru? S-ar fi putut imagina doar o specie de trandafir ar fi fost de ajuns? Ori există, câte specii? Şi câte specii diferite de fluturi?

Pentru ce motiv Dumnezeii s-au pus în competiţie unii cu alţii? Pentru că unii s-au gândit că, creativitatea lor nu era atât de „perfectă” ca cea a vecinului. Şi au început să-şi simtă inferioritatea în ei. Şi ca să compenseze acest sentiment, au încercat să-l depăşească pe vecin. Şi cu cât gândul era mai implicat în procesul de competiţie, cu atât se îndepărtau de la concepţia propriei lor perfecţiuni, ei s-au separat de Dumnezeu, egalitatea tuturor lucrurilor.

Sentimentul separării este ceea ce se numeşte „imperfecţiune”; ea se naşte în momentul în care începem să vedem anumite lucruri ca „superioare” altora. În realitate, nimic nu este superior, nici inferior, la orice ar fi: toate lucrurile sunt în egalitate, în a fi. De asemenea, ele sunt într-o stare de perfecţiune sau, pentru a folosi un termen mai apropiat, într-o stare de a fi. Nu este decât atitudinea, gândirea greşită că un lucru iese din perfecţiunea de a fi.

Dar separarea cea mai notabilă s-a produs când voi aţi luat în posesiune învelişul pe care l-aţi creat. Până atunci, cu toate că aţi început să vă desprindeţi de totalitate, de ceea ce este, voi aţi rămas încă conştienţi de divinitatea voastră şi de imortalitatea voastră. Dar, odată în trup, când aţi început să faceţi experienţa realităţilor materiei celulare, v-aţi lăsat prinşi în cursa mecanismelor – foamei, frigului, de exemplu; voi v-aţi lăsat prinşi în lupta pentru prezervarea a ceea ce aţi devenit. Acest miraj al fiinţei nemuritoare şi infinite cu materia celulară a alterat foarte mult egoul originar, prin faptul că el era axat pe supravieţuirea învelişului. Aceasta era epoca în care s-a născut ceea ce se cheamă „pomul cunoaşterii”, ego-ul alterat. Şi a fost experienţa emoţiilor precum frică, competiţia şi gelozia înregistrate de sufletul vostru şi programate în celulele voastre, care a mărit mai mult alterarea egoului vostru, altfel spus, cunoaşterea de voi înşivă.

M – Nu înţeleg de ce Dumnezeii care îşi cunoşteau nemurirea, au sfârşit prin a crede în moartea lor. Cum de ideea morţii a încolţit în spiritul lor?

R – Văzând creaţiile lor, astfel au cunoscut şi acceptat procesul de schimbare ce se cheamă „moarte”. Căci vedeţi voi, multe lucruri create au fost concepute pentru a servi drept hrană. Este ceea ce se cuprinde în termenul global de „lanţul hranei”. Flora a devenit hrană pentru animale, create de o echipă de Dumnezei. Şi când animalele au mâncat plantele, echipa de Dumnezei care au creat plantele, au observat cu oroare că creaţiile lor erau micşorate de o altă energie. Şi ierbivorele constituiau şi ele, la rândul lor, hrană pentru animale. Şi aşa mai departe. Aceasta a fost una din modalităţile de competiţie la care au recurs Dumnezeii. Era foarte umilitor pentru un zeu să constate că, creaţia sa era mâncată şi asimilată de creaţia altui zeu.

Moartea, maestre, a fost de asemenea cunoscută prin învelişul omenesc. În vederea perfecţionării creaţiunii cu numele de om, Dumnezeii, am spus noi, au luat-o în posesiune. Primele prototipuri nu erau deosebit de agile – animalele n-au întârziat să şi le facă hrană pe care le găseau foarte gustoase! Văzând toate acestea, Dumnezeii au luat la cunoştinţă de ceea ce se cheamă „moarte”. Au conceput ideea de a îmbunătăţi învelişul, de aşa manieră încât el a fost mai puţin vulnerabil animalelor carnivore.

În ceea ce priveşte idila omului cu un Dumnezeu exterior lui, ea a început în timpurile în care Dumnezeii s-au îndrăgostit de acest plan, când ei au dorit să cunoască lucrurile pe care le-au creat şi să interacţioneze cu ele; Dumnezeii au fost plante, animale, insecte, etc. Ei au fost toate aceste lucruri. Ceea ce doreau de aici înainte, era să posede o formă, prin care să poată domina toate creaţiile lor. A fost ultima lor pasiune şi creaţie.

Când Dumnezeii au luat formă de bărbat şi de femeie, grija lor principală a fost să depăşească în inteligenţă animalele creaţiei lor. Dar, făcând aceasta, au cunoscut un mod de viaţă alterat. Căci, ironia era că, atunci când reuşeau să scape animalelor care îi vânau, erau incapabili să scape atitudinilor lor de supravieţuire. Deci, ele au fost cele care au mâncat trupul lor căci cum se spune**, devenim ceea ce ne sperie**.

Din **toate creaţiile Dumnezeilor niciuna n-a fost mai devastatoare decât frică.** La umbra sa, într-adevăr expresia vieţii era considerabil redusă.

Când Dumnezeii că oameni au cunoscut moartea, ei nu au mai avut

decât o singură dorinţă: să poată reface experienţa paradisului materiei şi să creeze mai mult în această împărăţie – aşa încât au revenit pe acest plan de viaţă cu o mare nerăbdare, încă o dată şi încă o dată, că astfel să îmbunătăţească cel „puţin” ceea ce au perceput în fiinţa lor şi să exprime „mai mult” graţie puterii lor creatoare. Din dorinţa de îmbunătăţire şi atitudinea care decurge că Dumnezeii, s-a închis în lumea materiei, atât de bine încât au sfârşit prin a uita total de divinitatea şi imortalitatea lor. De altel, de când cu elaborarea creaţiei, şi-au pierdut încetul cu încetul simţul unităţii cu toată viaţa – altfel spus – înainte chiar de a se îndrăgosti de acest plan – prin faptul spiritului lor competitiv şi de apariţia judecăţii, a conştienţei de „mai mult” şi de „mai mare”.

Permiteţi-mi să vă spun următoarele, maestre: Unitatea voastră nu este departe de voi decât de o clipă, de o respiraţie. Când în profunzimea fiinţei dvs doriţi să nu mai fiţi separaţi de orice ar fi, aceasta devine o realitate. Nu sunteţi separaţi de totalitatea Gândirii decât prin atitudinile de gândire, de limitare, decât prin identitatea voastră alterată. Când veţi goni gândurile judecării, veţi regăsi totalitatea gândirii şi nu veţi mai cunoaşte despărţirea. Atunci veţi fi o lumină pentru alte entităţi în căutarea unei puneri de acord cu Tatăl.

M – Eu ştiu că noi suntem în realitate perfecţi, că suntem Dumnezei şi că vom trăi veşnic. Dar această cunoaştere nu pare să micşoreze sentimentul pe care îl am uneori, de a trebui să fiu atentă şi să mă protejez. Cum pot să rezolv această iluzie a mea – acest sentiment că trebuie să fiu atentă, care aparent mă împiedică de a exprima liber ceea ce sunt în realitate.

R – Animalele sunt dotate cu un minunat instrument de autoconservare; instinctul de supravieţuire care a fost programat în celulele lor, în sfârşit ca să poată trăi, cunoaşte şi evolua. Cât despre om şi el este de asemenea dotat cu instinctul primordial de supravieţuire. Este înscris în genele lui şi transmis din generaţie în generaţie. El este întipărit în celule lui, aşa fel încât să-i asigure protecţia. Omul este într-adevăr gol la naşterea lui. Nu posedă nici colţi, nici coarne. El nu este nici foarte agil, nici extrem de suplu. Auzul său nu este extraordinar de fân şi vederea lui nu îi este pătrunzătoare. Omul este o realitate extrem de rafinată, remarcabil independent, cu instinctul de conservare care se manifestă cel mai bine prin prudenţă şi izolare. El este dotat cu aceste calităţi. Dacă n-ar fi fost el, n-ar fi putut supravieţui şi deveni

minunată mulţime creatoare, capabilă de a gândi şi evolua, care este în realitate.

Atunci când aţi ales de a vă lua libertatea de spirit, în fine, de a face experienţa în materia compactă, dvs v-aţi găsit îndeaproape amestecată cu schema instinctelor corporale ceea ce era necesar pentru exprimarea pe acest plan. În consecinţă, este obligatoriu fricos, nedecis, precaut, el are obligatoriu spiritul de turmă; acesta este un mare adevăr.

Prudenţa nu este zadarnică, trebuie să fii prudent pentru a trăi ca om. Nu este ceva ce trebuie să-ţi ierţi, dar ceva ce trebuie să accepţi că necesar la apărarea învelişului. Dar mergeţi mai departe în această cunoaştere. Acum că aţi înţeles că corpul v-a protejat, că el a permis infimei dar minunatei scântei care sunteţi, să evoluaţi în această lume, este timpul de a transcede carnea şi să ajungeţi la aspectele nemuritoare ale fiinţei dvs: spiritul şi sufletul. Este timpul acum că, spiritul să pună stăpânire pe trup pentru a-l proteja şi aceasta graţie inteligenţei nelimitate.

Ceea ce s-ar cuveni acum este de a deveni Dumnezeul care eşti permanent, infailibil, suveran – EU SUNT. Dar trebuie să treceţi peste iluzia care vă spune că nu sunteţi apt. Şi cum o veţi trece? Pur şi simplu eliminând-o din spiritul dvs. Ceea ce gândeşti şi simţi, devine realitate – chiar dacă nu este în această dimensiune. Când îmbrăţişezi gândul după care dvs sunteţi Dumnezeu, principiul EU SUNT deveniţi imediat.

Iubiţi ceea ce sunteţi, maestre. Iubiţi! Aflaţi că veţi fi pentru totdeauna, că sunteţi Dumnezeu. Aflaţi-o! Simţiţi-o! Îmbrăţişaţi acest gând. De fiecare dată când instinctul care vă protejează în decursul timpurilor vine să vă sfideze, recunoaşteţi-vă imortalitatea şi nelimitarea. Sufletul vostru va transmite acest gând celulelor corpului dvs şi acestea vor exulta (triumfa); şi corpul dvs se va conforma cu bucurie gândurilor nelimitate ale marelui Dumnezeu ce îl ocupă.

Mai înainte el se arată indecis şi prudent, de acum înainte el va şti că Dumnezeul nelimitat, rezidă în celulele sale, atât de bine încât vibraţiile sale se vor intensifica şi se va uni din nou cu Dumnezeul EU SUNT.

A fi mai mult decât „dvs” maestre, înseamnă a străbate frontierele incertitudinii voastre. Şi când dvs care aţi beneficiat de protecţia învelişului vostru, **cereţi să dominaţi tot ceea ce cunoaşteţi,** corpul va fi încântat de a vă asculta.

Iubiţi-vă maestre, în întregime. Iubiţi Viaţa – toată viaţa! Făcând-o, veţi recâştiga unitatea, pot să vă asigur, şi aceasta graţie unei atitudini şi într- o clipă. Nu este nevoie decât de un lucru – a cunoaşte.

CAPITOLUL 15

REÎNCARNAREA. AŢI REVENIT ÎN ACEASTĂ LUME PENTRU A FACE EXPERIENŢA LUI DUMNEZEU, PRINCIPIUL EU SUNT. ACEST PRINCIPIU SE APLICĂ LA ORICE ATITUDINE, EMOŢIE SAU ILUZIE CREATĂ ÎN ÎMPĂRĂŢIA GÂNDULUI AVÂND CA NUME DUMNEZEU

M – Nu am venit cu intenţia de a vă pune o întrebare specifică căci mă gândeam că răspunsurile pe care le veţi da vor fi valabile pentru fiecare din noi.

R – Este adevărat. Şi ele aşa au fost.

M – Totuşi, v-aş pune două întrebări de ordin general. Ne-aţi spus că la plecarea noastră de aici ne vom îndrepta invariabil spre timpuri mai bune.

R – Este exact. Părăsind această existenţă, veţi avansa spre un frumos moment de a fi, căci în fiecare clipă viaţă dvs vă deveni mai frumoasă.

M – Puteţi să ne vorbiţi puţin de mecanismele reîncarnării? Într-adevăr, mă întreb de ce revenim aici după ce am cunoscut o lume mai bună. Este pentru a învăţa ceva?

R – Mai întâi, ce vă face să credeţi că această lume nu vă va oferi o viaţă mai bună în viitor?

M – Aparent este o luptă pentru a trăi; în plus multă tristeţe şi suferinţă cărora trebuie să le dai de capăt. Aceasta este o evidenţă, încât greu se poate închipui o ameliorare notabilă în viitorul apropiat.

R – Ultima suferinţă, maestre a fost foametea. Toată lumea suferea de foame. Miza a fost atunci de a munci din greu şi a câştiga un ban, o rupie sau o drahmă care îţi permitea să-ţi cumperi o pâine, puţină brânză şi un vin mediocru. Acum, priviţi, ce se petrece; fiecare se zbate ca să piardă câteva kilograme, toată lumea are ce să mănânce, mulţi sunt grăsuţi. Peste toate acestea vine cineva şi spune: „dar, iată, nu este prea convenabil!” aşa încât oamenii se privează de hrană… Viaţa nu este ca o aventură?

M – Foarte bine, dar nu sunt sigură că vă pot urmări. Îmi pare că

spuneţi că această viaţă ar fi circulară. Acest cerc n-are sfârşit?

R – Viaţa nu procedează ca un cerc, nici nu se repetă; ea se schimbă mereu şi în acelaşi timp evoluează spre neschimbare, ea înţelege toate lucrurile şi creează clipe în virtutea existenţei sale; se creează pe moment conform atitudinii fiecăruia. Sunt atitudini împotriva vieţii care fac să pară circulare schimbările sale.

Reîncarnarea este cu siguranţă un adevăr. A se reîncarna înseamnă pur şi simplu a-şi depune corpul – acesta moare din pricina atitudinii împotriva lui – şi aşi lua un altul în această lume sau orice altă lume în plan material.

De ce unii revin aici? Pentru că vor. Vă gândiţi – a fi făcută pentru a reveni aici? Că cineva v-ar fi respins din planul în care eraţi, oricare ar fi planul şi v-a constrâns să renaşteţi pentru singurul scop de a lupta şi deveni complet dependentă de egourile din jurul dvs?

Dacă sunteţi aici nu este în virtutea unui decret, maestre, căci nimeni n-a putut să vă constrângă. Dvs aţi decis să reveniţi în această lume. Dvs aţi dorit să vă exprimaţi pe acest plan din nou. **Dacă vreţi să găsiţi un responsabil pentru necazurile dvs, atunci întoarceţi-vă către dvs înşivă. Purtaţi întreaga responsabilitate pentru frumuseţea dvs, de fiinţa dvs, de viaţa dvs, că aceasta ar fi dureroasă sau minunată. Ar fi timpul să înţelegeţi**!

Nimeni n-a fost forţat vreodată de a se reîncarna pe acest plan. Din pricină că omul trăieşte aici din vremurile când credea că nu mai sunt alte planuri de existenţă. De îndată ce şi-a pierdut corpul şi se simte despărţit de legăturile emotive şi de jucăriile sale, se grăbeşte să revină, căci el nu vede alt cer; şi cum el nu vede, efectiv nici nu este.

Singurul motiv al prezenţei dvs aici este voinţa dvs; **sunteţi aici din cauza unei nevoi pe care o aveţi**. Şi acest motiv poate fi sentiment să-l exprimaţi pe acest plan de iluzii– şi această până la saturaţie. În ziua în care v-aţi plictisit şi vă este de ajuns, vă veţi îndrepta spre o altă emoţie. Este simplu! Utopia poate ea atinge necazul şi suferinţa situaţiilor infernale? Sigur. Este suficient să ne schimbăm atitudinea.

Aţi revenit pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu, de a înţelege Şinele, de a face experienţa principiului EU SUNT. Acest principiu se aplică la tot ce omul este – orice atitudine, orice emoţie, la orice rol, la orice situaţie iluzorie creată

în împărăţiile Gândirii numite Dumnezeu.

Ştiţi pentru care motiv identitatea dvs este cea care este la ora actuală? Pentru că în trecut v-aţi asumat un mare număr de alte roluri, acum faceţi încă o experienţă. Pentru ce nu v-aţi născut într-o familie de sărăntoci şi mai degrabă într-o familie înstărită? Pentru că aţi fost copilul murind de foame şi aţi dorit să fiţi în bogăţie. Şi aţi devenit. Şi de ce nu sunteţi brutar? Pentru motivul simplu, maestre, că aţi fost. În prezent sunteţi entitatea care cumpără pâine pentru a hrăni familia sa.

Ceea ce este minunat în această împărăţie este că este continuă şi schimbătoare şi că vă este cu putinţă să jucaţi rolul ales de dvs. Şi în timp ce evoluaţi pe scena vieţii, întâlniţi situaţii care vă permit să vă jucaţi iluziile şi care sunt cea mai bună ucenicie. Pe această scenă sunteţi liberă să deveniţi rege ori cerşetor, iubitor ori iubit, sclav sau om liber– orice iluzie care procură sufletului înţelegerea de care are nevoie pentru a se realiza.

Sunt multe experienţe ce vă rămân de făcut, maestre, căci sunt situaţii pe care încă nu le-aţi cunoscut şi diverse tipuri de entităţi ce n-aţi fost încă. Există în această lume entităţi trăind într-o sublimă seninătate şi ale căror nevoi sunt foarte simple. Şi dacă au nevoie de ceva, fac să se manifeste obiectul nevoilor şi dorinţelor lor. Ei cunoaşteau fericirea şi bucuria, maestre – atitudini de spirit şi aventuri spirituale pe care dvs încă nu le-aţi ales.

Vă rămâne de trăit pentru multe motive. Dar ştiţi care este cea mai frumoasă dintre ele? Să trăiţi pentru viaţa însăşi. Atunci maestre, redeveniţi Dumnezeu, în totalitate.

V-aţi intimidat şi aţi acceptat un rol de susţinător, care cere muncă şi competiţie, un rol care implică un ideal, suferinţă, nevroză. L-aţi acceptat ca parte a dvs aşa încât a devenit realitate. În acelaşi timp, vă puteţi da seama că nu reprezintă decât o mică parte din alegerile posibile, este suficient să vă autorizaţi să distingeţi celelalte părţi.

Viaţa aici, abstracţie făcând de evenimentele care au marcat povestea dvs, este cu adevărat superbă. Din nenorocire, locuitorii oraşelor, care trăiesc în mijlocul stagnării şi greutăţii conştiinţei sociale, îşi închipuie că acest loc este nenorocit şi demn de milă. Este suficient să găsiţi curajul în voi de a vă depărta de idealurile şi intimidările exercitate de către conştiinţele înconjurătoare, să mergeţi în regiuni încă sălbatice şi să trăiţi în unitate cu Dumnezeu în voi pentru a observa că viaţa este o splendoare; că ea este

continuă, nelimitată şi frumoasă.

Dacă aţi revenit pe pământ, maestre, este pentru a trăi. Numai că n-aţi rupt cătuşele care vă înlănţuie în acest plan, astfel încât nu puteţi cunoaşte maiestatea lui Dumnezeu şi a Vieţii. Nu vi s-a întâmplat încă să mergeţi pe un gheţar sau pe o cornişă stâncoasă; nu v-aţi uitat pe geam iarnă să observaţi prigoria de zăpadă strălucitoare. Nici n-aţi stat în profunzimile unei grote, nici n-aţi mers în deşert şi să observaţi şarpele în căutarea hranei. Şi n-aţi dormit singur într-o mare piramidă, nici explorat locuri pe care nimeni încă nu le-a vizitat. Există o mulţime de asemenea locuri. N-aţi navigat pe imensul ocean şi să observaţi săriturile peştilor enormi, n-aţi urmărit cerbul în pădure toamna.

Dvs n-aţi făcut mare lucru care să vă poată înflăcăra şi entuziasma. Niciuna din aceste experienţe nu conţine ceva ce s-ar sinchisi de diplomele dvs, de statutul dvs social sau de vârsta trăsurii dsv.

Este vorba aici de faţete de viaţă despre care vă rămâne să faceţi experienţa. Experienţa lor vă va aduce sfârşitul nevrozelor, temerilor, tracasărilor şi întrebărilor dvs. Şi uneori vi se va părea că explodaţi de bucurie, dar dacă ar fi fost cineva, v-aţi fi intimidat. Aceasta este natura dvs. Nu este nimic de reproşat în asta. Doar că nu vă daţi voie să trăiţi toate opţiunile oferite în această lume; v-aţi impus cu duritate să atingeţi un ideal iluzoriu, complet străin bucuriei şi libertăţii de a trăi.

Dacă nu vreţi să reveniţi aici, nu reveniţi. Nu este o oligaţie, eu însumi n-am revenit niciodată. M-am înălţat odată cu vântul, luând cu mine tot ceea ce eram. Făcând-o, am devenit o entitate liberă. O entitate pe de-a-ntregul liberă! Motivul este că am depăşit toate lucrurile ce se împlinesc aici, în această viaţă. **Eu m-am iertat şi am îmbrăţişat această viaţă, apoi m-am ocupat de această treabă ce constă în a deveni Dumnezeu**. Ori dacă un bărbat neştiutor şi nevoiaş ca mine a reuşit, maestre, şi dvs sunteţi cu siguranţă aptă.

Mijlocul de a sfârşi cu reîntoarcerile aici este de a vă trăi viaţa, de a o iubi şi de a deveni parte a lucrurilor foarte simple. Astfel vă veţi debarasa de idealurile intimidante care limitează şi reduc libertatea de viaţă. Veţi trăi în libertatea voastră iubindu-vă şi nemaicomparându-vă cu altcineva.

Când veţi înceta să mai trăiţi după imaginile societăţii şi în schimb trăiţi după propriul ideal, propriul adevăr, de felul chiar în care acest ideal şi adevăr se prezintă în dvs înşivă; dacă vă iubiţi fiinţa eternă, veţi fi una cu

vegetaţia şi peştii şi de asemenea cu toată viaţa. Atunci veţi putea spune: „Această experienţă s-a terminat pentru mine. Am iubit ansamblul de viaţă de aici, deci eu sunt gata pentru o nouă aventură: sunt gata pentru o împărăţie îndepărtată şi o nouă inteligenţă şi un fel de a fi în întregime diferit. Atunci veţi părăsi acest plan cu slavă – aşa ca mine odinioară.

Eu sunt îndrăgostit de acest plan. Parcurg deseori văile sale. Suflu în arborii săi şi iau parte la râsul copiilor. Eu cunosc bine viaţa aici, că am profitat de toate valorile ei. Dar mai presus de orice, cunosc suferinţele locuitorilor ei, fraţii mei mult iubiţi. Cunosc de asemenea soluţiile, cu toate că nu vor folosi prea mult dacă nu vor fi aplicate.

Dacă vă exprimaţi aici, ca şi restul locuitorilor acestui plan, este că aţi vrut. Aceasta este reîncarnarea.

M – Vă mulţumesc. Acum trebuie să mă gândesc la ce aţi spus.

R – Da, faceţi-o, căci, făcând-o, poate vă veţi hotăra să arătaţi mai multă bunătate fiinţei dvs şi-i veţi lăsa mai multă libertate ca să respire mai bine.

M – Mă gândeam dacă puteţi să ne povestiţi puţin ce faceţi când nu sunteţi comprimat într-un înveliş.

R – Sunt ocupat cu dvs să mă exprim; ceea ce ne deosebeşte este că exprimarea dvs este limitată şi a mea nu. În exprimarea mea ating hotarele timpului etern, căci eu nu-mi închipui un sfârşit al fiinţei mele, un astfel de sfârşit neexistând. Şi într-adevăr merg ca vântul, căci asta a fost ultima mea dorinţă.

Sunt fericit. Şi vă observ viaţa voastră, femeia cu a sa, bărbatul într-a lui. Descopăr iluziile voastre în această lume şi râd, în timp ce ele sunt grave în ochii voştri şi vă umple de spaimă. Râd pentru că ştiu că pentru ca să le anulaţi ar fi suficient să vă măriţi perspectiva– căci sunt multe alte lucruri de descoperit.

Sunt fericit, maestre şi mulţumit de a fi ceea ce sunt. Şi când nu sunt în identitatea pe care o iau aici, sunt Cel Care Este, fundamentul a toate lucrurile. Căci al 7-lea nivel constă în totalitatea gândirii – el este Marele Neant care menţine pe orbită planetele, care asigură coeziunea celulelor voastre, care cuprinde toate lucrurile, şi această până la hotarele eternităţii întregi. La drept vorbind pentru o entitate de la al 7-lea nivel, nu mai există nivel; nu mai este decât a fi. Ea a devenit sensibilă la totalitatea lucrurilor, la cunoaştere, la gând.

Vedeţi ce vrea să însemne a fi Gândul, până unde un gând poate călători? Puteţi depune un gând pe suprafaţa Soarelui? Sau poate pe faţa neluminată a Lunii? Sau pe o mică ori mare stea de pe cerul vostru? Puteţi adresa un gând unei entităţi de pe un plan diferit de al vostru? Da, o puteţi face în mai puţin de o secundă. Această capacitate de a fi este în voi. Voi sunteţi entitatea care refuză exprimarea; dacă vreţi, ea se realizează imediat.

M – Este evident că este o turnantă de unde se observă de ce se revine neobosit pe acest plan.

R – Da. Şi are ca nume fericirea. Şi o veţi atinge în ziua în care nu veţi mai dori să fiţi altcineva decât dvs, nici să vă aflaţi altundeva decât acolo unde sunteţi; este turnanta numită realizare. O ultimă chestiune, maestre. Spuneţi că ceea ce este pentru dvs durere, necaz, nenorocire, este de multe ori bucurie pentru o altă entitate. Fiecare aici este fericit de viaţa sa. Cu toate că nu ştiţi, întreţineţi un ideal comic, ce vă face să fugiţi în toate direcţiile pentru a vă schimba obiectele în bleu, în lavand, în roz.

Fiecare este fericit aici, deoarece poate face ceea ce vrea să facă. Dacă cineva vrea să fie bolnav, devine. Dacă cineva vrea să fie nenorocit devine – pentru că aceasta este voinţa, pentru că aceasta este „fericirea” lui.

Fiecare aici apreciază pe faţă existenţa sa, căci altfel ar muri fără întârziere. Devenit bătrân, fiecare va muri oricum, deoarece se gândeşte că este o obligaţie. Într-o zi, maestre, când vei avea o stare de bucurie şi de pace profundă, vă veţi da seama, numai privind în jurul dvs, că toată lumea este foarte fericită în exprimarea ei, oricare ar fi ea.

M – Pot să vă mai pun o întrebare. Cum mi-aţi spus că am avut diferite identităţi în vieţile anterioare, puteţi să-mi revelaţi ce am fost în aceste vieţi?

R – Maestre, dacă ar trebui să vă relev în amănunţime „analele” pentru a folosi un termen consacrat, am ajunge în viaţa viitoare şi nu am termina, căci aţi cunoscut 22.346 de vieţi şi o jumătate. În consecinţă, dacă doriţi să vă vorbesc despre trecutul dvs trebuie să îmi precizaţi epocă, ţara, iluzia pe care doriţi să vă dezvălui şi să îi provoc manifestarea.

Maestre, am observat că numeroşi din cei ce văd viaţa aceasta ca banală şi dură, se delectează a trăi în trecut. Poate desluşesc vreo salvare, o stimă le lipseşte în prezent. Atât de bine încât povestesc despre trecut cu un romantism exagerat. Căci dacă viaţa este monotonă şi plicticoasă, ei pot totdeauna să tragă concluzia că au fost nişte eroi în război, că au lăsat

nenumărate femei plângând şi la revenirea lor întregul oraş era într-o bucurie timp de nu se mai ştie câtă vreme. Sau se pot vedea că femei remarcabil de frumoase, cea mai frumoasă la timpul respectiv şi care avea toţi bărbaţii la picioarele lor.

Lăsaţi-mă să spun ceva de care fiecare poate profita. Voi toţi aţi trăit un anume număr de vieţi. Şi aceste vieţi au fost celebre şi romantice, mizerabile şi barbare, formidabile şi infame. Dar în aceste vieţi, toţi fără excepţie, aţi fost mai puţin admirabili decât în prezent. În acest prezent voi sunteţi mai sublimi că niciodată, maestre, căci sunteţi produsul cunoaşterii câştigate prin experienţa tuturor vieţilor voastre. Prezentul, maestre, a fost obiectivul de ceea ce a fost, întotdeauna.

N-aţi fost niciodată mai bine decât ceea ce sunteţi în prezent, oricare ar fi deghizarea voastră, oricare ar fi iluzia voastră, experienţa voastră, căci înţelepciunea şi dragostea voastră sunt mai mari ca niciodată. Dacă v-aş duce până la a cincea viaţă, numărând de la aceasta, nu veţi fi capabil să vă recunoaşteţi în aşa măsură elementul numit Sine, s-a rafinat. Dacă entităţile din vieţile voastre de atunci v-ar vedea în prezent, ele ar spune despre voi că sunteţi cavalereşti, geniali, eretici; vor spune de dvs că sunteţi „posedaţi”, atât de mult inteligenţa voastră a evoluat în raport cu acele zile.

Nu este prea recomandabil de a vrea să ştiţi cine aţi fost în trecut. Căci fiind în căutarea răspunsurilor în trecut, voi nu veţi trăi acum momentul vieţii şi nici nu veţi vedea răspunsurile ce comportă viitorul vostru – sunteţi mult prea ocupaţi să vă uitaţi în spatele vostru, în felul acesta nu veţi putea vedea prezentul care vine. Sunteţi curioşi să ştiţi cine aţi fost, maestre, şi în schimb nu ştiţi cine sunteţi în prezent.

Este bine de ştiut că aţi mai trăit, această asigurare este ca o speranţă pentru viitor. Dar frumuseţea fundamentală care a cunoscut toate aceste experienţe rămâne liniştită să reflecteze şi să aştepte să fie trezită, să afle care este Dumnezeul suprem, care are puterea de a crea viaţa ei, cine poate alege să o facă şi să se împlinească după chipul său.

Învăţaţi a trăi în acest prezent. Momentele prezentului sunt virgine, ele sunt îngăduitoare. Puteţi face din ele ceea ce atitudinile declară că sunt. Puteţi fi nemulţumit, îndurerat, întristat, nenorocit – toate acestea într-o clipă. Apoi în următoarea clipă puteţi schimba atitudinea şi fii încântător şi liber, seducător, debordind de fericire şi viaţă – chiar în această clipă; apoi în clipa

următoare, neafectat de cele două clipe precedente, puteţi deveni posac, strălucitor, devotat, plin de remuşcări – totul după pofta dvs.

Ceea ce are importanţă, maestre, este de a şti cine sunteţi acum şi să faceţi în aşa fel ca să fiţi fericit în această viaţă, aici. Dacă doriţi să puteţi să vă amintiţi această viaţă într-un timp viitor, încercaţi să faceţi memorabilă fiecare clipă, să rămână vie pentru totdeauna în sufletul vostru; dacă doriţi să trăiţi în infinit trebuie să începeţi să învăţaţi să trăiţi din plin fiecare clipă.

M – Poate îmi puteţi spune ce vedeţi în viitorul meu?

R – Cine veţi fi în viitor? Veţi rămâne întotdeauna dvs înşivă. Cu toate că ochii, culoarea pielii şi masca dvs se vor schimba, veţi rămâne dvs înşivă. Veţi fi întotdeauna sufletul, spiritul-Dumnezeu, a fiinţei dvs, ceea ce sunteţi acum. În viaţa dvs viitoare veţi fi personajul iluzoriu pe care l-aţi hotărât să-l descrieţi. Şi dacă veţi reveni pe acest plan, veţi trece prin procesul naşterii şi veţi crea fructul din matrice conform modelului specific pe care dvs l-aţi conceput şi veţi veghea ca el să meargă până la capătul jocului, al iluziei pe care aţi ales-o pentru această existenţă. Dar tot atât de bine puteţi să vă eliberaţi de iluzie şi să mergeţi spre un plan superior de conştiinţă.

Învăţaţi maestre, să trăiţi în prezent. Fiţi minunaţi în această viaţă şi faceţi experienţa de dvs înşivă. Călăriţi vântul, trimiteţi un gând pe Lună, cu entuziasm, depuneţi un gând minunat pe Soare, ca să ştie cine sunteţi. Aşezaţi-vă pe o stea. Vorbiţi cu apă. Toate acestea sunt dvs, toate acestea sunt Dumnezeu, toate acestea sunt viaţa.

M – Vă mulţumesc. O ultimă întrebare: Puteţi să-mi spuneţi spre ce plan progresez?

R – Spre Dumnezeu, maestre. Dvs progresaţi spre divinitatea dvs – sunteţi pe punctul de a vă cizela divinitatea dvs. Aţi venit în această lume ca Dumnezeu, v-aţi amestecat cu carnea– v-aţi expus la foame, la frig, la căldură, la frontiere teritoriale – şi v-aţi pierdut simţul divinităţii dvs, puterii dvs, inteligenţei dvs, totdeauna pertinenţa venind de hac la toate. Aceasta a provocat ataşamentul dvs la acest plan, la acest plan care de asemenea progresează spre al şaptelea.

Avansaţi către al şaptelea plan de conştiinţă, acela ce constă în cunoaşterea lui Dumnezeu în toate lucrurile; dar deasupra acestei cunoaşteri stă autorul acestora, adică dvs şi nimeni altul – dvs sunteţi singurul autor.

M – Aşa să fie!

R – Şi aşa va fi!

CAPITOLUL 16

ŞTIINŢA CUNOAŞTERII. TOATĂ CUNOAŞTEREA VINE DE LA SPIRITUL LUI DUMNEZEU ŞI SPIRITUL LUI DUMNEZEU PULSEAZĂ PERMANENT PENTRU CĂ NOI SĂ MERGEM LA SURSA CUNOŞTINŢELOR. VOI SUNTEŢI CAPABILI SĂ CUNOAŞTEŢI TOTUL

O mulţime de oameni pe acest plan binecuvântat se chinuie pentru a obţine „iluminarea”, o stare de mare preţ. De altfel, puţini ştiu ce înseamnă acest termen. A fi iluminat înseamnă simplu „a fi în lumină”, a avea cunoştinţă, adică a avea la dispoziţie cunoştinţe, în vederea aplicării lor. Şi cum se ajunge la iluminare? Nu prin iniţiere. Singurul mod de a-l obţine este de a permite gândului să pătrundă spiritul şi să înţeleagă.

Cunoaşterea este importantă căci ea îţi dă libertatea de a alege, ea permite de a construi imperii infinite. Având-o, frică dispare, căci nimic şi nimeni nu poate constitui pentru noi o ameninţare, supunere sau intimidare. Când frica primeşte lumina cunoaşterii, este ceea ce se cheamă „iluminare”.

Pe măsură ce primim cunoştinţe, noi putem împinge mai departe observarea şi investigarea lucrurilor care sunt. Toată cunoaşterea primită serveşte de trambulină pentru alte cunoaşteri. Ea ne împinge să dezvoltăm, să lărgim simţul identităţii noastre; fiecare cunoaştere face să dea înapoi hotarele limitării.

Mi-ar plăcea să vă introduc în ştiinţa cunoaşterii, să vă învăţ în ce manieră puteţi căpăta capacitatea de a cunoaşte totul şi de a deveni Tot Ceea Ce Este, Dumnezeu, adică cunoaştere, gândire nelimitată.

Pentru început, trebuie să vă reamintesc că totul există graţie gândirii, adică Spiritului lui Dumnezeu. Şi trebuie să ştiţi că fiecare entitate, fiecare lucru, este înconjurat de un câmp luminos. Graţie luminii, imaginea unui gând este păstrată de idealul fizic corespunzător creat în formă fizică. Prin câmpul lor luminos, entităţile şi lucrurile emit şi primesc gânduri.

Priviţi acest covor, această plantă sau mâna voastră sau o altă entitate. Ce au în comun toate acestea? Faptul existenţei lor. În virtutea existenţei lor,

fiecare obiect, fiecare entitate poate emite nu numai propriile lor gânduri, dar şi cele captate de la anturajul lor. Covorul etern este conştient atât de culorile sale cât şi de persoană aşezată pe el – o plantă este conştienta de încăperea în care se află. Şi această conştienţă graţie câmpului de lumină în care se scaldă, face apoi întoarcerea la fluxul de cunoştiintă, la fluxul gândirii. În fiecare clipă, conştienţa entităţilor şi lucrurilor se schimbă, în aşa fel încât Dumnezeu, fluviul Gândirii prin care totul există, se mişcă sau se dezvoltă continuu.

Fiecare constelaţie, fiecare particulă de praf, fiecare entitate – atât vizibilă cât şi invizibilă, din acest univers, ori din oricare altul – emite gânduri, din fiinţa sa, care gânduri se reîntorc apoi la Spiritul lui Dumnezeu, adică ăla locul lor de origine. Totul se întoarce la gândire şi această întoarcere face posibilă cunoaşterea.

Mai sus am spus că, corpul fizic este înconjurat de un câmp de lumină; este ceea ce se cheamă aură sau câmpul auric. Aura este ceea ce dă coeziune materiei. Graţie procedurii Kirlian, oamenii voştri de ştiinţă pot fotografia aura înconjurând învelişul, totuşi nu este decât aura fizică, aura există de fapt în toate planurile fiinţei.

Aura fizică este un câmp electromagnetic încărcat pozitiv sau negativ (ceea ce formează ciucuri albaştri împrejurul unui corp). Dar într-un plan superior această împărţire în plus sau în minus dispare, aura devine atunci o sferă de lumină nedivizată, adică energie pură. Este această sferă de lumină neîmpărţita care constituie spiritul fiinţei voastre – ceea ce numesc eu Dumnezeul fiinţei vostre. Spiritul fiinţei voastre este în legătură directă cu Spiritul lui Dumnezeu, fluxul conştiinţei care cunoaşte toate lucrurile. Prin spiritul vostru pot trece gândurile fluviului Gândirii – al cunoaşterii – acest mare şi puternic câmp. Valoarea gândurilor pe care le puteţi cunoaşte depinde de calitatea propriilor voastre gânduri, căci aura voastră atrage la voi gânduri de valori similare cu ale voastre.

Spiritul este într-un fel comparabil cu o sită aşezată spre marginea fluviului Gândirii. Lumina este cea care vă permite să mergeţi la sursă, la spiritul lui Dumnezeu, care produce toată cunoaşterea. Şi astfel v-aţi oferit aptitudinea de a cunoaşte tot ceea ce doriţi să cunoaşteţi, în măsura în care aveţi acces la fluxul continuu al conştiinţei, al fluviului Cunoaşterii.

Conştiinţa este ca un curent prin care întreaga voastră fiinţă este alimentată– înţelegând fiecare celulă a corpului dvs – căci gândirea este cea

care hrăneşte orice viaţă şi îi dă existenţă. Voi trăiţi din gândurile ivite din fluxul conştiinţei. Cum corpul vostru e hrănit de substanţele nutritive aduse la celule prin sânge, tot aşa întreaga voastră fiinţa este întreţinută prin substanţa gândirii emanată de fluxul conştiinţei.

Fiecare clipă a existenţei voastre este creată prin gândire. Voi vă hrăniţi continuu cu fluviul Gândirii. Gândurile sunt apoi resimţite în sufletul vostru, ceea ce vă hrăneşte şi vă dezvoltă. Şi gândurile fiinţei voastre astfel dezvoltate, se reîntorc la fluviul gândirii şi care dezvoltă conştiinţa a toată viaţa. Admitem că dvs consideraţi un gând în această clipă şi că îl resimţiţi. El este înregistrat în sufletul vostru că valoare electrică. Şi acest gând poate fi captat de către altcineva care îl va utiliza. Toată lumea are acces la gândurile voastre şi dvs înşivă vă puteţi hrăni în conştiinţa oricui.

Fluxul conştiinţei se compune din suma gândurilor emise de către entităţi şi lucruri. Şi aceste gânduri sunt de valori foarte diferite. Unele vibrează cu frecvenţă joasă – sunt cele aparţinând conştiinţei sociale. Altele vibrează cu o frecvenţă ridicată, acestea sunt gândurile supraconştiinţei.

Conştiinţa socială este grea şi apăsătoare; în acelaşi timp mai uşoară decât aerul. Putem spune că cele mai multe entităţi pe acest plan sunt în contact cu gândurile acestei conştiinţe, este vorba de gânduri reduse, foarte închistate ce conţin judecăţi dure, raportându-se la supravieţuire şi frică – în special cele ale morţii, atât ale corpului cât şi ale egoului. Sunt gânduri având legătură cu nevoile fizice, ale securităţii, ale muncii şi la îmbogăţirea materială; de gânduri în raport cu adaptarea sau neadaptarea cu binele şi răul, preocupări de modă, de frumuseţe fizică, de îmbătrânire, de boală, de moarte; într-un cuvânt sunt tot atâtea gânduri de frecvenţă joasă. Şi cum ele sunt predominante în societăţile noastre, ele îşi fac uşor drum până la câmpul dvs auric. Hrănindu-vă şi hrănind, contribuiţi la alimentarea şi perpetuarea conştiinţei limitate şi stagnante.

În marile oraşe conştiinţa este deosebit de limitată, din motivul că un mare număr de locuitori sunt prinşi în competiţie, foarte conştienţi de timp şi de modă, speriaţi şi intoleranţi, în aşa fel încât marile oraşe sunt ca înfăşurate într-un nor gros de gânduri. Locuitorii altor universuri care vin în această lume, văd oraşele voastre prinse ca într-o plasă densă de lumini multicolore – sunt toate gândurile cu frecvenţă joasă de conştiinţă foarte limitată.

Frecvenţele de gândire superioară, corespund fiinţelor vieţii, armoniei,

unităţii, dragostei, bucuriei, într-un cuvânt, sunt cele ale supraconştienţei. Este mai uşor să le simţi în locuri retrase şi sălbatice. În aceste locuri viaţa este simplă, ea nu este împărţită după timp şi e în armonie cu ea însăşi. În aceste locuri, departe de gândirea stagnantă şi de judecăţile oamenilor, puteţi simţi bătaia inimii a propriei dvs conştiinţe.

În ce mod gândirea este ea luată de la fluviul conştiinţei? Gândirea este întâi coborâtă, devenind astfel lumină. Când un gând vine în contact cu spiritul fiinţei dvs, sfera nedivizată de lumină, înconjurându-vă, explodează într-o jerbă de lumină. Ea se aprinde, ca să zicem aşa, în contact cu lumina. La început ea este invizibilă, apoi ea devine vizibilă ca o jerbă de lumină. Apoi, acest gând lumină pătrunde în creierul vostru şi acolo se transformă în lumină electrică, în combustibil de a cărui calitate depinde frecvenţa gândurilor captate.

În momentul în care luaţi cunoştinţă de un lucru, este de fapt gândirea sa pe care o captaţi; şi în momentul în care creierul vostru captează un gând, este de fapt lumina sa pe care o captează. Unii văd uneori ca nişte scântei de lumină în ochii lor (de obicei pe laturile ochilor). În majoritatea cazurilor, această lumină denotă acceptarea unui gând. În clipa în care văd o lumină desfăşurându-se în ochii lor, aceasta înseamnă că un gând a pătruns în câmpul lor auric şi că se desfăşoară în creierul lor. **Mişcările sau desenele pe care le percep având ochii închişi, dau o idee de fenomenul de intrare a gândului în creier**.

Creierul este un minunat receptor, conceput pentru a capta, a adăposti şi amplifica gânduri de toate frecvenţele. Diferite părti ale creierului captează şi electrizează gândurile după densitatea lichidului prezent în celulele lor; o anumită parte a creierului primeşte şi amplifică numai gânduri cu frecvenţa superioară, altele numai gânduri cu o frecvenţă inferioară.

Contrar a ceea ce se crede în general, nu creierul este cel ce creează gândul. Creierul nu face decât să permită gândului de a fi captat. El a fost conceput de Dumnezeu numai în vederea captării gândurilor venite din spiritul fiinţei voastre, de a le transforma în electricitate, de a le amplifica şi a le propaga prin tot corpul în aşa fel pentru a fi înţelese.

Tehnicienii voştri au pus la punct ceea ce se numesc receptoare radio. Acestea sunt prevăzute cu butoane permiţând a fi conectate pe diferite frecvenţe de unde. Acelaşi lucru se petrece şi cu creierul vostru, el trebuie să

se poată conecta pe diferite frecvenţe de gândire. Pentru aceasta creierul este dotat cu o puternică comandă, **glanda pineală**, situată între emisfera dreaptă şi stângă a creierului şi de asemenea cunoscută sub numele de cea de-a 7-a pecete (chakra). Funcţia sa este de a activa diferitele părti ale creierului, ca să poată capta toate frecvenţele de gânduri.

Glanda pineală este efectiv uluitoare. Unii o numesc „al treilea ochi”. Ea are înfăţişarea unei pere cu o gură la locul cel mai strâmt şi cu petale. Această glandă guvernează creierul şi aceasta graţie unui sistem complex de circulaţie hormonală. Glanda pineală, care este o glandă endocrină, secretă hormoni care apoi se răspândesc în **glanda pituitară** (o altă glandă endocrină care este situată la partea inferioară a creierului). Glanda pituitară sau a 6-a pecete (chakra) are ca funcţie amplificarea gândurilor ca să se poată propaga în întreg corpul. (de fapt glandele endocrine nu sunt chakrele care sunt vortexuri, roţi, vârtejuri energetice în formă de con cu vârful în interiorul corpului şi bază circulară spre suprafaţă. Chakra (în limba sanscrită) se traduce roată şi este zona de translaţie dinspre subtil spre fizic şi are un anumit număr de petale – canale energetice, direcţii de vibraţie specifice. Fiecărui centru energetic subtil îi corespunde o glandă endocrină care este de natură fizică.

Buna funcţionare a organelor depinde de circulaţia hormonală. Glanda pineală este cea care prin hormonii ce-i secretă incită celelalte glande endocrine la o bună secreţie, astfel ca să se realizeze ceea ce se numeşte echilibru hormonal. Ceea ce determină abundenţa circulaţiei hormonale, sunt gândurile. Cu cât frecvenţele captate sunt mai ridicate, cu atât mai mult glanda pineală va activa glanda pituitară astfel creierul va putea capta gânduri cu frecvenţă şi mai superioară.

Dar care este procesul ce permite unui gând de a fi înţeles? În momentul când un gând traversează câmpul auric, el nu este definit, nefiind nici judecat, nici alterat – gândul se poate naşte nelimitat. După aceea, când combustibilul unui gând ajunge la creier, trece prin partea superioară a emisferei din stânga, acolo unde rezidă facultăţile intelectuale şi de judecată, acolo se exprimă egoul alterat. Toate gândurile admise ajung la creier, unde sunt transformate în curent electric, în acea parte a creierului ce a fost activată de glanda pineală. De acolo, curentul este transmis glandei pituitare.

Corpul pineal guvernează sistemul nervos central. El adună gândurile,

le amplifică apoi le propulsează în sistemul nervos centra l -care poate fi comparat cu o cale de gânduri electrificate. Curentul electric fabricat de corpul pineal se răspândeţte în fluidul sistemului nervos central, el coboară în coloana vertebrală şi irigă astfel nervii şi ansamblul celulelor din corp.

Fiecare celulă din corpul vostru este hrănita prin intermediul sângelui, cu fermentaţiile consecutive a acţiunii enzimelor asupra alimentelor. Când un gând, transformat în curent electric, pătrunde în celule este ca o scânteie de lumină. Această scânteiei se comunică celulelor, face să se răspândească gazele, provocând astfel sciziunea celulelor. Acest proces care este cunoscut sub numele de cloning permite regenerarea şi duplicarea celulelor; în aşa fel încât tot corpul este hrănit de un singur gând – de unde putem spune că viaţa este menţinută în celule prin efectul gândurilor ce permiteţi să fie captate moment de moment.

În consecinţă, gândul hrăneşte continuu fiecare celulă din corp şi corpul răspunde în întregime impulsurilor sale electrice. Corpul vostru în întregime! Efectul unui gând este resimţit în fiecare celulî din corp şi senzaţia, sentimentul astfel creat merge în suflet, care îl înregistrează.

Sufletul vostru este comparabil cu un ordinator înregistrând într-un mod imparţial, absolut ştiinţific, orice senzaţie resimţită în corpul vostru. Când resimţi o emoţie, este efectul unui gând care a percutat câmpul vostru de lumină, spiritul fiinţei voastre, apoi fiind acceptat de creier şi trimis sistemului nervos central şi în final resimţit de fiecare celulă a corpului vostru. Apoi, sufletul înregistrează această senzaţie sub formă de emoţie, de sentiment. Ea devine astfel o referinţă, ceea ce numim memorie.

Memoria nu este măsurabilă. Memoria este esenţă; ea nu poate fi socotită ca imagine ci că emoţie. Este emoţia care creează imaginea. Sufletul nu înregistrează nici imagini, nici cuvinte. El nu face decât să înregistreze emoţiile la care este îndemnat. Când sunt senzaţii în corpul vostru, sufletul şi le însuşeşte şi caută în banca sa de memorii asemănări. Şi aceste asemănări îi sunt furnizate de partea creierului care judecă, ceea ce numiţi intelect. Ea este cea care poate identifica emoţiile şi găsi cuvinte pentru a le descrie.

Toate descrierile pe care le faceţi sunt bazate pe impresii, pe sentimente venind dintr-o trăire emotivă. Dacă puteţi să recunoaşteţi o specie de floare, este pentru faptul că aţi mai văzut, atins, mirosit. Dacă puteţi recunoaşte mătasea, este pentru că o asociaţi cu diferite senzaţii specifice, la o trăire

emotivă specifică. Aceste informaţii le-a cules sufletul dvs, în trecut. În consecinţă, atunci când o senzaţie este resimţită în corp, sufletul o captează şi caută în banca sa de date, senzaţii analoage, izvorâte din experienţe anterioare. Apoi informaţia găsită şi retrimisă la creier pentru a-i arăta că gândul a fost înţeles, adică pe deplin înţeles prin corp. Un gând nu este înţeles numai prin creier, ci prin întreg corpul. Şi porţiunea din creier care judecă, va găsi cuvinte capabile să descrie emoţia resimţită.

Un gând este înţeles graţie sensibilităţii. Cunoaşterea relevă în întregime, sensibilitate, senzaţie. Niciun gând nu poate fi cunoscut şi înţeles dacă n-a fost resimţit; senzaţia este cea care permite identificarea. Aşadar, pentru a cunoaşte un gând, trebuie să îl resimţi, adică să-l trăieşti în întreg corpul. Ştiinţa singură nu este suficientă, trebuie de asemenea să simţi. Odată cu senzaţia, sentimentul există, puteţi spune: „Ştiu, cunosc. Am sentimentul.”

În dvs, maeştrii mult iubiţi, stă poarta deschisă asupra a toată cunoaşterea. Flacăra ce arde în dvs este identică aceleia ce dansează în fiecare atom, în fiecare stea, în fiecare celulă – în tot ceea ce este. Cele două flăcări sunt identice. Este principiul luminii care vă permite să înţelegeţi unitatea cu toată viaţa; căci lumina care acordă credit sentimentelor în sufletul vostru, este aceeaşi care dă viaţă florilor, stelelor şi tuturor lucrurilor care sunt. Este raţiunea pentru care aveţi aptitudinea de a cunoaşte orice. Dar a cunoaşte aici nu vrea să însemne a înţelege cu intelectul – intelectul care la limită ştie să discute cu elocinţă, cu cuvinte lipsite de sens. Cunoaşterea unei flori se obţine graţie fiinţei profunde, graţie sentimentelor.

Este posibil de a înţelege esenţa unui lucru prin frecvenţa la care vibrează emoţia. Dacă vreţi să cunoaşteţi un lucru, nu este nevoie decât să vă autorizaţi de a o resimţi; cunoaşterea pe care o veţi avea, va fi cea corectă.

Cum creează gândurile experienţele vieţii noastre? Corpul pineal este ceea ce numim pecetea cunoaşterii permiţând manifestarea. Orice cunoaştere care se sprijină pe captare devine întâi realitate în corpul vostru că senzaţie, că emoţie. Şi cu cât un gând este mai nelimitat, cu atât frecvenţa este mai înaltă şi senzaţia resimţită este puternică şi ridicată, senzaţia resimţită este apoi înregistrată în suflet şi sentimentul ce rezultă se răspândeşte în aură că speranţă. Speranţa la rândul ei activează undele electromagnetice ale câmpului luminos, încât atrage spre sine, ca un magnet lucrurile în acord cu gândurile sale. În ce scop? Pentru a face experienţa gândurilor în realitatea

tridimensională şi obţine prin trăire ceea ce se cheamă înţelepciune.

Sub ce formă se manifestă dorinţele noastre? O dorinţă nu este nimic altceva decât un gând de împlinire văzut printr-un obiect, o entitate sau o experienţă. Când vă daţi voie să simţiţi un gând pe care aţi dori să-l vedeţi realizându-se, acesta părăseşte aura dvs şi se întâlneşte cu fluxul conştiinţei pentru a sustrage sentimentul care corespunde dorinţei dvs. Cu cât dorinţa dvs vă fi mai intensă şi întreagă, realizarea acesteia va fi împlinită. Cu cât siguranţa de împlinire va fi mai mare, cu atât mai repede se va realiza. Cunoaşterea absolută vibrează cu o frecvenţă extrem de ridicată, ceea ce face foarte puternică speranţa desfăşurată de aură şi creşte puterea de manifestare.

Aveţi aptitudinea să cunoaşteţi orice. În acest scop a fost creat creierul vostru, în aşa fel încât Dumnezeii ce trăiesc într-un plan material şi în corp de materie să poată trăi şi înţelege orice dimensiune a lui Dumnezeu pe care doresc s-o trăiască şi s-o înţeleagă – după perspectiva formei tridimensionale. Orice gând de care vreţi să luaţi cunoştinţă – graţie minunatului vostru receptor – se transformă, devine realitate experimentală, întâi în corpul vostru, apoi în viaţa voastră.

Aveţi darul de a face să apară într-o clipă orice lucru dorit. Aceasta datorită cunoaşterii. În acest mod se creează împărăţia cerurilor pe pământ.

Ştiinţa cunoaşterii este foarte simplă. Este suficient să vă reamintiţi: gândul este, apoi este manifestarea luminii, apoi lumina este coborâtă şi devine impulsuri electrice. Impulsurile electrice sunt la rândul lor coborâte, până constituie materia brută şi apoi formă corespunzătoare cu idealul de gândire avut în vedere. Acelaşi proces este valabil pentru corp: creierul captează gândurile sub formă de lumină, de aici ele sunt transformate în electricitate şi curentul electric este transmis în tot corpul pentru că gândurile să fie înţelese că senzaţie.

Pentru a vă manifesta dorinţele, nu este nevoie decât să resimţiţi obiectul dorinţelor. Senzaţiile dvs se reîntorc la Tatăl şi Tatăl vă împlineşte dorinţele. Este cât se poate de simplu.

CAPITOLUL 17

SPIRITUL ÎNCHIS. CREIERUL ARE CAPACITĂŢI IMENSE, DAR, VOI, DIN CAUZA GÂNDURILOR LIMITATE, NU UTILIZAŢI decât O

TREIEME

Cu toate că creierul vostru a fost conceput pentru a capta toate frecvenţele gândurilor, al Spiritului lui Dumnezeu, al întregului câmp al Cunoaşterii, el le va capta doar pe cele pe care vă veţi permite să le captaţi. Şi cum marea majoritate a oamenilor nu acceptă minunile gândirii nelimitate care bombardează neîncetat structura lor de lumină, creierul lor este departe de a fi pe deplin activ, singurele părţi în activitate sunt părţile superioare dreapta şi stânga şi anumite porţiuni inferioare ale creierului mic. Restul creierului lor dormitează. Ei resping orice gând străin familiei lor, societăţii, religiei lor. Ei le resping nepermiţând decât de a considera pe cele acceptate în comunitate. Gândurile nelimitate ale lui Dumnezeu sunt astfel respinse continuu de spiritul fiinţei lor în fluviul Gândirii.

Este la voi un termen, acela de „spirit încuiat”. Acesta corespunde strictei realităţi, căci atunci refuzaţi să vă aventuraţi deasupra limitei conştiinţei sociale, creierul vostru este literalmente închis gândurilor de înaltă frecvenţă – ei nu acceptă decât cele de joasă frecvenţă.

Ceea ce face din unii un geniu este dispoziţia sa de a o considera gânduri imposibile. El şi-a permis de a exersa deasupra raţiunii sale în timp ce alţii pur şi simplu le-au respins. A avea un spirit închis implică de asemenea de a fi închis la orice eventualitate de a cunoaşte ceea ce nu este experimentabil prin simţurile fizice.

În împărăţia lui Dumnzeu nimic nu este imposibil. El este nelimitat, facultatea de a gândi este nelimitată. Şi din moment ce un lucru poate fi conceput, el există – orice obiect imaginat ori văzut în vis există deja. Întreaga creaţie de altfel s-a născut prin imaginaţie. De fiecare dată când spuneţi cuiva: „Oh! Asta nu este decât imaginaţia ta”, îl programaţi în stupiditate, într-o creativitate foarte restrânsă. Şi este cu siguranţă ceea ce se produce pe acest plan cu voi toţi! Eu vă spun acestea: Ceea ce v-aţi permis să gândiţi, orice ar fi, aceea este. Şi tot ceea ce vă permiteţi să gândiţi, este atras spre voi prin câmpul electromagnetic, aura de care sunteţi înconjurat. Aceasta este o certitudine. Ceea ce este regretabil cu spiritul limitat este că vă împiedică să cunoaşteţi bucuria, şi vă face sclavii iluziilor societăţii, împiedicându-vă să vă cunoaşteţi gloria că mici Dumnezei ce sunteţi.

Spiritul încuiat nu îndrăzneşte să se aventureze în necunoscut şi nici nu-

şi închipuie realităţi mai frumoase. Îi este frică de schimbare, dar sunt infinit mai multe lucruri de văzut, de înţeles şi de trăit în afara celor din lumea asta limpede şi ordonată, dar unde viaţa alternează cu moartea.

De câte ori acceptaţi un gând în afară normelor obişnuite, părţile adormite ale creierului sunt activate. Gândurile mai cuprinzătoare, care să dezvolte facultăţile voastre de a raţiona, sunt trambulina gândurilor mai nelimitate încă. Şi dorinţa nelimitării face să înflorească glanda voastră pineală; valul de hormoni devine atunci mai abundent şi creierul mai receptiv la gândurile cu frecvenţă înaltă.

A deveni un geniu este extrem de uşor – este suficient să gândeşti prin tine însuţi.

Creierul este un mare mister care a scufundat în perplexitate un mare număr de savanţi. Aceştia, extrăgându-l pentru a-l examina, ce văd? Fluide, altfel spus apă. De densitatea acestor fluide depinde amplificarea curentului electric în corp; ori în părţile creierului capabile să primească gândurile de înaltă frecvenţă, aceste fluide sunt mai dense.

Dacă creierul vostru funcţionează după întreaga lui capacitate, aţi putea să vă transformaţi corpul în lumină cât ai clipi din ochi, aşa încât ar trăi veşnic. Creierul vostru are de asemenea capacitatea de a înlocui un braţ sau un picior pierdut. Dacă ar fi în întregime trezit, ar putea să se vindece într-o clipă sau să se transforme în orice ideal dorit. Capacităţile creierului vostru sunt imense. Dar voi, din pricina gândurilor voastre limitate, nu folosiţi decât o treime.

Fiecare gând pe care îl lăsaţi să pătrundă în creierul vostru electrizat hrăneşte ansamblul celulelor din corpul vostru. În consecinţă, starea acestuia depinde de frecvenţa gândurilor voastre. Faptul de a raţiona pe gânduri de joasă frecvenţă, ale conştiinţei sociale– acceptarea bătrâneţii şi a morţii – provoacă forţa de viaţă în corpul vostru, deoarece în acest caz încărcăturile electrice trimise în corp sunt foarte slabe.

În schimb, dacă vă permiteţi să captaţi gândurile cu înaltă frecvenţă, curentul electric trimis prin corp este atât de puternic, încât el îl poate menţine în prezent ca să nu mai îmbătrânească niciodată.

Porţiunile din creierul vostru capabile să primească gânduri cu frecvenţă înaltă, prin simpla cunoaştere, au puterea să redea integritatea la toate părţile stricate ale corpului vostru. Faptul de a cunoaşte că corpul vostru

se poate vindeca singur, face să izbucnească o puternică scânteie în sistemul nervos central şi această electricitate de înalt potenţial este apoi transmisă celulelor stricate. Şi acestea sunt perfect regenerate. Vă gândiţi că este un miracol? Nu este – ci este cursul normal al lucrurilor.

După voi, unicul mijloc de a vă vindeca este de a recurge la medicamente. Şi ele sunt într-adevăr eficiente de îndată ce credeţi că sunt. Vi s-a mai spus de asemenea – şi voi credeţi – că voi nu puteţi singuri să vă vindecaţi. Aşa încât este exact din cauza acestei cunoaşteri. Sunt şi din aceia care caută ajutorul vindecătorilor, convinşi că ceea ce vor auzi este absolut adevărat, atât de mult încât se vindecă într-o clipă în virtutea cunoaşterii lor; acestea sunt efectele cunoaşterii, acestea putând modifica corpul vostru exact după dorinţele voastre. Veţi putea deveni nelimitaţi, căci astfel aţi fost concepuţi (şi corpul dvs se înţelege).

În fiecare clipă a existenţei vostre, fie în stare de veghe, fie în somn, că sunteţi conştienţi ori ba, voi primiţi gândul lui Dumnezeu. Şi gândurile admise oricare ar fi ele, devin realitate. De asemenea, cel ce se simte nenorocit, neînsemnat, morocănos, fricos, amărât, furios, gelos, neiubit, nedorit, ce frecvenţă de gânduri s-a autorizat el să recepţioneze? Acelea al conştiinţei sociale. Unde este bucuria? Se întreabă el. Şi dragostea, eternitatea şi Dumnezeu? — acestea nu sunt mai departe de el decât cu un gând.

Dacă nu cunoaşteţi aceste minunate gânduri ce bombardează continuu câmpul vostru luminos, este pentru că refuzaţi să le cunoaşteţi. Vă gândiţi asemenea tuturor. N-aţi vrut să cunoaşteţi toate aceste minunate gânduri, pentru că a deveni suverani, Dumnezei, nemuritori, omniscienţi, ar însemna să ieşiţi din tipar. Aţi renunţat la puterea şi suveranitatea voastră. Aţi uitat prima voastră identitate. V-aţi ferecat creierul. Ca să vă învăţ să vi-l desferecaţi din nou acesta este motivul prezenţei mele printre voi.

Ce este acest personaj numit Dumnezeu de către religii? Infinitul mister pe care omul îl sondează din toate timpurile? El este un gând şi calitatea acestuia este de a se percepe şi prin aceasta a se dezvolta şi deveni. Aceasta este ceea ce Dumnezeu este: totalitatea Gândirii. Şi voi aveţi capacitatea de a deveni Dumnezeu şi de a deveni total. Dacă creierul vostru ar utiliza tot spectrul capacităţilor sale, voi v-aţi găsi la hotarele eternităţii: aţi cunoaşte toate lucrurile; aţi fi Soarele, oceanele profunde, puterea vântului şi stelele nopţii.

Dar egoul vostru alterat v-a tăiat de Dumnezeu, prin faptul că refuzaţi să acceptaţi toate frecvenţele de gândurile că Dumnezeu este, că el caută să se protejeze, să-şi asigure securitatea. De asemenea egoul alterat este cu adevărat ceea ce se cheamă „anticristul" – prin faptul că neagă natura voastră divină. El nu vă permite să acceptaţi gândul şi să înţelegeţi că voi şi Tatăl sunteţi unul, că sunteţi dotaţi cu puterea de a crea pentru totdeauna.. Chiar şi moartea.

Antichristul este egoul alterat şi împărăţia sa, conştiinţa socială care întreţine în voi limitarea prin dogma ce se cheamă frică, judecată, supravieţuire. Christos este viceversa, este omul exprimând puterea, frumuseţea, dragostea, viaţa nelimitată a Tatălui în El. El este omul care înţelege divinitatea Să peste orice frică şi judecăţi în vitalitatea nelimitată a Tatălui.

În consecinţă, Christul şi antichristul împart acelaşi templu, voi. Totul este în voi, căci Dumnezeu ce sunteţi permite a fi şi Christ şi antichrist. El permite şi viaţa şi moartea. El permite şi limitarea şi nelimitarea. Aţi auzit de bătălia Armagedonului? Această bătălie aţi trăit-o toată viaţa voastră. Ea înseamnă bătălia între cunoaşterea de Dumnezeu şi cunoaşterea de anticrist, între Dumnezeu şi egoul alterat. Este lupta ce se dă între conştiinţa socială şi cunoaşterea nelimitată. Armagedon-ul nu este o bătălie ce se dă într-un loc exterior, ci o bătălie ce se dă în voi: Între Christ care vrea să se nască şi egoul alterat care vrea să se menţină. De unde se poate spune că profeţia Armagedonului are cu adevărat loc în această epocă.

A fi Dumnezeu este a fi cunoaştere nelimitată, a fi nelimitat. A fi om este a fi o creatură limitată, cel a cărui spirit rămâne închis cunoaşterii superioare; care se mulţumeşte cu teorii şi uită să trăiască; care se lasă mai degrabă învăţat decât că el să fie învăţător, creatura protejată mai degrabă decât explorator.

Voi aveţi aptitudinea de a cunoaşte totul. De asemenea, voi aveţi aptitudinea de a materializa tot ceea ce vreţi să vedeţi materializându-se. Mai mult, voi puteţi păstra pentru totdeauna corpul vostru, numai dacă doriţi. Dar egoul alterat se opune. Voi cunoaşteţi omul, dar Dumnezeu rămâne pentru voi un mister.

CAPITOLUL 18

A-ŞI DESCHIDE SPIRITUL. CU CÂT VĂ IUBIŢI MAI MULT, CU ATÂT CREIERUL VOSTRU VA DEVENI RECEPTIV, ATUNCI VEŢI PUTEA FI MAI MULT DECÂT CORPUL VOSTRU, DEVENIŢI CEEA CE ASIGURĂ COEZIUNEA VOASTRĂ FIZICĂ.

Voi cunoaşteţi bine pe Dumnezeu în formă limitată a materiei. În timpul nenumăratelor voastre vieţi pe acest plan, aţi făcut experienţa elementelor constituind acest paradis pe care voi l-aţi creat. Şi aceste vieţi succesive v-au permis să cunoaşteţi toate valorile gândului limitat al lui Dumnezeu-om, cele ale conştiinţei sociale. Voi aţi învăţat ceea ce este frică, insecuritatea, suferinţa, mânia, aviditatea; aţi învăţat să cunoaşteţi gelozia, ura, războiul, voi aţi cunoscut moartea. Voi cu siguranţă ştiţi ce este separarea de Dumnezeu– care totuşi continuă să vă iubească şi să vă poarte de-a lungul aventurilor voastre întreprinse pentru a vă cunoaşte până la ultimul plan spectaculoasă desfăşurare.

În sfârşit, pentru a putea face reîntoarcerea la nelimitare, de a cunoaşte din nou bucuria şi libertatea de a fi, trebuie să redeveniţi Dumnezeul care vă asigură coeziunea şi nu există decât o singură cale – deoarece iată-vă îngreunaţi de un trup – ceea ce consistă în a trezi în întregime cea de-a 7-a pecete, adică glanda pineală.

Această trezire vă va acorda cunoaşterea nelimitată, Dumnezeu – Cel ce permite de a fi. Cel ce iubeşte şi este totalitatea în Sine, adică Gândire.

Pentru că această minunată glandă să se deschidă, trebuie doar simplu să vrem să cunoaştem pe Tatăl şi să devenim după asemănarea lui Dumnezeu, a dori ca orice gând să devină realitate. Voi să doriţi să iubiţi în fiecare clipă ceea ce aţi devenit. Să doriţi să iubiţi tot ceea ce sunteţi.

Este foarte important să iubiţi în totalitate ceea ce sunteţi, căci dragostea de voi vă ridică deasupra conştiinţei sociale, deasupra criteriilor de acceptare şi de judecată. Atunci veţi trăi numai pentru împlinirea voastră. Nu veţi mai asculta decât vocea interioară. Nu veţi mai urma decât cărarea bucuriei – aceea care tăinuieşte cunoaşterea de Tot-Ce-Este.

Aici, îmi puteţi răspunde: „Dar Ramtha, este culmea egoismului”. Într-adevăr a iubi egoul, adică pe sine însuşi, revine la a-L iubi pe Dumnezeu.

Fiecare moment trăit în dragoste de Dumnezeu în voi, fiecare iluzie îmbrăţişată, apoi abandonată, fiecare efort făcut pentru a descoperi bucuria şi lumina – toate acestea se amestecă în fluviul conştiinţei colective, hrănind astfel umanitatea în întregime. Trăind integral pentru iubirea de sine, Dumnezeu, putem spune, se uneşte cu fiinţa noastră. Aşa încât îi puteţi lumina pe fraţii voştri mult iubiţi prinşi încă în greutatea conştiinţei sociale, astfel că la rândul lor să regăsească drumul mergând la ei înşişi – singurul ce îi poate readuce la lăcaşurile Tatălui.

Când vă veţi iubi suficient şi vă veţi simţi demni de a primi ceea ce Dumnezeu este, şi aveţi dorinţa să înţelegeţi că sunteţi una cu Tatăl, atunci glanda pineală se poate deschide, asemenea unei minunate flori.

Numai voind să înţelegeţi şi dorind să resimţiţi toată emoţia acestei cunoaşteri, atunci creierul vostru poate capta toate frecvenţele gândurilor Spiritului lui Dumnezeu.

Drumul regal care permite manifestarea unei dorinţe, constă în a-l exprima prin Domnul–Dumnezeul fiinţei voastre. Domnul fiinţei voastre este sufletul – sufletul care guvernează corpul vostru şi prin emoţiile resimţite comandă glanda pineală să elibereze hormoni. Dumnezeul fiinţei voastre, spiritul vostru, este lumina care vă înconjoară şi permite gândurilor să pătrundă liber în spiritul vostru. Fiinţa voastră este egoul care face experienţa realităţilor materiale prin corp – el este cel ce poate incita la judecată şi să altereze gândul – de unde şi fenomenul de egou alterat. Deci, vorbind prin Domnul Dumnezeul fiinţei voastre, voi puneţi de acord ceea ce sunteţi, ceea ce vă dă o mare putere de a crea şi manifesta orice aţi dori să creaţi şi manifestaţi.

Când Domnul Dumnezeul din fiinţa voastră doreşte să capteze gânduri nelimitate, acest gând resimţit în sufletul vostru, activează glanda pineală astfel că ea trimite hormoni la glanda pituitară şi astfel părţile adorminde din creier se trezesc; după care puteţi capta gânduri cu frecvenţe şi mai superioare şi mai subtile.

Când gânduri cu frecvenţă superioară sunt captate, glanda pituitară începe să se umple şi puteţi avea dureri de cap, ameţeli, să simţiţi o mare uşurare în cap. Gândurile captate sunt transformate în curent electric de tensiune mare şi trimis prin sistemul central nervos în fiecare celulă din corp. Veţi simţi că o împingere prin corp, furnicături şi o impresie de a fi ridicat de

pe pământ. Curentul electric aprinde fiecare celulă şi îi ridică nivelul vibratoriu, de aşa manieră încât, cu cât mai multe gânduri cu frecvenţă înaltă, adică nelimitată, sunt captate, cu atât vibraţiile din corp se intensifică – până la urmă corpul vostru va deveni înconjurat de lumină (o aură) el pierde din greutate şi redevine lumină.

Este imposibil de descris emoţiile resimţite prin gândurile nelimitate. Emoţia fiind în întregime nouă, nu este posibil să faceţi nicio asociere cu emoţiile anterioare. Se ridică în voi că o impresie de imensitate, profund emoţionanta, în acelaşi timp foarte liniştitoare. Cunoaşterea vă vine ca o pură senzaţie… Că o emoţie subitp necunoscutp, de neidentificat.

Printre cei ce cauta iluminarea, mulţi se gândesc caea poate fi dataprin cuvinte. Dar dacă cunoaşterea ar putea fi tradusă în cuvinte, ea n-ar fi nouă. Cunoaşterea despre care vorbesc eu, este simplu resimţită şi ceea ce veţi simţi are ca nume inteligenţa supremă; este cu adevărat gândire nelimitată. Veţi observa că toate aceste lucruri pe care căutaţi să le înţelegeţi nu pot fi traduse în cuvinte, ele pot fi numai resimţite. Când cunoaşterea vine, ea vă va lăsa mut de emoţie.

Gândirea limitată se serveşte de cuvinte. Maestrul, el nu explică nimic – el cunoaşte. Pentru a explica, înseamnă a-şi impune nişte limite. **Când atingeţi nivelul Cunoaşterii, fără a mai simţi nevoia de a justifica sau explica, atunci sunteţi stăpânul împărăţiei voastre; atunci sunteţi în cunoaşterea absolută.**

Sentimentul de elevare resimţit în faţa unui gând de înaltă frecvenţă, este captat de suflet, care îl păstrează în memorie. Astfel, cunoaşterea dvs este menţinută şi oricând vi-l reamintiţi. Apoi, lucru minunat, sentimentul elevării încercat întâlneşte fluxul conştiinţei colective prin intermediul aurei, căruia îi uşurează greutatea. În sfârşit, el atrage în viaţa voastră situaţii de calitate analoagă, că prin experienţă să puteţi înţelege complet gândul în chestiune. Odată ce a fost înţeles total, el va fi înregistrat de suflet că înţelepciune. Stadiul înţelepciunii implică odată cu cunoaşterea acestui gând fixat în dvs să devină absolut. Înţelepciunea pe de o parte va ridică calitatea vibratorie a sufletului, pe de altă stimulează în plus glanda pineală.

Când glanda pineală înfloreşte, viaţa vi se schimbă deasupra oricărei aşteptări. Orice gând va fi ocazia unei puternice emoţii. Şi veţi observa că

gândirea dvs se manifestă mai rapid. Dragostea dvs, inteligenţa şi compasiunea se vor mări. Anumite entităţi vor ieşi din existenţă dvs, în timp ce altele vor intra din cauza schimbărilor intervenite în conştiinţa dvs.

Inteligenţa, creativitatea dvs se vor afâna; vă veţi da seama că veţi înţelege şi resimţi lucruri absolut noi. Privind altă entitate, veţi avea percepţia în dvs sau privind gândurile dvs veţi observa că ele dezvăluie viitorul dvs.

Credeţi că facultăţile metafizice sunt rare? Dacă da, atunci judecaţi după criteriile sociale. Dacă vă permiteţi să cunoaşteţi, veţi parveni să cunoaşteţi totul. Cunoaşterea, dezvelită de iluziile colective, ridică voalul din faţa ochilor voştri şi vă permite să luaţi cunoştinţe de alte dimensiuni; de asemenea desfundă urechile voastre, permiţându-vă să auziţi Muzica Sferelor, a vieţii ce vibrează în armonie cu ea însăşi.

Cu cât dorinţă de nelimitare este mai puternică, cu atât mai mult veţi îmbrăţişa şi resimţi gândurile captate şi glanda pineală va secretă hormoni şi gura să devine mai mare. Cu cât veţi dori să iubiţi ceea ce sunteţi şi să trăiţi prin cunoaştere, cu atât creierul devine mai receptiv la Dumnezeul ce înconjoară fiinţa dvs, atât de bine, încât în cele din urmă dvs nu mai sunteţi doar corpul, deveniţi ceea ce vă asigura coeziunea. Înflorirea glandei pineale este cu siguranţă calea către Dumnezeu.

Din această floare emană un gând, cum de altfel emană unul din acest covor. Din moment ce aţi captat aptitudinea de a capta întreg evantaiul de frecvenţe a Gândului, sunteţi apt să deveniţi toate frecvenţele dorite. Astfel sunteţi liberi de a deveni vântul sau orice altceva.

Odată ce corpul pineal este pe deplin înflorit şi creierul în deplină activitate, toate facultăţile spirituale sunt acordate spiritului astfel împlinit, astfel încât entitatea nu mai poate cunoaşte limita. Odată ce floarea este din plin înflorită, ea nu se va mai închide vreodată. Ea va rămâne deschisă în eternitate.

Când creierul dvs este pe deplin activat, nu mai aveţi, la drept vorbind, niciun punct fix în realitate. Vă puteţi găsi în această lume şi în acelaşi timp în al şaptelea cer, fiind al şaptelea nivel, vă puteţi tot atât de bine să vă găsiţi în Pleiadă; fiind în Pleiadă puteţi tot atât de bine să vă găsiţi alături de un amic pe acest pământ.

Odată ce glanda pineală este pe deplin înflorită, nu veţi mai muri, nu veţi mai îmbătrâni. Corpul poate executa orice ordin îi daţi. Dacă îi comandaţi

să-şi ridice frecvenţa vibratorie, o face, încât puteţi călători cu el în alte dimensiuni. Creierul vostru este puternic până la acest nivel. Puteţi chiar să vă înviaţi corpul. Ajunşi în acest punct, puteţi purta coroana divină. Dacă aţi devenit Dumnezeu, care este viaţă pură, sunteţi în toate lucrurile şi nu veţi mai avea sfârşit niciodată. Este cerul a şaptelea, cerul cel mai sublim.

Astfel, a şaptea pecete s-a încoronat ea însăşi; spiritul vostru în întregime este trezit şi cunoaşterea poate în întregime fi captată de creier, acest magnific receptor. Atunci, într-o zi, toată viaţa fiind iubită şi îmbrăţişată, sufletul având din plin experienţa acestei lumi, veţi duce corpul vostru invizibil, departe de această planetă. Atunci veţi fi degajaţi de roată vieţii pe planul de materie.

Fiecare din voi este spirit, suflet şi egou, exprimându-se pe un plan material. Cu aceste 3 dimensiuni împreună se realizează eternitatea.

Când vorbiţi, fie în numele Domnului-Dumnezeu al fiinţei voastre, căci atunci vă exprimaţi ca maestru, că Dumnezeu, că stăpân, dacă vă daţi ordin să deveniţi, deveniţi mai mult. Dacă prin Domnul-Dumnezeu al fiinţei voastre doriţi să aveţi o inteligenţă nelimitată, creierul dvs se va deschide, va capta gânduri cu înaltă frecvenţă – ceea ce va lărgi câmpul vostru de cunoaştere. Nu este nevoie de a face nimic altceva; creierul, glanda pineală vă va asculta şi în momentul în care fiinţa voastră este ca să zicem aşa electrizată de o înţelegere superioară, mulţumeşte şi slăveşte pe Dumnezeu pentru că lucrurile sunt atât de simple.

Pentru a parveni la înţelegerea de tot ceea ce este, trebuie să cunoaşteţi ce sunteţi – nu este chiar atât de complicat. Prin gândurile voastre şi prin cuvintele voastre vă autorizaţi să cunoaşteţi. Nu spuneţi: „Sper să pot cunoaşte mai mult”, căci nu în felul acesta veţi reuşi să cunoaşteţi mai mult. Spuneţi:**” Prin Domnul-Dumnezeul fiinţei mele cunosc tot ceea ce se poate cunoaşte în acest moment. Aşa să fie!”.** Răspunsurile vă vor fi date. Nu contează dacă ştiţi sau nu ceea ce doriţi exact să cunoaşteţi, faptul de a spune „cunosc” este suficient pentru a deschide poarta cunoaşterii.

Spunând „eu nu ştiu” sau punând la îndoială cunoaşterea ce vă e dată, puneţi limite creativităţii voastre. Cea mai rea treabă cu putinţă este conţinută în cuvintele „eu nu ştiu”. Amintiţi-vă legea prin gândurile şi cuvintele sale. Dacă spuneţi „eu nu cunosc”, nu veţi cunoaşte. Dacă spuneţi „eu nu merit dragostea Tatălui”, această dragoste nu vă va fi dată. Cuvintele voastre sunt

exact reflectarea gândurilor voastre. Când vă gândiţi că nu meritaţi dragostea Tatălui, sentimentul de nemeritare se înregistrează în sufletul vostru şi sufletul împlineşte realitatea ce aţi vrut-o prin gândirea dvs.

Sunteţi comparabili cu nişte ordinatoare. Fiecare zi puneţi în memorie „îndoieli”. Dvs memorizaţi penuria, desigur faptul de „a nu cunoşte”. Hoţul împărăţiei dvs sunteţi dvs, nimeni altul. Necunoscând decât îndoiala şi limitarea, voi vă furaţi forţa de viaţă.

Eu vă spun că aveţi posibilitatea să cunoaşteţi tot ceea ce este şi va fi vreodată. Spuneţi numai „Eu ştiu” şi uşa cunoaşterii se va deschide. Înţelegerea nu va întârzia să se producă mereu. Cuvântul „a cunoaşte” este absolut, dorinţa voastră devine absolută. Gândul prin care cunoaşteţi, incită glanda pineală să activeze, atât de mult încât creierul dvs vă putea culege gânduri nelimitate. Faptul de a cunoaşte este ceea ce permite fluviului Gândirii să curgă fără piedici.

A cunoaşte nu este a crede. Credinţa este presupunere, cunoaşterea este absolută. Crezând în ceva, sufletul înţelege într-adevăr că cineva e şi că acest cineva puteţi fi dvs – vă someză ca să vă convingă de un adevăr despre care trebuie să vă convingeţi. Pentru a deveni atotştiutor, spuneţi numai „Eu cunosc”; nu cultivaţi nici îndoiala, nici ezitarea. Cunoaşteţi cu o convingere absolută. De câte ori veţi spune „Eu cunosc”, veţi emite un gând de certitudine care va crea spaţiul necesar manifestprii obiectului spu. Veţi deveni genii când veţi deschide poarta cunoaşterii gândurilor nelimitate.

Dacă spuneţi hotărât **„Prin Domnul Dumnezeul fiinţei mele cunosc acum răspunsul la această întrebare – sunt receptiv. Aşa să fie!** Această cunoaştere vă va aduce la soluţia căutată. Cu toate că răspunsul se poate să nu se manifeste imediat, uşa este totuşi deschisă larg unei prize de conştiinţă – prin gândire sau prin experienţă. Fiinţa voastră se va acorda foarte repede şi astfel va deveni. Este inutil să lucrezi pentru această împlinire. Nu ai ce căuta, luptă sau combate. Nu trebuie să recurgi la cântece şi ritualuri pentru a-l obţine. Nu este nevoie decât să cunoşti! Cunoscând veţi deveni receptivi la priză de cunoştinţă a acestei posibilităţi de împlinire.

Cum se poate accelera manifestarea unei dorinţe? Prin cunoaştere. Prin cunoaştere, împărăţia cerurilor se poate din plin desfăşura în împărăţia voastră. Faptul de a cunoaşte că o dorinţă, oricare ar fi ea, este deja împlinită, amplifică gândul relativ la această dorinţă, aceasta pătrunde în fluxul

conştiinţei prin intermediul aurei voastre şi astfel va manifesta obiectul dorinţei voastre.

Adevărul este că toate lucrurile vă aparţin deja. Ştiind că ele vă devin disponibile, trebuie să înţelegeţi că voi sunteţi cei ce împlinesc nevoile, că ceea ce împlineşte mai imporatant este dispoziţia de a primi.

Pentru a permite realizarea dorinţelor voastre, cunoaşteţi-le, dar aflaţi de asemenea, că dvs meritaţi realizarea lor.

Adevărul stă în faptul de a cunoaşte. El este ceea ce dă şi vă este viitorul. Atunci când vorbiţi, aflaţi că cuvintele voastre sunt! Voi puteţi primi tot ceea ce doriţi să primiţi – e suficient să înţelegeţi, să ştiţi că voi sunteţi autorul legii, aceea care spune: **obiectul cunoaşterii voastre şi al cuvintelor trebuie să fie. Aceasta se numeşte LEGEA LUI UNU**.

Veţi şti tot ceea ce se poate şti şi veţi obţine tot ceea ce doriţi să obţineţi. Voi pur şi simplu n-aţi înţeles acest adevăr. Pentru a-l înţelege trebuie să-l cunoaşteţi. Cunoaşterea activează părţile încă adormite ale creierului vostru, în aşa măsură încât obiectul cunoaşterii ajunge la manifestare. Odată ce gândirea nelimitată s-a concretizat, ea imprimă în creierul vostru convingerea eficacităţii cunoaşterii voastre, şi această convingere vă va da curajul să avansaţi încă mai departe în nelimitare.

Dacă ar trebui să vă reduc vocabularul şi să nu vă las decât câteva cuvinte, ele ar fi următoarele: **„Ştiu acum. Eu sunt absolut. Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt”**. Dacă n-aţi poseda decât acest vocabular restrâns, veţi înceta de a mai fi limitaţi pe viaţă în acest plan.

Faptul de a cunoaşte, nu cere în plus de la voi decât faptul de a presupune sau a crede? Faptul de a cunoaşte sau a nu cunoaşte pune în funcţiune aceeaşi Gândire, aceeaşi energie, acelaşi corp.

Cunoaşteţi! „Eu ştiu că acel lucru se va întâmpla”. „Eu ştiu că sunt Dumnezeu”. „Eu ştiu că sunt fericit”. „Ştiu că exist”. A şti, încă şi întotdeauna. Nu e nevoie de nimic decât de a şti clipă după clipă. Dacă spuneţi „Nu ştiu, eu nu pot să ştiu”, nu veţi şti. Spuneţi că ştiţi şi veţi şti orice lucru.

Ştiţi ceea ce ne deosebeşte? Faptul că eu cunosc că sunt Dumnezeu nelimitat şi dvs nu! Este singura diferenţă dintre noi – eu ştiu că sunt în timp ce dvs n-aveţi conştiinţa de a fi. Societatea spune că voi nu sunteţi nelimitaţi. Ce ştie ea? Ea care în fiecare zi îşi sapă mormântul.

În ce mod v-aţi sustras cunoaşterii?

Căutând să cunoaşteţi; gândul în materie, atât de mult v-aţi amestecat cu realităţile sale, încât percepţia vieţii s-a schimbat. Materia echivalează cu un nivel de viaţă creat plătind o alterare extremă a Gândului, adică după coborârea în realităţi succesive: mai întâi în lumină, apoi în electron nedivizat, apoi în electron divizat cu poli de valoare pozitivă sau negativă. În consecinţă fiind în relaţie cu Dumnezeu în materie, veţi percepe şi înţelege gândirea după împărăţie sau polaritate, mai degrabă decât fiind pură şi nedivizată. Cu cât suntem mai prinşi în materie şi orientaţi spre supravieţuire, cu atât mai mult ne este teamă de viaţă sub aspectul de dualitate: sus/ jos, aproape/ departe, repede/ încet, luminos/ obscur, mare/ mic, cald/ rece, bun/ rău, pozitiv/ negativ.

Întoarcerea la gândire în puritatea ei necesită stăpânirea egoului alterat – porţiunea de creier axat pe viaţă, pe supravieţuire în materie. Percepţiile egoului alterat se fac în funcţie de iluzii, că timpuri, distanţe, separare, criterii de acceptare, de supravieţuire. El împarte şi judecă gândul în puritatea să.

Gânduri pure vin la fiecare din voi. Dar imediat vă asiguraţi dacă sunt valabile pentru voi, dacă trebuie sau nu să le reţineţi, dacă sunt realizabile ori irealizabile, reale sau imaginare, raţionale sau iraţionale.

De fiecare dată când judecaţi un gând, împărţindu-l în contrarii, în pozitiv sau negativ, îl alteraţi, coborându-i astfel calitatea vibratorie. În schimb, când cunoaşteţi, nu judecaţi. Nu vă întrebaţi dacă gândurile dvs sunt bune sau greşite – toate sunt în acelaşi timp bune şi greşite. Când cunoaşteţi, nu cântăriţi, nici evaluaţi, lăsaţi gândul să existe. Cunoscând, lăsaţi gândul să fie; nu-i întrerupeţi cursul.

Pentru a putea discerne un alt plan, a auzi sunete mai subtile, a deveni mai uşor decât greutatea fizică, este suficient să-i, sau să le înţelegeţi realitatea lor şi să lăsaţi această cunoaştere să fie resimţită în tot corpul. A nu crede în realitatea lor constituie o judecare, ori orice judecare împiedică dezvoltarea creierului. Gândul captat, cunoaşterea captată de spiritul fiinţei voastre este atunci retrimis de creierul vostru şi reîntors la Spiritul Tatălui.

Dacă vreţi să cunoaşteţi nelimitat, este necesar să permiteţi tuturor gândurilor să pătrundă în creierul vostru, să nu le judecaţi, că fiecare din ele să fie din plin resimţite de corpul vostru. Graţie acestei permisiuni din partea conştiinţei, dorinţele primesc credit, glanda pineală poate activa părţile

dormitânde ale creierului şi să primească astfel cunoaşterea nelimitată.

Pentru a putea capta un gând în caz de nevoie, trebuie să-i permiteţi să parvină la conştiinţă. Atâta tot. El există deja, pur şi simplu aşteptând să-i cereţi să se ridice în dvs, că îi autorizaţi accesul la receptorul dvs. Cu cât mai puţin spiritul este prins în mecanismele gândirii alterate, cu atât mai uşor gândurile supraconştienţei pot fi captate de creier.

Învăţaţi să vedeţi voi înşivă şi viaţa voastră prin ochii fiinţei.

Văzând o floare, nu spuneţi că ea este frumoasă sau banală; aceasta este o judecată care alterează gândul florii. Ceea ce este pur este gândul „floare”, că lumina, viaţa, fiinţa, atunci captaţi gândul în puritatea lui – ceea ce transmite întregului vostru corp o electricitate de înalt potenţial. Acesta revine la a gândi că un Christ, căci făcând-o, percepeţi în termeni de egalitate şi de fiinţă. De câte ori vă abţineţi să limitaţi experienţele prin judecată, voi permiteţi creierului vostru de a capta gânduri neobişnuite.

Nu vă judecaţi gândurile. Nu spuneţi despre un lucru că el este pozitiv, căci spunând, implică obligatoriu existenţa negativului. Dacă spuneţi: „Acesta este bun”, se subînţelege că un altul este rău. Aclamându-vă, iubindu-vă nu spuneţi: „Sunt fermecător, sunt minunat”, spuneţi: „Sunt Dumnezeu”. Lucrând cu un vecin, nu spuneţi: „E bine”, spuneţi „Este divin”; cu alte cuvinte, spuneţi că este pur şi simplu experienţa eficace a Vieţii.

Văzând alte entităţi în exprimarea vieţii lor, să nu le vedeţi altfel decât fiind. Dacă judecaţi, spunând că ea este bună sau rea, pozitivă sau negativă, vă veţi crea în voi înşivă alternanţă şi această alternanţă percepută o veţi deveni. Veţi fi astfel propria victimă, deoarece dvs şi nu celălalt veţi resimţi efectele sentinţei dvs. Şi această percepţie va crea un precedent după care veţi judeca de acum înainte dsv înşivă actele dvs.

Condamnând pe cineva pentru una ori alta, în realitate aspecte ale persoanei dvs judecaţi prin altul. Pentru că ele sunt în voi, de aceea le identificaţi, că atenţia dvs este atrasă de ele. **Entitatea din faţa dvs nu este decât reflectarea judecăţii pronunţate împotriva dvs; nu este decât instrumentul prin care vă este posibil să distingeţi judecăţile emise împotriva voastră şi că voi acceptaserăţi alte entităţii**.

Privind pe ceilalţi, vedeţi-i numai fiind, dar aşa cum sunt. Dacă sunt cruzi sau duşmănoşi unii cu alţii, faptul de a spune constituie un adevăr căci

efectiv este modul lor de a se exprima, experienţa lor de ceea ce este. A spune, dimpotrivă, că sunt răi şi greşesc în exprimarea lor, constituie o judecată – care devine în întregime experienţa dvs, aceea a alternanţei.

Nimic nu merită a fi judecat. Nici culoarea pielii, nici acţiunea, nimic din orice ar fi nu merită să vă altereze ca să ieşiţi din starea lui Dumnezeu, de ceea ce este. Iubiţi orice entitate, oricare ar fi exprimarea ei, iubiţi-o pentru Dumnezeu care este ea, şi îi permite să fie aşa cum este. Orice entitate merită să fie iubită, chiar în virtutea fiinţei sale. Existenţa fiinţei sale merită mai mult decât oricare din actele sale. Iubiţi toate entităţile pentru că există, căci atâta timp cât vor exista, puteţi fi siguri că veţi exista de asemenea. Dacă le iubiţi, făcând abstracţie de cine sunt şi lăsaţi iubirea voastră să fie pur şi simplu, atunci veţi fi încontinuu intacţi în fiinţa voastră.

Pentru a înlătura judecarea din spiritul vostru, există un mijloc foarte simplu: luaţi cunoştinţă de propriile dvs sentimente şi de gândurile de existenţă a lor. Faptul de a lua la cunoştinţă este de ajuns ca să vă şlefuiască gândurile.

Simţindu-vă trişti, nenorociţi, mânioşi, speriaţi, rău adaptaţi – sau percepând o altă emoţie neplăcută – observaţi-vă. Nu veţi întârzia să descoperiţi legătura între gândurile voastre alterate (judecăţi asupra perspectivei fragmentând viaţa) şi emoţiile neplăcute. Când vă veţi sătura de ea, veţi părăsi judecăţile, care vă ţin separat de viaţă şi gândul vostru se va cizela, resimţind în corp părţi nelimitate veţi remarca că există o legătură între ele şi pacea, bucuria, armonia şi uşurătatea fizică. Numai, nu vă mai judecaţi pentru judecăţile purtate. Fiţi indulgenţi cu voi; lăsaţi conştiinţa să vă înveţe despre gândurile şi sentimentele voastre. Ea o va face, vă asigur.

Din toate cuvintele care au fost vreodată inventate, există unul care convine de minune acestor învăţăminte, cuvântul **„A FI”**. A FI! Ce implică el cu adevărat? El implică permisiunea de a fi, în orice formă ar fi şi de a vă iubi total în această formă în care sunteţi. A fi implică de a resimţi orice senzaţie adică de a le trăi. A fi implicat să trăieşti complet în moment, în cunoaşterea unică a prezentului. Să fiţi implicaţi de a face tot ceea ce aveţi poftă să faceţi, adică să trăiţi orice aventură vă îmbie sufletul.

Fiind, nu vă veţi judeca nici pe voi, nici pe alţii şi niciun gând în spiritul vostru. Atunci când sunteţi, nimic nu este nici drept, nici fals, nici posibil, nici imposibil, nici perfect, nici imperfect, nici pozitiv, nici negativ. Fiind iluzie,

timpul dispare, şi vă împiedică să savuraţi frumuseţea clipei. În fiinţă, viaţa este, momentul se perpetuează la nesfârşit. Nu mai este nimic altceva. În fiinţă spiritul dvs nu tărăgănează nici în trecut, nici în viitor, să se preocupe de culpabilităţi sau remuşcări, de datorii sau obligaţii. În fiinţă nu vă veţi ataşa de niciun adevăr dintr-odată; voi sunteţi revizorul a tot adevărul. Trăind în fiinţă, examinaţi toate gândurile ce se prezintă spiritului şi o resimţiţi în corp, ceea ce permite cunoaşterii să se nască liber şi să crească.

În fiinţă sunteţi de acord cu fiinţarea tuturor lucrurilor, aşa fel încât puteţi deveni tot ceea ce doriţi să deveniţi. Şi pentru aceasta nu aveţi nevoie de nimic, decât de a fi! Dumnezeul din voi vă atrage la voi toate lucrurile ce le aveţi în gând şi pe care doriţi să le experimentaţi. Fără greş! Cei ce se ocupă de un principiu exterior, biciuiesc principiul în el, căci doresc să obţină prin exterior ceea ce de pe acum le aparţine – chiar din fiinţă.

Fiind, adică permiţându-vă să captaţi orice gânduri, voi puteţi auzi vocea lui Dumnezeu, şi cât ai clipi să cunoaşteţi ceea ce aţi vrut dintotdeauna să cunoaşteţi. Nejudecându-vă gândurile, lăsându-le simplu să se desfăşoare că emoţie în sufletul vostru, veţi trăi ca Dumnezei nelimitaţi – deschişi la fiinţare şi la tot ce este. Voi deveniţi canale pure ale divinităţii în voi; voi vă apropiaţi de totală simplitate a Spiritului lui Dumnezeu.

Învăţaţi să trăiţi permiţând şi cunoscând. Astfel veţi deveni stăpânii egoului alterat şi veţi dobândi stăpânirea celui de-al şaptelea plan sau cer – a şaptea pecete. Al şaptelea plan este într-adevăr scutit de orice judecată. În el nu este decât Viaţa, care este continuă. Odată obiceiul de a judeca e stăpânit, veţi stăpâni acest plan în întregime şi veţi fi gata pentru plecare. Veţi putea să-l părăsiţi în orice moment, veţi alege.

Atâta timp cât nu aveţi aptitudinea să produceţi un corp nou, nu fiţi atât de grăbiţi să-l deterioraţi pe cel pe care îl posedaţi. Iubiţi-vă trupul. Fiţi bun cu el, hrăniţi-l; aveţi mare grijă de el. El este instrumentul loial, făcând posibilă viaţa voastră şi exprimarea voastră pe acest plan. Deveniţi nelimitaţi în gândurile voastre şi răsfăţaţi vehicolul care face posibilă nelimitarea.

Dacă sunteţi femeie, fiţi femeie, dacă sunteţi bărbat, fiţi bărbat. Iubiţi ceea ce sunteţi. Nu abuzaţi de corpul vostru. Nu îl deterioraţi şi nu-l murdăriţi. Nu-i cereţi lucruri pentru care el nu este făcut.

Consideraţi toată măreţia fiinţei voastre. Consideraţi-vă divini. Îmbrăcaţi-vă cu materiale care să fie plăcute pielii vostre, parfumaţi-vă. Daţi-i

corpului vostru hrana care îi convine. Dacă-l ascultaţi, el vă va informa despre aceasta.

Nu folosiţi substanţe care vă dăunează – pe care le ştiţi dăunătoare. Tot ceea ce împiedică circulaţia oxigenului la creier, face să moară celulele. Fiecare celulă nervoasă distrusă micşorează sensibilitatea. Veţi continua să consideraţi gândurile, dar acestea vor deveni sterile, nu veţi mai putea face experienţa bucuriei deoarece aţi devenit incapabili de a vă resimţi gândurile.

Nemaifiind capabili de sentimente, nu veţi mai putea înregistra cunoaşterea. Astfel se manifestă efectele cauzate de „iarbă” (tutunul) şi droguri. De câte ori veţi recurge, va fi o micşorare de oxigen în creierul vostru. Creierul moare şi această moarte este resimţită că euforie. La fiecare absorţie de drog capacitatea voastră de cunoaştere scade. Şi va veni timpul în care nu veţi mai putea nici râde, nici plânge, căci nimic în voi nu va mai putea suscita emoţie.

Experienţa a toată cunoaşterea, care va face să plângeţi în faţa unei flori care înfloreşte, care vă permite să apreciaţi toată splendoarea unui răsărit de soare – această experienţă cere să puteţi transforma gândul în emoţie. Ceea ce se numeşte extaz. Este o euforie care nu face rău.

Acela care vă iubeşte de la origini, care v-a acompaniat în toată viaţa pe care aţi cunoscut-o, care este unică entitate care va fi la moartea corpului său la înălţare… Sunteţi dvs. Dvs sunteţi singura persoană care vă puteţi iubi cu toată constanţa necesară pentru a consimţi să fie cu dvs în toate experienţele. Când vă îmbrăţişaţi şi vă iubiţi, lăsaţi că această iubire să vă servească de model, atunci veţi putea merge deasupra conştiinţei sociale, în toată conştiinţa lui Dumnezeu. Ceea ce sunteţi este mult (deasupra) superior legilor, dogmelor, normelor societăţii. Aceasta merge peste frumuseţe, peste perfecţiune. Ceea ce sunteţi este chiar centrul destinului vostru, realizarea dvs înşivă, adică realizarea lui Dumnezeu. Acesta este unicul lucru care are importanţă în ochii vieţii Care Este.

Voi sunteţi tot ceea ce gândiţi a fi şi tot ceea ce vă autorizaţi să cunoaşteţi. Aflaţi că Tatăl, care este toate lucrurile, este ceea ce voi sunteţi. Prin această cunoaştere, voi veţi cunoaşte şi veţi deveni Tot Ceea Ce Este..

Aflaţi că nimic n-are sfârşit şi că nimic nu este absolut. Totul este în moment, ori momente sunt întotdeauna în devenire. A ajunge la gândul nelimitat, revine la a cunoaşte că peste un adevăr superior există altul şi mai

superior. Cunoaşteţi-le şi lucrurile vor veni în consecinţă.

Nu vă lăsaţi nici subjugaţi, nici intimidaţi. Există întodeauana un drum mai bun decât cel al subjugării ori al intimidării. Înţelegeţi-le şi lăsaţi-le să vină în spiritul vostru gânduri care vă vor ilumina şi vor face fericită cărarea dvs.

Priviţi-vă limitările în faţă. Îmbrăţişaţi-le. Îmblânziţi-le! Eliminaţi din viaţa voastră tot ceea ce vă împiedică să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu în totalitate. Renunţaţi la culpabilitate şi la judecăţi, în aşa fel ca să se poată naşte în voi cunoaşterea şi bucuria.

Priviţi-vă în faţă fricile voastre şi permiteţi-vă să smulgeţi masca iluziilor lor. Cunoaşteţi că sunteţi veşnici şi că în această veşnicie nimic nu vă poate împiedica vreodată de a fi bucuroşi şi fericiţi. Lichidaţi frică care vă inhibă şi vă împiedică să cunoaşteţi experienţele cele mai frumoase, ce vi le oferă acest plan.

Pentru ce cei ce vin de dincolo de planul vostru vă sperie? Ei sunt fraţii voştri şi sunt incredibili de frumoşi în navele lor. Renunţaţi la frică voastră ca să puteţi simpatiza cu un alt timp, cu entităţi venite din altă dimensiune.

Dacă veţi căuta ceva pe acest plan, prin care să vă dezvoltaţi, nu veţi putea depăşi acest plan. A depăşi limitele gândirii omeneşti, implică să aveţi în vedere existenţa a ceva posedând o înţelegere superioară.

Fiţi deschişi la adevăr – oricare ar fi izvorul – lăsaţi-vă conduşi de impresiile voastre. Este înţelept cel care cunoaşte în sufletul său ce este potrivit pentru el. Adevărul poate fi şi în firul de iarbă de la picioarele voastre, el este în râsul copilului, în privirea cerşetorului – el este în orice loc, în orice lucru, în orice persoană, în orice moment.

Cel care nu ştie aceasta, nu-l cunoaşte pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este tot ceea ce este – da, niciun fir de iarbă, niciun murmur nu este tăiat de la izvorul Celuia ce Este. Învăţaţi înţelepciunea. Fiţi atenţi la adevăr şi aflaţi că meritaţi să-l atingeţi.

Cel ce ştie că împărăţia cerurilor este în el, este plin de înţelepciune. Căci este efectiv în fiecare, în virtutea facultăţii emoţiei. Învăţaţi să simţiţi. A cunoaşte din plin pe Dumnezeu, este a resimţi din plin orice gând. Va veni ziua când orice gând ce este Dumnezeu, va fi resimţit de inimă chiar şi a dvs, adică sufletul vostru.

Feriţi-vă de a dori să faceţi să înflorească glanda pineală deodată.

Procedaţi gând după gând, experienţă după experienţă, aşa fel încât fiecare gând să aibă timp să se fixeze în dvs.

Dar înainte de toate, permiteţi-vă de a fi, deoarece prin fiinţare voi sunteţi toate lucrurile. Fiind fiinţa de ceea ce sunteţi, principiul EU SUNT, sunteţi în acord cu viaţa în întregime. Atunci nu mai sunteţi despărţiţi de Dumnezeu, ci cu El.

CAPITOLUL 19

VIRTUŢILE EXPERIENŢEI. SUNTEŢI IUBIŢI MAI PRESUS DE ORICE INCHPUIRE, CĂCI NU SUNTEŢI NICIODATĂ CONSIDERAŢI ALTCEVA DECÂT NIŞTE DUMNEZEI CARE SE TRUDESC SĂ ÎNŢELEAGĂ CINE SUNT ŞI CE SUNT

Pe parcursul aventurilor voastre în Gândire, voi aţi hotărât să vă exprimaţi în învelişul omenesc pentru a învăţa toate lucrurile în raport cu omenescul – în raport cu Dumnezeu în formă limitată numită materie. Această experienţă era necesară pentru deplină înţelegere a lui Dumnezeu. Căci nu se poate cunoaşte nelimitarea până nu cunoaşteţi limitarea. Nu se poate înţelege totalitatea Sinelui care este, fără să cunoaştem şi îmbrăţişa totalitatea care este Dumnezeu – de la întinderea imaculată a gândirii la materia restrânsă. Nu se poate înţelege bucuria, libertatea şi eternitatea fără ca mai înainte să fi cunoscut suferinţa, piedicile şi iluzia morţii.

Voi jucaţi jocurile şi iluziile voastre cu o seriozitate teribil de solemnă, cu toate că nu are realmente alt scop decât acela de a învăţa, de a vă face să creşteţi, de a vă edifica – de a vă ajuta să vă înţelegeţi. Această viaţă nu este decât o mare scenă unde puteţi să vă jucaţi jocurile voastre, să vă trăiţi iluziile voastre în vederea obţinerii recompensei supreme, adică înţelepciunea.

Ce este înţelepciunea? Ea este comoară extraordinară a sufletului vostru, compusă din toate sentimentele acumulate pe parcursul aventurilor în împărăţia Gândului, împărăţiile lui Dumnezeu; este unicul bun pe care îl veţi lua cu voi la plecarea de aici. Vă închipuiţi că vă veţi lua frumoasă lenjerie, minunatele conace, automobilele atât de rapide? Ce vă închipuiţi că puteţi lua la plecarea voastră de aici? Va fi numai ce sunteţi – totalul sentimentelor ce le-aţi cules de-a lungul călătoriei, în principiul având ca nume Viaţa;

sentimenetele sunt vorbele vieţii.

Tot ceea ce umanitatea a învăţat prin tiranie şi restricţiile impuse de religii şi guvernări, prin separarea în rase şi urâciunea unora, prin separarea în bărbaţi şi femei, în fraţi şi surori, nu a putut fi realizat decât prin mijlocul ce constituie poate cea mai mare înjosire a lui Dumnezeu ce a fost vreodată. Aceasta a fost totuşi necesară, fără această n-aţi fi putut înţelege ce înseamnă să loveşti un adversar într-o bătălie, să iei libertatea cuiva, să coborî bărbaţi şi femei la nivelul animalelor. N-aţi fi putut cunoaşte toate aceste lucruri, doar dacă aţi fi devenit creatorul, cel care prin visul său le-a dat o realitate şi apoi a trăit acest vis încărcat de sensuri. Din nenorocire, trăindu-l moment după moment, viaţă după viaţa, această realitate s-a întărit în aşa măsură încât cei mai mulţi dintre voi s-au cufundat în nevroză şi însecuritate – pentru că s-au identificat total cu visul lor.

Unde este Dumnezeu, vă veţi întreba, care permite oamenilor să fie atât de brutali între ei? Şi la urma urmei unde este dragostea lui, dacă a autorizat asemenea atrocităţi? Ei bine, Dumnezeu a fost prezent tot timpul, căci El era toate iluziile şi toate jocurile voastre. Şi Dumnezeu v-a iubit căci El v-a permis să vă trăiţi visurile voastre după propriile voastre intenţii. Vai! Căci voi aţi uitat că voi aţi creat acest vis, că prin puterea voastră de a alege aţi fi putut modifica după placul vostru.

Voi vă ţeseaţi iluziile în legende triste şi îngrijorătoare. Voi vă distrugeaţi corpurile prin comportamentul vostru. Voi vă demolaţi creierii. Voi adoraţi idoli. Voi vă criticaţi unii pe alţii. Voi judecaţi, voi urâţi, voi eraţi posesivi, voi eraţi plini de frică şi desigur şi aroganţi. În ce scop de fapt eraţi voi astfel? Desigur, pentru a înţelege ceea ce înseamnă să fii aşa. Pentru care ultim rezultat? Desigur, pentru a obţine imortalitatea, pentru a putea trăi în veşnicie; pentru a înţelege şi a îmbrăţişa ceea ce se numeşte împărăţia Cerurilor; de a putea contempla faţa voastră şi a înţelege că este chiar faţa lui Dumnezeu.

Voi toţi, eminente entităţi, care sunteţi prinşi în capcana insecurităţii, a îngustimii spiritului vostru, valoraţi mai mult decât jocurile voastre; în spatele lor, dincolo de iluziile voastre, se ascunde sublimă frumuseţe care sunteţi. Dacă aţi fi ştiut numai de toată puterea şi toată splendoarea care sunteţi, aţi înceta să vă mai blestemaţi, să vă judecaţi, să vă alteraţi, aşa cum o faceţi.

Eu sunt tot ceea ce voi aţi fost, tot ce veţi deveni şi am venit la voi că să

vă ajut să aprindeţi din nou în voi lampa cunoaşterii, ca să nu vă mai rătăciţi din nou şi să cădeţi în mlaştina culpabilităţii, a fricii şi a renegării de sine.

Voi sunteţi cu siguranţă mai mari decât sunteţi acum.

De ce vă iubesc cu o dragoste atât de profundă? Pentru că ceea ce sunteţi, sunt şi eu, de asemenea. Tot ceea ce sunteţi, în tot spectrul fiinţei voastre, eu sunt, căci eu sunt spectrul de unde aveţi în vedere şi vă creaţi iluziile voastre.

EU SUNT-ul ce sunt, este iubire ce depăşeşte expresia care vă este familiară, căci nu implică nici condiţii, nici obligaţii. Vă iubesc pentru ceea ce sunteţi; căci oricine aţi fi, oricare ar fi expresia voastră, aceasta este Tatăl pe care-l iubesc foarte mult.

În prezent, aş dori să vorbim despre ceea ce consideraţi voi a fi greşeli şi eşecuri.

Noţiunile de drept sau fals, de perfect şi imperfect create de om, sunt chiar acelea care au creat capcanele denumite culpabilitate şi remuşcare, care dintodeauna a împiedicat progresul omului. Dar eu vă spun următoarele: din tot ceea ce aţi făcut în cursul numeroaselor vieţi pe acest plan, nimic nu este rău, de altfel nici bun. Acestea au fost doar experienţe de viaţă, care au contribuit să vă facă aşa cum sunteţi în prezent – ceea ce, în adevăr, este lucru foarte preţios şi minunat.

Şi în această clipă a prezentului, voi sunteţi mai mari decât aţi fost vreodată în cursul remarcabilelor voastre călătorii – căci dvs aţi crescut în înţelepciunea de atunci.

Ceea ce aţi făcut, oricare ar fi, am făcut-o şi eu. Şi este acelaşi lucru şi cu greşelile voastre – ale mele au fost tot atât de numeroase ca ale voastre. Şi că şi voi, le-am cunoscut toate acestea pe care le socotiţi fără forţă, nici virtute. Fiţi siguri totuşi că n-aş fi putut să-mi cunosc forţa dacă nu mi-aş fi cunoscut întâi slăbiciunea. N-aş fi putut să vă îmbrăţişez pe toţi, dacă n-aş fi dispreţuit cruzimea omului. Orice aţi fi făcut, cât ar fi de josnic sau de jalnic, după judecata voastră, aţi făcut-o ca să învăţaţi. Şi prin aceste învăţături voi v-aţi făcut rău, aţi suferit şi v-aţi umilit; apoi v-aţi ridicat din nou – deoarece acum iată-vă gata să cunoaşteţi şi să îmbrăţişaţi frumuseţea ce sunteţi.

Celor care au impresia unui eşec, că au comis greşeli, îi sfătuiesc să reflecteze la următoarele: în momentul naşterii voastre, voi şi fraţii voştri mult iubiţi, întreprindeaţi o mare aventură aceea constând în a înţelege prin emoţie

gândul – toate gândurile unul după altul. Sufletul vostru a fost creat ca să păstreze sentimentul fiecărui gând – a fiecărei dimensiuni a lui Dumnezeu – pe care îl acceptaţi prin Dumnezeul sau spiritul fiinţei voastre. Pentru fiecare gând acceptat şi resimţit, sufletul vostru vă va angaja să faceţi experienţa. De ce? Pentru a înţelege din plin prin emoţie toate aspectele acestui gând, pentru a înţelege virtuţile experienţei, adică ale vieţii.

Dintotdeauna sufletul vostru vă împingea să faceţi să evolueze şi să dezvoltaţi viaţa, prin creativitate, astfel ca să trăiţi toate manifestările datorate creativităţii – de la gând la lumină, de la lumină la materie, de la materie la formă, apoi de la forma la gând, de la iubire la bucurie, la invidie, la ură şi la suferinţă, de la suferinţă la bucurie. Sufletul vostru va împinge din nou să faceţi experienţa, din aventură în aventură, pentru a se împlini, pentru a înţelege din plin orice formă a gândului, orice atitudine, orice emoţie – ca să puteţi cunoaşte şi înţelege totalitatea gândirii, altfel spus totalitatea lui Dumnezeu, totalitatea Sinelui.

Sufletul vostru are foame de lucrurile necunoscute. Atunci când sufletului vostru îi e foame de o experienţă, înseamnă că are nevoie de informaţii emotive ce şi le poate oferi. Atât încât el creează un sentiment – o nevoie – care va captiva fiinţa voastră în întregime şi vă va lansa într-o aventură, o experienţă. Apoi, experienţa fiind terminată şi sentimentele suscitate prin ea fiind potolite, voi aţi achiziţionat o comoară inestimabilă de mare preţ, cât tot aurul din planul vostru. Ea vă va fi făcut să progresaţi în înţelepciune, în aşa fel ca sufletul vostru vă va spune: niciodată nu vei mai avea nevoie să refaci această experienţă căci de acum încolo ai cunoaşterea. După care sufletul vostru se va încărca de o altă foame şi veţi fi aruncat într-o altă aventură pentru că veţi avea o altă viaţă pe care o veţi vrea; pentru că focul din voi vă incită să cunoaşteţi şi să înţelegeţi toată viaţa.

Credeţi că v-aţi lansat vreodată în vreo experienţă ştiind că este o greşeală şi că va fi un eşec? Sigur că nu. V-aţi întreprins toate aventurile voastre cu mare curiozitate, cu interes, cu încântare. Cu toate că rezultatul lor va părea uneori riscant, le întreprindeaţi totuşi prin faptul noutăţii lor.

Experienţa ce vă aştepta era nouă şi palpitantă şi aveaţi dorinţă să învăţaţi prin ea. Chiar dacă uneori o aventură implică suferinţă, aceasta este benefic în măsura prin care emoţia numită „suferinţă” voi înţelegeaţi mai bine viaţa; atât de bine încât această experienţă a fost încărcată de sens. Apoi vă

lansaţi într-o altă aventură, totdeauna din incitările sufletului vostru, şi aşa mai departe. Toate aceste aventuri au dat sufletului vostru un sentiment de bucurie şi de împlinire.

În toate actele, în toate momentele, voi resimţeaţi în suflet că experienţa în curs are un sens. Doar după ce aţi trăit o aventură, când sentimentele suscitante în voi sunt asimilate – când s-au stabilit în voi sub formă de înţelepciune – atunci eventual văa spuneţi că aţi fi putut face mai bine sau altfel. Dar acest „mai bine" nu l-aţi fi cunoscut fără aventura în chestiune, care v-a acordat puţin din această comoară numită înţelepciune. Merită cineva să fie judecat pentru aceasta? Sigur nu, căci el este inocent; el este într-un proces de ucenicie.

Eşecul este numai o realitate pentru cei ce cred, căci la drept vorbind, nimeni nu eşuează niciodată. Nimeni! În ciuda celor ce aţi fi făcut – de orice act demn de dispreţuit, demn de milă, făcut în ascuns (ceea ce în realitate nu era cazul), în ciuda acestor acte, rămâneţi în viaţă. A eşua înseamnă a încremeni, ceea ce este imposibil deoarece viaţa este continuă – ea se mişcă continuu; în aşa fel încât este imposibil de a se imobiliza sau de a reveni îinapoi. În fiecare minut viaţaă merge înainte şi se dezvoltă, dând fiecăruia o inteligenţă mereu mărită.

Voi n-aţi greşit niciodată, voi n-aţi făcut decât să învăţaţi. Cum aţi fi putut înţelege bucuria, dacă n-aţi fi cunoscut necazul? Cum aţi putea recunoaşte scopul vostru dacă apropiindu-vă, n-aţi fi descoperit că el are o savoare diferită de aceea pe care v-aţi închipuit-o înainte?

Voi n-aţi comis niciodată erori. Absolut niciodată! Niciodată nu aţi făcut rău. Nu este niciun motiv să vă culpabilizaţi (să vă simţiţi vinovaţi). Toate pretinsele greşeli, toate eşecurile voastre sunt paşi făcuţi în direcţia lui Dumnezeu. Şi voi n-aţi fi putut aduna toată experienţa pe care o aveţi acum fără fiecare din aceşti paşi.

Nu vă simţiţi niciodată vinovaţi. Ucenicia voastră, înţelepciunea voastră au ca nume „iluminarea". Trebuie să înţelegeţi că voi aţi făcut bine din nevoia că toate actele voastre au fost necesare. Şi voi fără încetare aţi făcut alegerea corectă. Veţi trăi mâine şi ziua binecuvântată de poimâine, cu siguranţă, şi aşa mai departe. În aceste zile veţi observa că vi s-a mărit cunoaşterea dvs. De aceea, zilele precedente n-au fost trăite în greşeală, ele vă conduc în eternitate.

Sunteţi dotaţi cu facultatea de a alege, în virtutea căreai veţi putea crea visul vostru după dorinţă. Ce contează felul în care l-aţi creat, va fi întotdeauna în optică unei înţelegeri pentru a vă încărca de simţuri şi astfel ajutaţi la conştiinţa globală – niciodată nu o veţi micşora pe aceasta, este o imposibilitate. Fiecare aventură întreprinsă de bună voie ajută la înflăcărarea şi intensitatea Vieţii. Fiecare gând îmbrăţişat, fiecare iluzie trăită, fiecare descoperire făcută, vă măreşte înţelegerea şi aceasta măreşte şi hrăneşte la rândul ei mărimea conştiinţei umanităţii în întregime, ce dezvoltă Spiritul lui Dumnezeu.

Sentimentul eşecului sau greşelile dăunează la perceperea măreţiei voastre, atât interioară cât şi exterioară; în prezenţa sa voi nu puteţi distinge toată importanţa voastră în raport cu totalitatea Vieţii. Nu trebuie să doriţi vreodată să ştergeţi vreun episod din trecutul vostru. Pentru că acel conflict care a dat ocazia unei experienţe nenorocite, a dat naştere în sufletul vostru la frumoase şi nepreţuite perle de înţelepciune. Altfel spus, nu mai aveţi de trecut niciodată prin visele de ieri, să creaţi jocurile de ieri; voi le-aţi trăit şi înregistrat în sufletul vostru că sentimente, cele mai autentice comori ale vieţii.

Sunt aici ca să vă învăţ că sunteţi iubiţi deasupra oricărei închipuiri, căci nefiind niciodată consideraţi altfel decât ca nişte Dumnezei muncindu-se pentru a se înţelege. Fiecare experienţă a nenumăratelor voastre vieţi v-a adus cunoaştere, înţelepciune, voi aţi dat lumii; voi aţi ajutat la virtuţile vieţii în desfăşurarea să.

Vieţile voastre au fost minunate mărturii ale focului viu în voi. Ele trebuie considerate cu respect. Orice aţi făcut, rămâneţi Dumnezeu. Oricare ar fi masca, rămâneţi Dumnezeu. Oricare ar fi viaţa afectivă, voi rămâneţi Dumnezeu.

Sunteţi demni de aventurile din această viaţă, de fiecare din ele. Ei bine, şi mai mult încă, sunteţi demni de splendidele aventuri care vă aşteaptă. **Voi nu puteţi deveni EU SUNT şi să intraţi în eternitate decât după ce aţi înţeles că indiferent de experienţa făcută, ea a avut ca scop înţelegerea Dumnezeului ce sunteţi – manifestându-se aici şi acum prin experienţele voastre pe scena Vieţii.**

Cei ce-şi poartă partea lor de greutăţi şi sunt mulţumiţi să o poarte, fie!

N-au decât să continue să o facă! Dar cei ce au învăţat de la greutăţile lor şi s-au săturat să le poarte, să se descarce. Cei ce o pot face iubindu-le, îmbrăţişându-le şi lăsându-le în ei; după care nu vor mai fi niciodată incomodaţi de ei. Ei vor vedea minunile vieţii cu un ochi limpede, vor resimţi iubirea liber, fără umbră unei judecăţi şi bucuria de a fi, puternică trambulină a cunoaşterii nelimitate.

Îmbrăţişaţi-vă viaţa. Daţi-vă seama că sunteţi divini şi că forţa fiinţei voastre provine din lucrurile făcute. Încetaţi de a vă găsi vinovaţi. Încetaţi de a simula tristeţea. Încetaţi de a vă împovăra. Terminaţi de a face pe altcineva responsabil de viaţa voastră. Apucaţi-o! Vouă vă aparţine.

După ce veţi fi îmbrăţişat tot ceea ce aţi judecat, iubiţi tot ceea ce aţi aruncat, trăiţi toate iluziile voastre, ce se va mai întâmpla? Veţi fi înţelegători şi compătimitori cu toţi cei ce trebuie să mai facă experienţe. Aţi putea să-i iubiţi cum îi iubeşte Tatăl. Veţi deveni ceea ce se cheamă sfinţi.

Nu renunţând la viaţă deveniţi un sfânt, retrăgându-vă într-o grotă sau în vârful unui munte sau într-un templu să ardeţi tămâie. Trăindu-vă viaţa voastră, deveniţi sfânt– această viaţă în care Tatăl este – prin entitatea capabilă să îmbrăţişeze şi să iubească omenirea toată.

Pentru a cunoaşte şi a deveni Dumnezeu, nu este decât o singură cale, aceea constând în a trăi şi îmbrăţişa viaţa integral în orice situaţie, astfel că sufletul să dobândească ştiinţa a toată viaţa. Nu puteţi cunoaşte suferinţele unui rege, fără a fi fost rege. Şi invers, un rege nu poate cunoaşte umilinţa unui servitor fără să fi fost el însuşi servitor. Femeia credincioasă nu poate cunoaşte frământările concubinei, fără a fi concubină şi aşa mai departe. Astfel, o viaţă virtuoasă înseamnă o viaţă cuprinzând toate lucrurile: prostituată şi preotul, gurul şi fermierul, asasinul şi victimă sa, cuceritorul şi cuceritul, copilul şi părintele– orice personaj, orice situaţie iluzorie creată de aventurile omeneşti.

Noi nu vom condamna la altul decât ceea ce noi n-am acceptat încă în noi înşine. Odată ce aţi trăit toate situaţiile şi v-aţi împăcat cu ele, atunci devine uşor de înţeles şi la alţii şi de a-i lăsa să fie, fără a-i judeca – aţi fost ceea ce sunt şi acum şi ştiţi că a-i judeca ar însemna să vă judecaţi singuri. Atunci aveţi virtutea adevăratei compasiuni şi sufletul dvs cunoaşte profunzimile iubirii; atunci sunteţi cu siguranţă un Christ, deoarece înţelegând, iubind şi iertând pe fraţii voştri în limitările lor.

A iubi pe Tatăl în totalitatea Sa, a fi totalitatea Sa, implică a iubi tot ceea ce El este. El este fraţii mult iubiţi care vă înconjoară. Oricare ar fi aparenţa, ei sunt toţi Dumnezeii în realitatea lor, aşa cum şi dvs sunteţi Dumnezei în realitate. Odată ce aţi trăit, trăiţi şi veţi trăi experimentând alături de alţii, atunci îl puteţi îmbrăţişa pe Dumnezeu fiecare. Atunci puteţi iubi fiecare frate; ceea ce nu înseamnă să mergeţi la ei pentru a-i ajuta şi învăţa. Asta înseamnă a-i lăsa în pace şi a le permite să evolueze în funcţie de nevoile şi intenţiile lor. Destinul unora este de a fi stăpânii războaielor, sau preoţi, sau să strige în piaţă – de aceasta au nevoie şi doresc să o facă. Cu ce drept vreţi voi a-i abate?

Fiecare în această lume – că este sărac sau diform, că este ţăran sau rege – a ales, înainte de a se naşte, experienţa prin care să înveţe. Îndată ce şi-o va însuşi, când v-a fi înţeles totul, el va căuta o altă experienţă, la următoarea reîncarnare, câştigând treptat o înţelegere lărgită şi mai profundă.

Fiind, deveniţi Christ, voi puteţi merge în noroiul conştiinţei limitate şi cu toate acestea să vă păstraţi integritatea, veţi înţelege masele colcăitoare şi de ce fiecare este cum este, deoarece cândva aţi fost ca ei. Veţi lăsa fiecăruia dreptul de a fi limitat, aceasta este iubire în sensul cel mai adevărat. Veţi şti că numai limitarea singură poate să-l înveţe nelimitarea şi iubirea. Privind o figură din mulţime, îl vedeţi pe Dumnezeu în el, oricare ar fi aparenţa lui. Veţi iubi precum Tatăl iubeşte. Veţi vedea ceea ce El vede, nu numai în dvs ci în toţi. Când veţi putea astfel privi pe oricine şi să îi vedeţi frumuseţea, veţi fi pe drumul înălţării– gata de a părăsi acest plan pentru un spaţiu minunat unde veţi avea sumedenie de „locuinţe”.

Atunci când redaţi oamenilor divinitatea lor, când ştiţi că orice ar face trăiesc pentru Dumnezeu în ei – cum şi voi înşivă trăiţi pentru Dumnezeu în voi – veţi parveni să iubiţi fără discriminare. Oricare ar fi expresia lor, îi veţi iubi cu adevărat, iubirea voastră nu este condamnată sau restrânsă de vreo judecată. Cu siguranţă în felul acesta este în sine un Christ – un om trăind în felul lui Dumnezeu.

În viaţă drumul constă în a se conforma întotdeauna sentimentelor – a da ascultare sentimentelor sufletului său şi a întreprinde aventurile pe care aceasta le dictează. Sufletul vostru, dacă sunteţi atenţi, are limbajul său, vă va spune care sunt nevoile voastre de experienţă. Dacă vă încearcă o plictiseală

sau dacă nu vă vine să faceţi un lucru, aceasta vrea să însemne că nu aveţi nevoie de această experienţă, că aţi spicuit prin ea toată înţelepciunea posibilă. Dimpotrivă, dacă simţiţi să faceţi un lucru, acest elan al sufletului indică că experienţa din faţa voastră este necesară, că virtutea sa este necesară. Dacă îi întoarceţi spatele, experienţa nu va fi decât reluată mai târziu – în viaţa aceasta sau în alta.

Trăiţi adevărul sentimentelor în voi şi iubiţi entitatea care le resimte. Înţelegeţi că ea trebuie să se exprime şi să se împlinească. Dacă doriţi un lucru, oricare ar fi, n-ar fi înţelept să mergeţi împotriva sentimentului vostru; înseamnă că aveţi în faţa voastră o splendidă aventură care va îndulci viaţa voastră. Dacă ascultaţi sentimentele în voi, veţi face alegerea bună în toate ocaziile – acela ce va permite minunatului vostru Sine să progreseze în înţelepciunea profundă. Când vă opuneţi sentimentelor, rezultatele sunt boală, nevroză, disperarea.

Faceţi după inima voastră, visele voastre, dorinţele voastre. Ascultaţi apelul sufletului vostru, oricare ar fi, până la sfârşit. Nu veţi fi judecaţi decât în măsura în care acceptaţi judecăţile altora în locul vostru. Şi dacă le acceptaţi, este din propria voinţă – pentru nevoile experienţei voastre.

Va veni un timp, în această viaţă sau într-o viaţă viitoare, când nu veţi mai avea să faceţi, decât aceea de a fi. Nu veţi mai avea pornirea de a blestema sau judeca prostituată, hoţul, asasinul, ţara agresoare. Voi aţi cunoscut toate aceste situaţii şi deci ştiţi senzaţiile pe care le implică; veţi avea completă experienţă pe acest plan, încât nimic nu vă mai atrage.

Atunci vor începe pentru voi aventuri noi, pe planuri superioare de fiinţare.

Considerând povestirea pe care v-am făcut-o, veţi percepe o valoare care va fi mărturia elocventă a Dumnezeului puternic de foc de viaţă ce sunteţi. De asemenea, veţi înţelege că oricare ar fi direcţia dată vieţii voastre, ea este aceea care vă duce la iluminare. Şi în toată aventură pe parcursul drumului vostru, veţi câştiga o percepţie mai clară a misterului ce sunteţi. Se va întâmpla ca să iubiţi ceea ce sunteţi, să îndrăgiţi mult, să lustruiţi (fig). Lumina fiinţei voastre se va mări până în ziua în care ea va putea rivaliza cu marele Ra de pe cer. Pacea fiinţei voastre se va intensifica până va rivaliza cu profunzimea nopţii. Niciodată nu vă veţi mai renega. Niciodată nu vă veţi mai altera. Niciodată nu vă veţi mai judeca. Vă veţi lăsa să fiţi, aşa cum sunteţi

socotiţi să fiţi.

Iubind ceea ce sunteţi, puteţi spune cu graţie şi demnitate, cu forţă umilinţei: **„Iubesc foarte tare pe Tatăl, căci Tatăl şi cu mine suntem Unul. Şi iubesc foarte tare ceea ce sunt căci EU ŞUNTUL, pe care îl simt este esenţa de TOT CEEA CE ESTE”.** Atunci veţi fi în armonie cu fluviul Vieţii. Veţi fi un maestru. Veţi fi Christ reînviat – christ trezit. Veţi fi o lumină pentru lume. Dar mai întâi trebuie să ajungeţi să iubiţi şi să îmbrăţişaţi ceea ce aţi făcut şi să înţelegeţi că totul era pentru binele vostru căci v-a permis să deveniţi minunată entitate ce sunteţi astăzi.

Eu v-am învăţat o cale regală, aceea care vă eliberează de cârligul Karmei, de păcat, de judecată, de plată; căci Tatăl este iubire şi el nu judecă. Tatăl este lipsit de bine şi rău, de aspectele pozitive şi negative. Tatăl este simplu fiinţa care este, şi această fiinţă cuprinde ansamblul de oameni, de acte, de gânduri, de emoţii; el cuprinde toate lucrurile! Dacă Tatăl v-ar judeca, pe El însuşi s-ar judeca, că El şi voi sunteţi unul şi acelaşi.

De asemenea – iubirea de Dumnezeu, care este Viaţa, v-a aparţinut întotdeauna. Oricât ar fi fost de mizerabile experienţele voastre, ele n-au împiedicat Soarele să răsară şi să-şi facă drumul pe cer, nici n-a împiedicat trecerea anotimpurilor, nici păsările să migreze sau piţigoiul să ţipe seara în timp ce lăsaţi storurile. Prin continuitatea a toate acestor lucruri puteţi înţelege că viaţa vă iartă întotdeauna şi că ea este pentru totdeauna.

Părăsiţi această adunare cu inima uşoară şi plină de dragoste.

Căci greutăţile au fost înlăturate de pe umerii voştri şi mântuirea este asigurată. Aflaţi că Dumnezeu vă iubeşte şi că v-a iubit întotdeauna. Aflaţi că nu sunteţi deloc răi, de altfel nici buni. Aflaţi că nu sunteţi nici perfecţi, nici imperfecţi. Aflaţi că voi sunteţi pur şi simplu. Speraţi în prezenţa Tatălui în viaţa voastră de mâine, căci niciodată n-a lipsit în trecut. Şi de fiecare dată când consideraţi iubirea, gândiţi-vă la mine, şi vântul se va ridica ca venind de nicăieri.

CAPITOLUL 20
ÎNTR-O DIMINEAŢĂ FRUMOASĂ

Eu voi fi cu voi în fiecare zi a vieţii voastre, în timp ce sufletul vostru va

înflori în înţelepciune, compasiune şi iubirea îmbrăţişând astfel toată viaţa.

Aceste ore pe care le-am petrecut împreună au fost un deliciu. Căci a veni în viaţa voastră, măcar şi la periferia ei, este cu siguranţă o mare fericire. Tot ceea ce am împărţit, au fost în beneficiul meu, deoarece voi sunteţi ceea ce sunt – Tatăl pe care-l iubesc cu ardoare. O cât de mică contribuţie a mea la evoluţia preţioaselor dvs fiinţe, îl slăveşte şi măreşte pe Tatăl care este împărăţia ce sunt.

Eu am venit ca un frate la această omenire din care cândva am aparţinut. Am trăit aici şi am cunoscut toate experienţele voastre. Ca şi voi am cunoscut disperarea şi am vărsat lacrimi de mâhnire. Am cunoscut visele şi bucuriile voastre. Am trăit atunci aici, în mijlocul vostru că om, că Dumnezeu-om, în primejdii, disperări şi clipe de glorie efemeră. Am hotărât să revin în această lume pentru că eu vă pot înţelege; şi a vă înţelege, este de asemenea a vă iubi. Dacă am revenit pe acest plan, nu este pentru a vă ajuta să vedeţi că exprimarea în viaţă poate fi mult mai bogată şi să faceţi să obţineţi cunoaşterea prin care aţi putea dacă doriţi să optaţi pentru că această viaţă să fie mai bogată. Eu v-aş cere doar să aplicaţi în viaţa voastră, la timpul potrivit şi după mijloacele ce le-aţi ales, acele cunoştinţe pe care le judecaţi fertile pentru evoluţia în nelimitare, armonie şi bucurie.

În timpul existenţei mele pe acest plan, intenţia mea era să devin Dumnezeul Necunoscut şi să merg deasupra oricărei dimensiuni până la aventurile eternităţii. Am parvenit şi acum am revenit să vă învăţ că aceleaşi aventuri vă aşteaptă de îndată ce aţi îmbrăţişat toată viaţa.

Consideraţi cu atenţie aceste învăţături pe care vi le-am dat. Lăsaţi-le să pătrundă în voi; nu veţi întârzia să descoperiţi că ele constituie o inestimabilă comoară.

Lucrurile auzite, văzute, învăţate – este vorba de a le pune în aplicare cu simplitate. Cu cât veţi fi mai simpli, cu atât puterea voastră se va mări. Dacă doriţi ceva, cereţi că acel lucru şi vi se dea! Nicio fiinţă pe acest plan nu este obişnuită să vă dea. Cereţi Tatălui, prin Domnul-Dumnezeul fiinţei voastre, şi cunoaşteţi că v-a fost dat. Faceţi cererea în templul interior, în liniştea spiritului vostru; Tatăl vă va auzi negreşit.

Eu ştiu cine sunteţi, cum ştiu activităţile voastre şi visele voastre. Vă gândiţi uneori că nimeni nu vă vede, dar înţelegeţi că sunteţi văzuţi; totul aşa cum sunt stelele în noaptea profundă. Vă vede cine sunteţi şi ce faceţi în mod

special, cei din lumea invizibilă. Să nu vă pese de nimeni. După ce totul a fost spus şi făcut numai pe voi puteţi conta – şi pe preţioasa lumină din voi, Dumnezeu Atotputernicul. Fiţi imparţiali cu voi; comportaţi-vă că indivizi, iubiţi ceea ce sunteţi, că lumina voastră să strălucească în toată frumuseţea ei.

Poporul meu mă numea RAMTHA ILUMINATUL- aşa a rămas numele meu, îl port încă şi acum. Eram mai degrabă o entitate solitară, petrecându-şi timpul pe un platou, în timp ce toată lumea se ocupă de ocupaţiile curente. De altfel, în acel loc recules şi despărţit de ritmul obişnuit al existenţei, l-am descoperit pe Dumnezeul Necunoscut.

Lumea nu este piaţa. Cu toate că aceasta mişună de viaţă. Viaţa profundă este în arborele măreţ pe culmile înzăpezite, acolo unde vântul muşcă aerul curat, în intensitatea deşertului sau pe mare. Acest plan este infinit mai bogat decât ceea ce v-aţi permite să vedeţi. Vă rămâne să descoperiţi adevărata viaţă şi să o investigaţi. Voi nu o cunoaşteţi decât prin conştiinţa opresivă a societăţilor voastre, prin judecăţile şi idealurile meschine, prin cursa nestăpânită împotriva iluziei timpului.

Pentru a cunoaşte adevărata viaţă, trebuie să mergeţi în locuri izolate, să apreciaţi pacea unui cer în noapte şi luna care luminează până la răsărit. Şi prin inspiraţiile şi visele ce vă vor veni, iată că şi voi la rândul vostru veţi obţine iluminarea. Conştiinţa acolo vă va accepta, fraţii mei mult iubiţi! Ea va socoti că şi a voastră va deveni eternă, de asemenea. În asemenea circumstanţe puteţi voi creşte şi să deveniţi Dumnezeu, să deveniţi de nezdruncinat în fiecare zi a vieţii voastre.

Dumnezeul Necunoscut este linişte, linişte profundă, dar totuşi, El vă va vorbi, dacă îi daţi posibilitatea. Mergeţi şi exploraţi-vă continentul, vizitaţi-l serios. Fiţi parte din el, scoateţi-vă mătăsurile, bijuteriile, încălţămintea. Fiţi copleşiţi de simplitatea perimată şi faceţi experienţa de Dumnezeu în cerul pe care voi l-aţi creat. Vă rog, faceţi-o. Voi n-aţi trăit cu adevărat, nici nu veţi parveni să înţelegeţi pe Dumnezeul ce sunteţi, fără a sta în acele locuri şi a avea parte de continuă şi eternă conştiinţa.

Prin totalitatea fiinţei mele, prin Tatăl care se consuma în mine, doresc să înţelegeţi toată valoarea voastră, toată iubirea pe care Dumnezeu v-o poartă. Vă doresc ca voi să înţelegeţi în ce măsură sunteţi importanţi. Dacă uneori aveţi impresia că nimeni nu se sinchiseşte să ştie dacă sunteţi vii sau

deja morţi, aflaţi că eu nu sunt indiferent. Când pierdeţi din vedere că sunteţi preţioşi şi că aveţi nevoie de un prieten chemaţi-mă şi voi fi aici.

Voi fi cu voi în fiecare zi a vieţii voastre, în timp ce sufletele voastre vor înflori în înţelepciune, în compasiune şi iubire îmbrăţişând toată viaţa, atât în vizibil cât şi în invizibil.

În chinurile acestei înfloriri, vă veţi zice uneori: „îmi doresc să nu fi auzit vreodată vorbindu-se de Ramtha”; totuşi, infinit mai numeroase vor fi momentele când veţi vedea pe Dumnezeu în voi, când îl veţi înţelege, îl veţi cunoaşte.

V-am repetat pe toate tonurile, cel mai extraordinar adevăr al tuturor timpurilor, să ştiţi că voi sunteţi Dumnezeu. Poate în cele din urmă veţi începe să înţelegeţi adevărul spuselor mele. A cunoaşte că voi sunteţi Dumnezeu, cu siguranţă aceasta nu se poate întâmpla decât prin desfăşurarea momentelor din viaţa voastră. Totodată, iubiţii mei maeştrii, mi-ar plăcea să vă spun următoarele:

Într-o bună dimineaţă, chiar înaintea răsăritului, în timp ce sunteţi încă în pat şi când liniştea va fi adâncă, încât va putea fi auzită, vă veţi trezi dintr-un vis, dar nu un vis în sens obişnuit; vă veţi scula şi veţi merge spre ferestrele slab luminate. Printre picăturile de rouă veţi putea privi dimineaţa încă întunecată, apoi cerul plin de promisiunea unei lumini strălucitoare. Privind roua ce scânteiază pe catifeaua închisă a eternităţii, veţi observa la orizont Luna care aşteaptă răsăritul unui astru mai strălucitor. Singuri, frisonând la contactul unui sentiment indescriptibil, sunteţi în picioare, contemplând viaţa care se trezeşte încet, în curând, veţi auzi un freamăt în crângul apropiat – ca şi voi pasărea s-a sculat devreme ca să poată saluta dimineaţa. Ea cântă speranţa şi bucuria prin câteva note melodioase. Acolo, în îndepărtatul orizont, munţii se conturează în violet ca nişte solitare sentimente ale vieţii; ele sunt mari, liniştite şi puternice, înconjurate de o slabă lumină roz.

Uniţi cu această splendoare, care pur şi simplu există, voi nu veţi distinge niciun zgomot în afară de bătăile inimii în faţa admirabilului eveniment, strălucitorul, gloriosul din acea zi, ridicându-se la orizont. Perdeaua întunecoasă încet se destramă, stelele pălesc şi Luna magică îşi dăruieşte frumuseţea răsăritului ce se desfăşoară.

Sunteţi cu desăvârşire prinşi de clipa încântătoare, când dintr-odată vă

veţi spune: nu vor mai continua aceste dimineţi, fricile noastre, grijile noastre, visele şi iluziile vor fi nişte non-lucruri.

După toate acestea, răsare din spatele munţilor şi vedeţi o bijuterie de foc ale cărei raze ating valea frumoasă ca nişte mesageri ai speranţei; superbul Ra se ridică în cer, cerul îmbrăţişează toate tonurile de roşu şi de roz, pasărea cânta mai tare şi lumea întreagă se trezeşte în această dimineaţă agrementată şi cu o minunată briză.

În timp ce contemplaţi acest spectacol grandios, adevăr al tuturor acestor clipe, de al căror farmec sunteţi cuprinşi vă veţi lumina, vă veţi lua elanul, înţelegând deodată că voi sunteţi într-adevăr viaţa lui Ra; cum sunteţi paşnicele dar puternicele sentimente ale vieţii din îndepărtate orizonturi, cum sunteţi răsăritul, cu foşfăitul crengilor, picăturile de rouă, cântecul suav al păsării.

Şi la răsăritul următor, vedeţi, Dumnezeu EU SUNT, şi veţi fi cuprins de o stare de conştiinţă cosmică nelimitată, identificat total şi definitiv cu forţa SUPREMĂ A LIBERAŢII ABSOLUTE, unit cu Lumina, Puterea, Continuitatea nouă a acestei forţe, una este să auzi vorbindu-se despre un adevăr, alta este să-l realizezi. Cu toate acestea, la momentul cel mai puţin aşteptat, vă veţi scula şi contemplă o asemenea frumuseţe pe cer, şi conştiinţa acelui adevăr, prin pacea fiinţei va deveni realitate… Într-o bună dimineaţă. Atunci, cuvintele, confuziile, mâniile, renegarea de sine, cercetările, cărţile, instructorii, toate complexităţile relative la înţelegerea lui Dumnezeu vor lua sfârşit; în locul lor va fi o profundă cunoaştere… Imposibil de descris.

Dimineaţa voastră va veni, cum a venit şi pentru mine cândva!

SFÂRŞIT

NT.

Materialul după care am copiat era şters şi……. reprezintă ceva ce nu am înţeles sau nu era xeroxat deloc. Iertaţi-mi greşelile, n-am vrut să schimb exprimarea textului pe care l-am primit, dar sunt convinsă că esenţa vă va pătrunde în suflet.

Vă mulţumesc pentru înţelegere,

Daniela